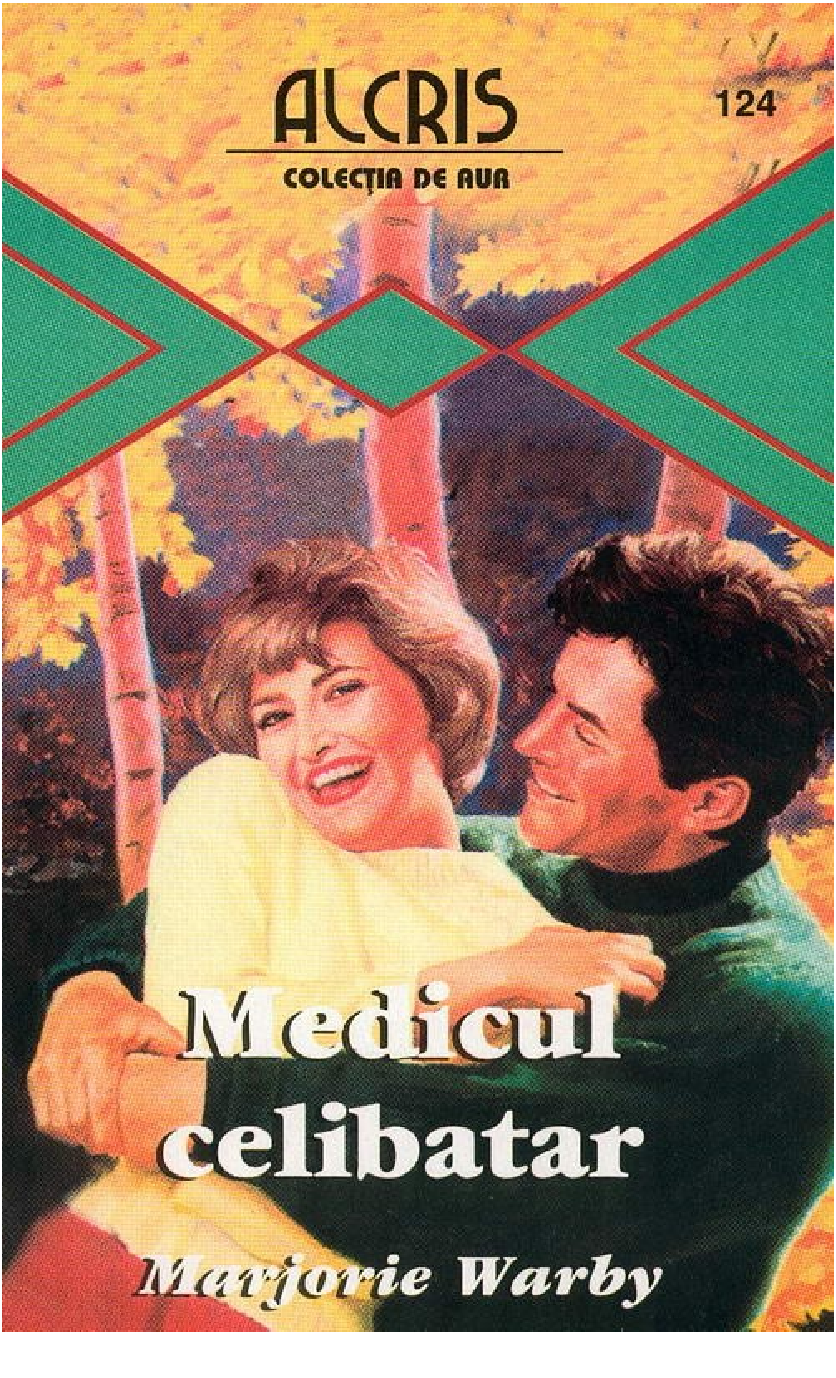

ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
124
Medicul celibatar
Marjorie Warby

MARJORIE WARBY
Medicul celibatar

ALCRIS

Capitolul 1

Linda se îndrăgosti de Honeyhaye imediat ce ajunse acolo.

— Abia aşteptam să văd acest loc! rosti ea fericită, privind clădirea impozantă, acoperită de iederă şi trandafiri urcători, care nu se vedea din drum, ascunsă privirilor de copacii înalţi.

Era casa în care îşi dorise întotdeauna să trăiască. Era o casă veche, spaţioasă, nu semăna deloc cu casa din suburbiile Londrei în care crescuse.

Parcă maşina la marginea gazonului, lângă poartă şi rămase privind casa printre copaci, casa care părea atât de primitoare în soarele de primăvară. Spre stânga, văzu tufe de primule, apoi batalioane de clopoţei.

— O, câţi clopoţei! rosti ea cu emoţie, apoi porni din nou motorul şi trecu de poarta de fier forjat a casei cu intrarea atât de impozantă.

Un câine de talie mare care trăgea după el un puşti, se năpusti spre maşină.

Puţin descumpănită de această primire intempestivă, Linda nu mai făcu nicio mişcare, în timp ce creatura care i se păru uriaşă în momentul acela începu să latre cumplit. Puştiul, care continua s-o privească, îşi pierdu echilibrul la un moment dat şi căzu.

Linda exclamă speriată:

— Dragul meu! Te-ai lovit?

Câinele mârâi, arătându-şi colţii la ea, în timp ce ridică băieţelul.

— Opreşte-te, Horatio! îi strigă copilul. Nu părea mai mare de patru ani. Horatio mârâie doar, explică puştiul, privind-o grav pe Linda. Atâta cât sunt eu aici n-o să-ţi facă nimic.

Linda se abţinu să zâmbească.

— Pare destul de fioros, observă ea. Haide, Horatio, fii bun, îi spuse ea întinzându-i o mână s-o miroasă. Îmi plac mult câinii şi mă împrietenesc destul de repede cu ei.

— Ai venit să vinzi ceva? o iscodi puştiul.

— Nu, îi răspunse Linda hotărâtă.

— Mulţi vin pe aici în maşini ca asta, ca să vândă câte ceva.

Mama mi-a spus să-i alung.

— Ei bine, eu nu vând nimic, m-am apropiat doar ca să văd casa.

Se întoarse către uşa de la intrare, pe treptele căreia apăruse o tânără zveltă, înaltă, îmbrăcată în blugi verzui şi pulover cu guler pe gât. Era o femeie foarte frumoasă, de parcă ar fi fost chiar atunci coborâtă de pe coperta unei reviste de modă. Figura ei avea un oval perfect, trăsături clasice; era o frumuseţe exotică, într-un decor rural.

Horatio, care până atunci o tot mirosise pe Linda, convingându-se că nou-venita nu era o femeie rea, se îndreptă spre tânără, trăgându-l pe puşti după el de cureaua pantalonilor, nu fără a-l mai trânti la pământ câteodată.

— Nu vinde nimic, strigă puştiul către femeie, suportând cu stoicism felul în care-l trântea câinele.

— Am venit, începu Linda, în legătură cu anunţul

de închiriere a jumătăţii casei unei familii de oameni perspicace şi ageri, aşa cum se spunea. Mie şi părinţilor mei ne place să credem că suntem astfel de oameni, zâmbi Linda dezarmant.

— Oh! exclamă tânăra cea frumoasă. Mă tem că nu suntem prea ordonaţi, iar astăzi, neaşteptând pe nimeni… dar te rog, pofteşte.

— Am încercat să sun, să aflu dacă pot veni, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Probabil am fost în grădină, zise tânăra. Nu mai contează, acum. O conduse spre casă, iar copilul şi câinele veniră după ele.

Lindei i se păru holul cam întunecat, după strălucirea soarelui de afară şi avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui.

Făcu un pas înainte, se împiedică de ceva moale, se trase înapoi speriată, pentru că se împiedicase de un bebeluş aşezat pe un covoraş, cu multe jucării împrejur.

— O, ce frumuseţe de copil! Era să-l calc, nu? Este fetiţă sau băiat?

Linda se uită întrebător la femeia aceea frumoasă din faţa ei, dar aceasta nu era defel tulburată.

— Ea este Susan. Nu-ţi face probleme. E foarte liniştită. El este Colin şi mai sunt încă doi sus.

— Adevărat? Pari atât de tânără şi frumoasă; aş mai adăuga că nu mi-am închipuit că eşti mama a patru copii.

Tânăra zâmbi.

— Mulţumesc; te rog să ne scuzi pentru acest deranj. Dacă închiriezi partea asta de casă voi încerca să nu-i las aici în hol pe copii. Din păcate, îl folosesc ca loc de joacă, acum. Partea de casă pe care vreau s-

o închiriez este aici, la dreapta. Există o uşă pe care au folosit-o şi ceilalţi chiriaşi. Dar eşti binevenită să foloseşti şi uşa din faţă, dacă doreşti. În acest timp, tânăra o conducea printre leagăne şi premergători de copii în ritmul unor lovituri în uşă.

Tânăra se scuză Lindei şi se îndreptă spre baza scării.

— Bunty, ce este acolo? Avem vizitatori care vor să închirieze casă, spune-i lui Robin să se potolească.

Apăru chipul grav al unei fetiţe de pe treapta de sus.

— Robin s-a încuiat în baie; nu-l pot scoate de acolo.

— Chiar aşa? oftă mama impacientată, privind-o disperată pe Linda. I se întâmplă mereu asta. Mă scoate din minţi.

Bunty, coboară şi condu-o pe domnişoara prin toată casa.

Ştii, partea pe care vrem s-o închiriem. Mă întorc imediat.

Ea coborî câte două trepte, urmată de Colin şi câinele Horatio.

Văzând că rămăsese singură, fetiţa de pe podea începu să plângă.

— O, Susan, nu începe iar, o admonestă sora ei, Bunty. Ea se întoarse şi luă bebeluşul în braţe. Poftiţi pe aici, îi spus e Lindei.

Linda se apropie de ea.

— Te rog, lasă-mă pe mine s-o duc pe Susan, este prea grea pentru tine.

— Mulţumesc, dar mă descurc. O duc des în braţe. Aici este camera de zi.

Linda deschise uşa pentru că fetiţa avea mâinile ocupate.

— Oh! exclamă Linda, fericită de ce vedea. Era o încăpere foarte mare, observă asta dintr-o privire. Ferestrele dădeau în partea din faţă a casei, unde se afla o frumoasă grădină cu trandafiri. Încăperea avea un şemineu şi o frescă interesantă.

— A venit multă lume să vadă casa, începu Bunty lăsându-şi sora jos, pe podea, dar nimeni n-a închiriat-o. Mama crede că din cauza noastră. Oamenii nu suportă ideea de a vedea peste tot copii prin casă, nu?

— Pe mine nu mă deranjează copiii, zise Linda, gata să accepte orice, numai să aibă această casă frumoasă. Văd că aveţi încălzire centrală, zise ea privind radiatoarele de pe pereţi. Ce bine!

— Da, zise Bunty, numai că nu funcţionează, este o problemă cu boilerul.

— O, Bunty, ce spui? Aşa n-o să mai închiriem niciodată casă, o opri mama care apăruse la timp. Vom repara imediat boilerul, zise femeia. Dar ar fi bine să mă prezint mai întâi.

Sunt Sheila Martin. Soţul meu este în misiune tocmai în Kenya. Pe noi ne-a trimis acasă din cauza epidemiei.

— O, ce frustrant! exclamă Linda. Să fii despărţită de soţul tău, la asta mă refeream. Eu sunt Linda Mortimer, doamnă Martin. Tata s-a pensionat de curând, vrea să trăiască la ţară, să se dedice grădinăritului. Aceasta este pasiunea lui.

— Ne-ar prinde bine o mână de grădinar aici, zise Sheila. În acest sat este foarte mult pământ şi nu are cine să-l lucreze.

Dar nu i-ar plăcea să aibă un loc doar al lui?

Linda îi explică faptul că părinţilor ei nu le-ar conveni să cumpere o casă până ce nu constatau că se descurcă singuri la ţară.

— Eu şi tata ne adaptăm oriunde, dar mama este născută la oraş şi cred că aici se va simţi în afara timpului.

— Nici mie nu-mi place aici, se confesă Sheila cu francheţe.

Dar nu vreau să te descurajez, vino să vezi şi restul casei. De la ferestrele dormitoarelor priveliştea este superbă…

Se auzi din nou un scâncet, apoi un plânset convingător.

— Nu l-ai scos pe Robin de acolo? întrebă Bunty.

Era o fetiţă brunetă, frumoasă, de vreo nouă ani: Colin, care li se alătură ducându-l pe Horatio de lesă, avea părul castaniu în timp ce Susan, bebeluşul de optsprezece luni, era o blondă cu bucle superbe, şi ochi mari, albaştri. Fusese lăsată la o parte, dar apăruse aici în patru labe, cu agilitate neaşteptată, cu mişcări care semănau cu cele ale unui crab.

Linda ar fi vrut să ia copilul în braţe, dar nu ştia dacă era bine.

Zgomotele şi ţipetele de sus deveniră tot mai puternice.

— Este o adevărată oroare copilul ăsta! exclamă mama lui Robin. Are deja şase ani, dar îi place să se încuie în cele mai ciudate locuri, de unde nu mai poate ieşi. Am încercat să-l potolesc, sperând că va face linişte măcar până pleci, dar… trebuie să fac rost de o scară, să urc prin fereastra de acolo.

Bunty, du-te la doctorul Gordon şi roagă-l să ne împrumute scara.

Bunty făcu o grimasă.

— Mamă, te rog nu mă trimite din nou pe mine!

Sheila i se adresă cu o voce clară, tăioasă.

— Nu-l putem lăsa încuiat acolo. Du-te imediat,

fii fată bună.

Copila părea tare nefericită. Colin dispăruse cu câinele în grădină. Bunty se muta de pe un picior pe altul.

— Doctorului Gordon nu-i place să fie deranjat, murmură ea.

— Nu contează; trebuie să-l salvăm pe Robin. Du-te la doamna Machintosh, este în grădină. Vezi cine ne poate ajuta.

Grăbeşte-te!

Copila o privi pe Linda, lucru care o făcu pe aceasta să se ofere:

— Vrei să merg cu tine?

Fetiţa se însenină.

— O, desigur, vă rog!

Sheila Martin ridică bebeluşul şi porni pe scară.

— Regret c-ai asistat la acest incident, se scuză ea.

Linda începu să râdă.

— Poţi să crezi că mi-a făcut plăcere?

* * *

Porni cu micuţa de mână, dar le ajunse din urmă voce a Sheilei Martin.

— Bunty, roag-o pe doamna Mac să-mi dea nişte carne de vită, nu am din ce să pregătesc masa. Doamna Drudge ar fi trebuit să aducă astăzi peşte, dar dacă n-a venit… o, şi nişte ţigări, dacă se poate lipsi de ele…

Bunty o privea bosumflată.

— Ştii că nu-mi place să-i cer ceva doamnei Mac.

— Cine este doamna Mac?

— Menajera doctorului Gordon.

— Nu este deloc serviabilă?

Fetiţa lovi o piatră cu piciorul.

— Nu-i place să împrumute nimic.

— Înţeleg.

Vocea Sheilei le asaltă din nou.

— Bunty, nu mai pierde vremea, du-te mai repede!

Bunty porni sărind într-un picior, iar Linda se strădui să ţină pasul cu ea.

Traversară drumul părăsit de ţară şi se treziră pe un drum pietruit care le duse în faţa intrării Honeyhaye.

Porţile erau deschise larg, dar casa propriu-zisă nu se vedea din cauza copacilor înalţi. Se ajungea la ea pe o alee străjuită de rododendroni.

Pe una din ferestre, se ivi capul unui bărbat care strigă la ele:

— Intraţi aici ca la voi acasă?

Linda, cu Bunty de mână, roşi stânjenită.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Nu ne aşteptam să… Linda căută ajutor la micuţa Bunty.

— Ei bine, Bunty Martin, ce mai doreşti de data asta?

— Domnule doctor, Robin s-a încuiat în baie şi nu-l putem scoate de acolo.

— Foarte interesant, zise tânărul. Şi eu ce ar trebui să fac?

Linda îi veni în ajutor lui Bunty.

— Doamna Martin vă ruga să ne împrumutaţi scara, ca să putem intra în baie pe peretele exterior al casei.

Doctorul Gordon le privi plictisit.

— Nu trece o zi în care să nu fiu solicitat să rezolv vreo criză domestică a familiei; este cam mult. Eu sunt medic, nu cheie universală. Vă rog să-i amintiţi acest lucru doamnei Martin.

Linda îi înfruntă privirea cu calm. Nu voia să se lase intimidată de acest tânăr scoţian. Avea ochii albaştri cenuşii, părul negru ondulat. Nu purta pălărie. Avea o voce frumoasă, asta desigur dacă ar fi spus ceva plăcut.

— Îmi pare rău că v-am deranjat…

El nu-i observă zâmbetul pentru că se întorsese spre Bunty.

— Du-te în casă la doamna Mac; spune-i că te-am trimis eu.

Machintosh o să vă aducă scara. Trebuie să dau un telefon urgent, n-am timp să salvez copiii nesupravegheaţi. Mai spune-i mamei tale să ia toate cheile din broaşte până când fratele tău va scăpa de obsesia de a se încuia pe dinăuntru. La revedere, zise el plecând.

— Cred că doctorul Gordon n-a dormit prea bine azi-noapte, observă Linda.

Fetiţa începu să râdă şi o prinse de braţ.

— Îmi placi foarte mult, zise ea.

— Şi eu te plac mult, mititico, răspunse Linda. Este o dimineaţă frumoasă, pe care nici măcar un tip morocănos ca doctorul Gordon nu mi-o poate strica.

— Nu este întotdeauna aşa, o informă Bunty. A fost foarte bun cu mine când am avut pojar. Dar nu-i place să fie deranjat.

— Poate este o persoană foarte ocupată, zise Linda.

Linda nu văzuse toate camerele care erau de închiriat la Honeyhaye, dar îşi dorea din toată inima să locuiască aici.

Numai dacă şi-ar fi putut convinge şi părinţii!

De teamă să nu piardă această casă, Linda venise singură s-o vadă; iubea viaţa la ţară, mai ales casele

vechi.

Mama ei, o femeie scundă şi foarte vorbăreaţă era şi ea atrasă de o astfel de casă, dar nu şi de viaţa trăită în fiecare zi în aceste condiţii.

Linda moştenise de fapt dragostea pentru viaţa la ţară de la tatăl ei, care provenea dintr-o familie de fermieri, din tată în fiu.

Bunty, care ţinea pasul cu Linda, o examina cu coada ochiului.

Nu este atât de frumoasă ca mama, decise fetiţa, dar este foarte drăguţă. Avea părul castaniu, lung, ochii căprui şi zâmbea mereu. Părea foarte amabilă, veselă, ca o soră mai mare.

Linda, care nu purta pălărie şi-şi lăsase părul pe umeri, nu părea de cei douăzeci şi doi de ani. Avea un chip drăguţ, blând.

— Mie îmi placi mult, repetă Bunty, aş vrea să vii aici să stai cu noi.

— Şi eu mi-aş dori asta, Bunty, n-ar fi grozav?

Ocoliră casa pentru a ajunge la intrarea din spatele casei, pentru a o găsi pe doamna Mac, probabil la bucătărie.

Deodată, un terier apăru dintr-un tufiş, privindu-le suspicios.

— Este Hamish, nu te speria, zise Bunty. Câteodată muşcă.

Este ciudat, ca şi stăpânul său, se gândi Linda.

Avansară cu prudenţă.

— Hamish? Vino aici, băiete…

Câinele le privi dispreţuitor, după cum li se păru, apoi începu să latre.

O femeie apăru în uşă.

— Hamish! De ce latri? A, tu erai Bunty Martin? Ce mai doreşti, de data asta?

Era o femeie înaltă şi slabă cu părul grizonant, o figură uscăţivă. O trimise pe Bunty în grădină după soţul ei, iar pe Linda o invită în casă.

Amintindu-şi ce-i spusese Sheila Martin, Linda ceru împrumut nişte carne de vită şi un pachet de ţigări.

Cererea nu fu bine primită.

— Magazia doctorului nu este a mea, să iau de acolo tot ce vrea doamna Martin, zise menajera vădit deranjată. Poate era mai bine să-i ceară chiar doctorului. Doamna Machintosh avea un aer foarte înţepat. Problemele casnice ale doctorului sunt în răspunderea mea. Nu se supără dacă ajut un vecin care are vreodată o problemă, dar cei de aici sunt obişnuiţi să trăiască din împrumuturi.

— O! exclamă Linda.

— Nu pot spune că n-o înţeleg pe tânăra doamnă, zise bătrâna; este singură în casă, cu patru copii şi nu are slujbă.

Dar profită de doctorul Gordon din plin. Mereu cere câte ceva. Doctorul este holtei, iar soţul doamnei este peste graniţă. Nu este corect, miss, iar dânsa ar trebui să ştie asta mai bine. Sunteţi rude, cumva?

— Nu, am venit să văd casa; este de închiriat.

Doamna Machintosh încuviinţă.

— Este cel mai bun lucru pe care-l poate face doamna. Dar dacă veţi închiria, trebuie să ştiţi, miss, că veţi ajunge să gătiţi pentru toată familia şi să aveţi grijă de copii.

Linda zâmbi.

— Mulţumesc pentru avertisment, dar nu cred că sunt în primejdie. Vom găti separat.

— Nu doriţi un ceai înainte de plecare, miss? o întrebă menajera, devenită dintr-odată foarte afabilă.

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec pentru că v-am reţinut destul de la treabă. Şi iată că vine Bunty!

Doamna Machintosh deschise uşa de la cămară, de unde scoase o cutie roşie; mai luă şi un pachet de ţigări de pe un raft.

— Fac asta împotriva voinţei mele, adăugă ea întinzându-i-le Lindei.

Bunty ajunsese la uşa de la intrare ducând o scară de aluminiu; celălalt capăt al scării era purtat de un bărbat de vreo şaizeci de ani cu ochii albaştri.

Linda prinse şi ea de mijlocul scării şi porniră toţi trei.

Aproape ajunseră la poartă când o figură mică pe tricicletă apăru în faţa lor urmată de Horatio, cu Colin alergând în spatele lor.

— Nu aduce animalul aici! strigă Sandy Machintosh.

Bunty exclamă uimită:

— Cum ai scăpat de acolo, Robin? Dar înainte ca Linda să poată spune ceva, Hamish se aruncă la gâtul lui Horatio.

Toată lumea înlemni.

Colin căzu cu faţa în jos. Robin, aflat încă pe tricicletă urmărea uluit lupta câinilor, Bunty ţipa cât o ţinea gura, iar grădinarul cel bătrân lăsă jos scara şi se repezi spre cei doi câini care luptau cu disperare pentru supremaţie.

Băieţii începură să plângă, iar Bunty cerea ajutor:

— Opriţi-i, opriţi-i vă rog! Hamish o să-l ucidă pe Horatio!

— Daţi-vă la o parte, le strigă Linda copiilor, apoi îl prinse pe Hamish de coadă şi-l ţinu strâns.

— Prindeţi-l pe Horatio, nu mai staţi, îi spuse ea

doamnei Machintosh.

— Ai grijă, miss, muşcă! o preveni bătrânul pe Linda.

În acel moment, se întoarse doctorul.

— De câte ori v-am spus să nu mai aduceţi câinele aici, copii! Am ştiut că va izbucni un conflict între cei doi!

— N-a fost vina lui Horatio, începu Bunty, Hamish s-a aruncat asupra lui!

— Hamish nu tolerează alt animal pe teritoriul său, v-am mai spus asta. A reuşit fratele tău să evadeze din baie?

În cele din urmă apăru şi Sheila cu bebeluşul în braţe.

— Am auzit lătratul câinilor, zise ea îngrijorată. S-a întâmplat ceva? I-am spus lui Colin să nu-l ia pe Horatio cu el, dar acest copil face doar ce vrea. Robin a reuşit să ia cheia din broască şi mi-a strecurat-o pe sub uşă. O, miss Lorrimer, abia acum văd, ai fost muşcată, sângerezi!

Linda îşi privi mâna de parcă acum o vedea prima oară.

Când văzu sângele curgând, leşină. Doctorul care era lângă ea o prinse la timp.

* * *

— Îmi pare rău c-am leşinat, doar n-a fost vreo muşcătură serioasă, nu?

Se strădui să se ridice, dar doctorul Gordon o forţă să se rezeme din nou de spătarul canapelei.

Sheila şi copiii dispăruseră, doar doamna Machintosh se mai afla acolo.

— Relaxaţi-vă, până vă îngrijesc rana. N-aţi fost prea inspirată încercând să despărţiţi doi câini care se luptau, iar dacă avem în vedere că nu-l cunoşteaţi pe

niciunul din ei, ideea mi se pare şi mai nesăbuită. Puteaţi fi grav rănită, zise el dezinfectându-i rana. Vă rog să mai veniţi peste două zile să mai văd rana. Locuiţi aproape?

Linda îi explică speranţa de a deveni vecina lui, că locuia la Londra acum. El nu păru interesat de informaţie, ci repeta că va trebui să meargă la un doctor peste două zile.

— Sunt sigură că nu voi avea probleme, zise Linda. Vă mulţumesc pentru îngrijiri. De fapt, n-am leşinat din cauza muşcăturii, ci a sângelui. Cred că n-aş fi putut deveni asistentă medicală niciodată. Oricum, v-am produs mai multe neplăceri în dimineaţa asta, continuă ea.

— Face parte din munca mea, mai zise el morocănos.

— Copiii Martin cred că vă dau bătaie de cap, dar sunt o familie încântătoare, încercă ea să se apropie de ursuzul doctor.

— Nu, mie nu-mi plac şi la fel veţi simţi şi dumneavoastră dacă veţi închiria casa lor. Dar asta este problema dumneavoastră.

— Cu toate acestea, nu-mi doresc decât să mă mut mai repede în acest loc.

Când ajunse acasă la familia Martin, condusă de doctor, Sheila o privi îngrijorată.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Te simţi bine? Masa este gata, atâta cât este şi insist să iei masa cu noi. Invitaţia te include şi pe tine, doctore, dar ştiu că nu vei accepta. Am împrumutat carnea de la doamna Mac şi o voi înapoia imediat ce-mi vin banii, la începutul lunii. Te rog să te uiţi puţin la Horatio înainte de a pleca. A fost grav muşcat de bruta dumitale.

— Nu sunt veterinar.

— Ştiam că vei spune asta, dar te rog să te uiţi puţin la bietul nostru câine.

— Miss Lorrimer ar fi bine să rămână aici; leşină când vede sânge, zise Ian Gordon şi se duse cu Bunty şi cei doi băieţi la bucătărie, unde Horatio îşi lingea rănile.

Sheila o conduse pe Linda într-o încăpere mare unde aşezase masa.

— Ian Gordon nu este chiar aşa de dur cum vrea să pară, spuse ea. Dacă n-aş fi atât de prinsă cu copiii, aş încerca să-l schimb.

— Ce vrei să spui? întrebă Linda cu interes.

— L-aş face să zâmbească. Mi-ar plăcea să se îndrăgostească de mine.

— N-ar fi… periculos? o întrebă Linda.

Sheila pufni în râs.

— Incitant, poate, dar periculos, nu! Viaţa este destul de plictisitoare aici. N-aş fi crezut că-mi voi lăsa soţul în Kenya. Iar dacă l-aş face pe un bărbat ca Ian să se îndrăgostească de mine, m-aş amuza teribil.

— Pentru el nu cred c-ar fi la fel de amuzant.

— Ar fi o experienţă. Tipul ăsta vede femeile doar ca potenţiale paciente. O astfel de indiferenţă faţă de farmecele feminine mă pune pe jar. Dar nu mă lua în serios, adesea spun lucruri pe care nu le gândesc. Mă înfurii pe Ian destul de des, dar nu ştiu ce m-aş face fără el. Cu Horatio ca paznic, cu televizorul în serile lungi… nu-mi rămâne decât Ian… Sper că părinţii tăi vor dori să închirieze casa. Nu mai suport să stau singură aici, mă deprimă. Uite, mi-a venit o idee. Grădinarul a murit iarna trecută. Am auzit pe mulţi dintre cei care locuiesc prin preajmă că au nevoie de cineva să le îngrijească grădinile. Ian mi-l mai

împrumută pe domnul Mac să-mi tundă gazonul. Nu ştiu dacă acest cineva ar face avere din asta, dar ar putea trăi din aşa ceva. Am putea da un anunţ în ziarul local.

Linda se ridică brusc.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă drum lung până acasă şi mai am case de văzut.

— Crezi c-o să poţi conduce cu mâna bandajată? o întreb a Sheila.

Linda o asigură că putea conduce şi porni spre ieşire.

Copiii se adunară să-şi ia rămas-bun.

Linda simţea că-i cunoaşte dintotdeauna şi-i sărută pe fiecare, în timp ce Horatio dădea din coadă fericit.

— Nu vom împărţi nimic cu familia Martin, cu excepţia intrării, le explică părinţilor când ajunse acasă. Casa a fost foarte riguros divizată. O mamă, tată, aş vrea să încercăm să trăim la Honeyhaye, simt că vom fi foarte fericiţi acolo.

— Este evident că te-ai îndrăgostit de locul acela, constată doamna Lorrimer. Sau cumva doctorul a avut vreo contribuţie la farmecul acelui loc?

— Nici vorbă, mamă! zise Linda roşind. Stai s-o cunoşti pe Sheila Martin; niciun bărbat nu s-ar uita la mine atâta vreme cât este ea prin zonă.

— În acest caz, nu crezi că intri într-o competiţie fără sens?

Nu te gândeşti la căsătorie?

— Toate la timpul lor, mamă, zise Linda râzând. M-am îndrăgostit de o casă, nu de un bărbat.

— Ce ciudată eşti, Linda! Când eram de vârsta ta nu mă gândeam decât la băieţi!

— Adesea m-am gândit să am propria mea seră,

interveni şi domnul Lorrimer.

După trei săptămâni, familia Lorrimer se mută la Honeyhaye.

Capitolul 2

Linda deveni o figură obişnuită printre locuitorii satului.

Îmbrăcată sport, putea fi adesea văzută pe bicicletă mergând spre diferite case din localitate; de fapt, fu catapultată în carieră înainte de vreme; o lăsă pe mama sa să se îngrijească de treburile casei.

În ziua în care se mută familia Lorrimer, în faţa casei se plantară clopoţei. Soarele strălucea vesel şi cucul cânta în livadă.

Nici măcar doamna Lorrimer care iubea viaţa la oraş, nu se putea opri să admire farmecul acelei zile de mai. Cât despre soţul ei, ce să mai spunem? Era în elementul său!

Imediat ce descărcară, William dispăru şi lipsi toată ziua.

Sheila Martin manifestă prietenie şi devotament de vecin.

Dar doamna Lorrimer, o femeie independentă şi hotărâtă, rezolvă imediat problema gospodăriei comune cu famili a Martin.

Bunty şi Robin mergeau la şcoala locală, iar Colin la miss Dean's.

Miss Drudge făcea gospodăria în jumătatea ei de casă, le explică Sheila; putea ţine şi cealaltă parte de casă în timpul ei liber, dacă se dorea asta. Era încântătoare în costumul vesel de bumbac şi bluza albă.

— Singurul fel în care ne-ai putea ajuta, draga

mea, zise mama Lindei, este să ne laşi în pace. Şi ia şi acel minunat bebeluş, ca să nu avem probleme. Mulţumesc pentru primire, pentru ceai. Mă voi ocupa personal de masa de prânz. La revedere.

Aşa că, Sheila Martin îşi luă copiii.

— Mama a fost cam tranşantă cu tine, se scuză Linda, apoi se întoarse spre mama ei.

— Mamă, doamna Martin se simte singură, voia să stea de vorbă cu tine.

— Am înţeles asta, draga mea, dar trebuie să fim foarte hotărâţi de la început. Nu putem lega prietenii, Linda, nu este felul meu. Cum ar putea Sheila Martin să mă ajute? Nu mi-o imaginez frecând podele…

Prima slujbă a Lindei fu oferită de doamna care se ocupa de grădiniţă.

Miss Dulcie Dean sună în prima seară şi o anunţă pe miss Lorrimer că publicase un anunţ în ziarul local pentru un grădinar, dar că aflase de sosirea ei în localitate şi îi oferea slujba.

Telefonul care se afla în hol era pentru ambele familii, iar Linda realiză că va juca un rol important în viitoarea ei slujbă.

Aşa că după ce termină de vorbit cu mama, Linda porni pe bicicletă spre miss Dean, nu fără a se uita în treacăt spre casa doctorului, unde nu văzu pe nimeni. I se părea ciudat că se gândea aşa de mult la Ian Gordon.

Doar nu se simţea atrasă de el! Poate că fusese impresionată de personalitatea lui puternică.

Ajunse la Crumps Cottage, o casă aflată în mijlocul unei grădini, unde buruienile creşteau până la nivelul uşii.

Dar uşa se deschise imediat şi Dulcie Dean, o femeie înaltă, zveltă cu părul castaniu, palidă, cu ochii

albaştri îi zâmbi.

— Miss Lorrimer? Intră, te rog.

Linda fu invitată într-o cameră de zi, unde transperantele erau trase; cu toate acestea, reuşi să vadă mobilă masivă în stil victorian, cu scaunele acoperite cu huse, câte un volum de poezie aruncat ici şi colo, printre figurinele chinezeşti şi multe broşuri de la agenţiile de voiaj.

— Plecaţi într-o călătorie! Ce plăcut!

Cealaltă femeie roşi brusc.

— Nu chiar. Nu ştiu, de fapt, dacă voi pleca vreodată, dar îmi place să fac planuri, este ca şi cum s-ar transforma în realitate. Cred că ţi se pare ciudat.

— Nicidecum, şi mie îmi place să construiesc castele de nisip.

— Mă bucur şi aşa destul de mult, admise Dulcie, adunând broşurile. Şi cine ştie, poate într-o zi… Ştii, mulţi ani am fost legată de părinţii mei, care erau destul de bătrâni. Bietul meu tată a murit după o boală grea, iar acum a căzut mama la pat.

Aşa că pot călători doar în imaginaţie. Am hotărât să fac o călătorie imaginară citind cărţi despre locurile pe care aş fi vrut să le vizitez. Este uimitor ce bine descriu aceste cărţi locurile de vis pe care mi le pot imagina astfel!

Această fată bătrână, cu aspect inocent, cu dorinţă de aventură, trezi simpatie Lindei. Privind-o, realiză că fusese cândva o tânără foarte frumoasă.

— Aţi vrut să mă vedeţi pentru problemele grădinii?

Imediat, miss Dean îi spuse ce voia; nimic complicat, doar pajiştea trebuia tunsă, iar tufişurile la fel.

— Trebuie s-o îngrijesc pe mama, să am grijă de

casă, de lecţiile mele cu elevii, nu mai am timp şi pentru grădinărit.

Crezi că m-ai putea ajuta, miss, dacă ai veni o dată pe săptămână?

Linda promise, dar nu apucă să termine ce avea de spus că miss Dean o opri:

— Scuză-mă, miss, mă cheamă mama; are un baston pus lângă pat. Vin imediat înapoi. Dar Linda o urmă pentru că abia aştepta să scape din această casă supraaglomerată cu mobilier.

Biata miss Dean, prizonieră a acestei case! De ce nu făcuse nicio încercare să scape cu mult timp în urmă? De ce nu găsise pe cineva să aibă grijă de mama ei, pentru a-şi împlini visul?

Când se întoarse la Honeyhaye o găsi pe Sheila în grădină.

Robin şi Colin se jucau în nisip. Horatio era cu ei, privindu-i cu viu interes, ajutându-i chiar, săpând cu lăbuţele din faţă, de parcă ar fi avut acolo oase ascunse.

— O să-i duc curând la baie, zise Sheila observând că Linda îi privea amuzată. Doamna Lorrimer s-a oferit să aibă grijă de bebeluş cât timp am discutat eu cu Ian, o informă ea. Tu cum te-ai descurcat cu Dulcie?

Linda îi povesti discuţia cu Dulcie şi visul acesteia, iar Sheila spuse nepăsătoare:

— Îmi pare rău pentru creatura aia. Dacă aş fi fost în locul ei, le-aş fi făcut de petrecanie alor mei de mult timp. Ian o tratează pe bătrână şi spune că nu are nimic, este o bolnavă închipuită. I-a recomandat doamnei Dean să renunţe la statul în pat, să facă treburile casei, pentru că astfel se va simţi mai bine. Femeia l-a dat afară din casă şi a adus un alt doctor de

la Sittinghazlett, iar acum îşi exploatează fiica. Dulcie n-ar trebui să se dea bătută… Este o femeie de treabă, iubeşte copiii, iar mama ei se simte neglijată când fiica este la ore. Mulţumesc, doamnă Lorrimer, zise Sheila, sper că nu v-a chinuit prea mult micuţa mea.

— Mi-a făcut plăcere, chiar, este un copil minunat. Dar sper că nu-ţi vei face un obicei din a o lăsa cu mine, nu-i aşa, doamnă Martin?

— Spuneţi-mi, Sheila, vă rog. Nici nu ştiţi ce mult mă bucur că v-aţi mutat aici, cu mine! Şi soţul meu a fost fericit când i-am spus, pentru că astfel nu mai sunt singură. Nu-mi pot permite o dădacă la copii. Vreţi să vedeţi cum le fac baie?

— Din păcate, nu pot, iar Linda va trebui să mă însoţească, am mare nevoie de ea, zise doamna Lorrimer. Poate altă dată.

Vino, Linda.

Când intrară, Linda îi spuse mamei cât de fericită era că se mutaseră la Honeyhaye.

— Va trebui să fim atente cu frumoasa doamnă Martin. Ne va încredinţa copiii, aşa cum probabil a făcut şi cu doctorul Gordon al tău!

— Mamă, nu-mi vorbi aşa! Nu este al meu!

— Abia aştept să-l cunosc pe acest tânăr, continuă doamna Lorrimer. Pare pe placul meu. Un om care spune ce gândeşte.

Nici tu nu trebuie să te laşi folosită de Sheila Martin. Iar acum, vino să mă ajuţi cu perdelele din dormitor.

* * *

După câteva zile, Linda se afla în seră, unde fertiliza solul pentru ca să grăbească răsărirea florilor.

Familia Lorrimer se ocupa de porţiunea din faţa casei şi de grădina de trandafiri, ca şi de sera din

spate. Restul pământului, terenul de tenis neglijat teribil, erau în responsabilitatea Sheilei.

Doamna Lorrimer se îndoia că vor putea îngriji toată suprafaţa aceasta, pentru că Linda era mai mult timp plecată decât acasă, îngrijind grădinile altora.

— Nu-ţi mai face probleme, draga mea, o linişti Willia în Lorrimer. Vom aborda problemele pe rând. Voi face rost de un aparat de tuns iarba mai întâi. Asta îi va uşura şi Lindei munca.

— Este plăcut aici, aerul curat, înmiresmat, linişte… dar de ce să trudeşti pe proprietatea altcuiva? Cred că ar fi mai bine să căutăm o bucată de pământ care este de vânzare, să ne ridicăm un bungalou acolo. Locul acesta este frumos, dar prea mare, nu ne vom simţi ca acasă.

— Mary, abia ne-am mutat!

— Ştiu asta, dar aşa simt. Nu pot uita prima noastră casă!

În timp ce Linda pregătea seminţele la seră, domnul Lorrimer îşi duse soţia la Wellbridge. Aveau multe de cumpărat apoi vor bea ceai la o terasă plăcută, poate se vor duce şi la cinema. De fapt, William Lorrimer era gata să facă orice ca să-şi pregătească soţia pentru o şedere îndelungată aici.

După plecarea celor doi Lorrimer în micuţa lor maşină, la Honeyhaye se făcu multă linişte.

Probabil Sheila ieşise undeva cu numeroasa ei familie, se gândi Linda, nemaiauzind glasuri de copii. Nici măcar pe Horatio nu-l mai văzu.

Linda continuă să muncească, aşa cum făcea de obicei, cu plăcere, ascultând cântecul păsărilor, bâzâitul insectelor.

Deodată Robin apăru de-a lungul cărării care ducea spre seră. Era pe tricicletă, îmbrăcat cu un

pulover roşu.

— Robin! Unde ai fost? Doreşti ceva? îl întrebă Linda.

— Nu, spuse puştiul, dar mama mi-a spus să stau cu tine până se întoarce.

— Oh! Şi unde s-a dus?

— Nu ştiu.

Linda era uşor exasperată; ar fi vrut să lucreze în linişte.

Unde era restul familiei? Plecaseră cu mama?

— Ce-ar fi să ne jucăm de-a fermierul? sugeră Robin. Eu aş conduce tractorul, iar tu ai putea fi o vacă din cireadă, dacă ai vrea.

— O, mulţumesc, râse Linda amuzată.

— Continuă să tunzi iarba, o sfătui puştiul, iar eu o să vin în urma ta cu tractorul.

— Robin, eu am treabă acum. Nu mă pot juca. Unde est e Bunty? Nu trebuia să aibă grijă de tine?

— Bunty s-a dus la Judy Nicholls.

— A, fiica celuilalt doctor din localitate? Şi Colin?

— Bine, zise puştiul, haide totuşi să ne jucăm; dacă nu vrei să fii vacă, poţi fi găină, o lămuri Robin, sau poţi să te joci în continuare cu pământul...

— Bine, zise Linda, o să fiu găină. Linda începu să cotcodăcească, fără a întrerupe fertilizarea solului, când auzi o voce bărbătească:

— Bună ziua, miss Lorrimer.

— A, nu v-am văzut venind. O căutaţi pe doamna Martin?

— Nu, de fapt pe tine am venit să te văd, miss Lorrimer.

— Mă jucam cu Robin şi încercam să termin şi fertilizarea.

Dar unde a dispărut?

— Acolo, la tufele de liliac, zise Ian Gordon. Nu te reţin mult, miss, vreau doar să-ţi propun o afacere.

— Oh! exclamă Linda, dorindu-şi să fi spus ceva interesant nu doar banalităţi.

— Observ că te pasionează horticultura, miss, zise doctorul Gordon.

— Da, dar dacă vrei rezultate bune şi flori tot timpul anului, trebuie să şi lucrezi în permanenţă, natura nu trebuie grăbită.

Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-aş dori nişte jardiniere cu flori viu colorate, la cabinetul de chirurgie. Atmosfera de acolo ar trebui înveselită puţin.

— Cu plăcere, domnule doctor; sigur că nişte flori vesele ar schimba locul. Vă sfătuiesc să comandaţi jardinierele la un tâmplar, să-i cereţi să le vopsească în alb, iar eu voi contribui cu plantele. Le putem schimba în funcţie de sezon, pentru ca să se menţină mereu înflorite. Ce preferaţi? Geranium?

Lobelia? Alysum? Sau petunii? Begonii?

Doctorul Gordon o urmărea cu atenţie.

— Las la alegerea dumitale, miss. Văd că eşti cu adevărat pasionată de flori; eu nu am cunoştinţe în acest domeniu.

Deosebesc desigur trandafirul de spin, dar asta este tot.

— Linda, am închis găinile pentru că începuse să bată vântul, strigă Robin care apăruse deodată din senin, afară la intrarea în seră.

— Mulţumesc, miss, acum trebuie să plec; am o întâlnire la club la ora trei, zise doctorul Gordon.

— Robin, fii bun şi descuie uşa, apoi condu-l pe domnul doctor, îl rugă Linda.

Robin, recunoscut pentru tendinţa sa de a se

încuia în spaţii din care nu putea ieşi decât cu ajutorul altora, scoase cheia din buzunar şi încercă să descuie sera, dar din păcate fără succes.

— Nu merge, constată el.

— Este absurd! izbucni doctorul iritat. Unde este Sheila?

Ceilalţi? Voi întârzia la club! Robin, încearcă să descui uşa!

— Nu pot, răspunse Robin speriat, după care se urcă pe tricicletă şi porni în goană.

— Sheila asta a scăpat copiii de sub control! Este ridicol! Iar Robin este de-a dreptul maniac cu încuiatul uşilor!

— Se juca doar, îl scuză Linda, n-a vrut să facă nimic rău.

— Nu ştiu dacă partenerul meu de golf va accepta o astfel de scuză, mormăi doctorul. Este vorba de o doamnă.

— Oh! exclamă Linda, depăşită de situaţie. Nu-şi imaginase niciun moment că doctorul Gordon putea juca golf cu o femeie!

Sheila îi spusese că este dezinteresat de sexul opus.

— Îmi pare rău, reuşi ea să îngaime.

— Nu este vina dumitale, desigur, ci doar neşansa mea. Dar aceşti copii sunt scăpaţi de sub control. Ce-ţi face mâna, miss? o mai întrebă el.

Linda ridică mâna muşcată la prima vizită aici şi spuse:

— Destul de bine. Îmi pare rău că mă asociaţi cu situaţiile neplăcute în care vă aflaţi în ultimul timp, spuse ea cu demnitate. Poate ar fi bine să vă facă altcineva acele jardiniere, ar fi mai sigur.

— Nu este cazul să ai această atitudine numai

pentru că sunt nervos. Nu suport să nu mă duc la orele de golf, mai ales când joc cu o doamnă. Este normal să fiu iritat. Dar solicitarea pentru jardiniere rămâne valabilă. Dar unde a dispărut micul maimuţoi? L-am fi trimis după Machintosh!

— Nu l-aş fi trimis singur până acolo, zise Linda.

— Da, poate că ai dreptate.

Apoi se lăsă tăcere iar Linda îşi reluă munca de fertilizare a pământului.

Deodată se auzi un lătrat în apropiere şi apăru din nou căpşorul lui Robin, urmat de Colin şi Horatio, apoi Sheila cu Susan în braţe.

— Biata de tine! exclamă Sheila, descuind uşa serei. Sau… te-ai distrat?

— Sheila, nu mi-ai spus că pleci, îi reproşă Linda, şi mai ales că-l laşi pe Robin în seama mea.

— Draga mea, îmi cer scuze. Am crezut că vom lipsi doar zece minute, dar ne-am întâlnit cu colonelul Black; se ducea până la terenul de golf şi ne-a luat cu maşina, apoi ne-a şi adus înapoi. Iar Horatio a fost foarte încântat… O, Ian, Patric e Fairbrother era la club, foarte supărată pe tine, zicea că aveaţi întâlnire la ora trei.

— Dacă ţi-ai fi educat copilul, acum aş fi fost acolo.

— O, ca să vezi! se strâmbă Sheila, în spatele doctorului.

Fugi atunci, să nu facă vreun atac de cord!

Doctorul Gordon i se adresă Lindei:

— Te rog, miss, să-mi spui cât îmi vei cere pentru jardiniere; mai vorbim mâine. La revedere.

Linda se întoarse spre Sheila.

— Cine este Patrice Fairbrother?

Capitolul 3

— Patrice Fairbrother? N-o cunoşti? Sheila o privi surprinsă.

Ai ei locuiesc la Hayehurts Hall, acel conac elizabetan ridicat pe deal, care domină toată aşezarea. Este o mare sportivă.

Practică golful, călăria, tenisul. Ai văzut-o pe aici călărind iapa cea roşcată. Este o tipă blondă, frumoasă.

— A, aceea! exclamă Linda. M-am întrebat adesea cine este; dar parcă spuneai că doctorul nu este interesat de femei.

— Cred că Patrice este interesată de el! Familia Fairbrother deţine cam toată aşezarea asta. Patrice nu prea are prietene.

Fratele ei urmează să vină în permisie din Africa de sud, poate cu această ocazie va da o petrecere. M-a rugat să-l conving şi pe Ian să vină. Dar eu nu am cu cine lăsa copiii.

— Acum suntem şi noi aici, zise Linda, aş putea avea eu grijă de ei.

— Adevărat? Ce amabilă eşti! Abia aştept să mă duc! N-am mai fost de mult timp la o petrecere! Ce-ar fi să bem ceaiul împreună acum? o invită Sheila. Copiilor le place să bem ceaiul în grădină; şi mie pentru că astfel nu fac mizerie.

Linda se gândi că Sheila era norocoasă fiind binecuvântată cu atâţia copii.

Apoi, gândurile ei reveniră la doctorul Gordon şi mis’s Patrice Fairbrother. Orice bărbat ar trebui să se simtă flatat dacă o tânără atât de frumoasă şi de bogată i-ar acorda atenţie.

Nu era de mirare că Ian era atât de furios că Robin îi încuiase în seră.

— Crezi că miss Fairbrother o să-l ierte pe doctorul Gordon că a întârziat la golf?

— Sigur că da… dacă îl place, aşa cum cred eu…

După-amiază, Linda, care se gândea că doctorul nu se va întoarce curând de la golf, trecând pe lângă casa lui şi văzând-o pe menajera acestuia, acceptă invitaţia ei de a lua măsurile pentru jardiniere.

— Sper că soţul dumitale nu se va supăra că am acceptat să fac eu jardinierele! zise Linda, dar doamna Mac o linişti imediat.

— Soţul meu are oricum prea mult de lucru, miss, nu mai are timp şi pentru flori. Nu este grădinar, cu toate că a făcut şi asta.

Doamna Mac începu să-şi amintească de copilăria ei din Scoţia, de grădina pe care o aveau părinţii ei, apoi viaţa pe care o dusese cu soţul ei.

— Soţul meu spunea că sunt mai multe şanse de a face ceva la Londra, aşa că ne-am dus acolo şi ne-am stabilit lângă un spital mare, am deschis o pensiune pentru studenţii la medicină; astfel l-am cunoscut pe doctorul Gordon. Când a absolvit el facultatea, soţul meu era aproape de pensie, aşa că ne-a invitat să ne mutăm în această casă, pentru că el, orfan fiind, nu avea pe nimeni.

— A avut noroc să vă întâlnească, zise Linda. Am înţeles că gătiţi foarte bine.

— Nu gătesc rău, zise doamna Mac zâmbind.

După ce luă măsurile, Linda îi mulţumi menajerei şi tocmai voia să plece când văzu maşina doctorului.

— Voiai să vorbeşti cu mine, miss?

Patrice Fairbrother era la dreapta lui.

Părea foarte calmă, era bine machiată, mirosea a parfum scump.

Linda spuse doar atât:

— Am luat măsurile pentru jardiniere; doamna Mac mi-a arătat unde vreţi să le puneţi.

Ian Gordon se întoarse spre Patrice:

— Ţi-o prezint pe miss Lorrimer, Patrice. A venit de curând la Honeyhaye; poate vă cunoaşteţi…

— Nu, răspunse Patrice. O privi cu indiferenţă pe Linda, care era cam ciufulită, apoi îşi ridică privirea spre rododendronii de pe marginea drumului care i se păreau mai interesanţi.

— Rododendronii tăi, Ian, sunt o splendoare acum, înfloriţi.

— Este adevărat. Oricum, miss Lorrimer va înfrumuseţa locurile astea, iar la ferestrele mele va pune nişte jardiniere cu flori de toate culorile.

— Adevărat? Ce hobby interesant!

— Nu este un hobby, răspunse Linda, este meseria mea.

— Ce ciudat! Nu-ţi strici mâinile? întrebă Patrice privind-o ciudat.

— Nu mi le face mai frumoase, este adevărat, dar îmi place ceea ce fac.

— Chiar aşa? zise Patrice privind-o ca pe o ciudăţenie.

— Tocmai voiam să vă invit la pahar cu sherry, zise Ian.

Linda refuză politicos, sub pretext că trebuia să ajungă repede acasă, unde era aşteptată. Acceptă scuze Lindei fără a fi conştientă de dispreţul din privirile Patricei:

— Poate altă dată…

Linda privi în urma maşinii spunându-şi că nu avea de ce să-i pese de părerea acestei frumoase domnişoare. Chiar dacă era frumoasă, nu era o femeie plăcută. Dar poate cu bărbaţii se purta altfel.

Tocmai ajunse acasă şi făcu duş, când Sheila bătu la uşă.

— Pot intra?

— Sigur, zise Linda, privindu-se critic în oglindă. Tocmai se gândea că trebuia să-şi schimbe pieptănătura, având în faţa ochilor coafura impecabilă a Patricei Fairbrother, care o făcuse conştientă de imperfecţiunile sale. Nu arăt rău, îşi spuse ea, dar…

— Vorbeşti singură? o întrebă Sheila aflată în uşă.

— Încercam să mă văd cum mă văd ceilalţi, sau mai precis, încercam să fac asta. Crezi că arăt rău, Sheila?

— Nicidecum!

— O singură privire a Patricei Fairbrothers m-a făcut să mă simt foarte umilă.

— Linda, nu fi absurdă! Ai un aer foarte proaspăt, eşti o fată frumoasă şi foarte plăcută, dar nu eşti genul de femeie sofisticată. De fapt, am venit să te rog ceva. A sunat Ian şi m-a invitat să bem ceva. Vrei să ai tu grijă de copii?

— Sigur că da, Sheila.

— Eşti un înger! Patrice este la el şi eu voi fi un fel de… companie pentru ea! Nu se cade să fie singuri! Ce să îmbrac?

Rochia asta cum ţi se pare?

— Tu arăţi bine în orice rochie, Sheila!

— Mulţumesc, draga mea.

— Cred că Patrice va fi geloasă!

— Pe mine?

— De ce nu?

* * *

Pregătirea copiilor Martin de culcare se dovedi o sarcină care dură mult, dar fu şi foarte distractivă.

Bunty, care voia să-i fie de ajutor Lindei, îi împărtăşi din secretele băii lui Robin şi Colin:

— Fac baie amândoi în aceeaşi apă. Cel mai curat se spală primul, sau fac baie împreună.

Horatio apăru şi el ridicându-se pe două lăbuţe apoi punându-le pe marginea căzii. Toţi începură să râdă, iar băieţii să se stropească.

După ce reuşi să-i culce pe cei mai mici, Linda se simţea foarte obosită. Se aşeză pe un scaun în baie.

— Am obosit teribil, se văicări ea.

— Spui adevărul, mătuşico? o întrebă Bunty.

Linda o sărută pe năsuc.

— O să vă pregătesc imediat masa de seară, promise ea. De altfel, trebuie să sosească şi părinţii mei.

— Te voi ajuta să pregăteşti cina, promise Bunty, strângându-şi halatul în jurul trupului mic. Mama mă lasă să stau şi până la nouă seara câteodată, să mă uit la televizor. Pot să stau până se întoarce mami?

Linda îi spuse că asta rămânea de văzut.

Linda şi Bunty porniră spre partea de casă care aparţinea familiei Lorrimer, lăsând deschis pasajul.

— Îţi plac copiii? o întrebă Bunty fără altă introducere, cu candoarea şi naivitatea vârstei. O să te măriţi şi tu să ai copiii tăi?

— Mi-ar plăcea.

— Şi atunci, ce mai aştepţi?

— N-am întâlnit încă bărbatul potrivit.

— Ar trebui să fie unul foarte drăguţ, zise Bunty cu multă seriozitate. Ce-ai zice de doctorul Gordon? Nu este căsătorit.

Nu ţi-ar plăcea?

— Nu cred că mă place.

— Vrei să-l întreb?

— Dumnezeule, nu!

— Câteodată poate fi foarte drăguţ, dacă vrea, continuă fetiţa. Numai că nu încearcă să fie drăguţ. Ar fi bine să cunoşti un bărbat ca tata. El râde tot timpul şi ne face şi pe noi să râdem. Ce mult aş vrea să vină tata acasă!

— Va veni, sunt sigură că va veni, o încurajă Linda.

— Nu va veni prea curând; el a rămas în Kenya, dar noi a trebuit să ne întoarcem acasă cu mami. O, ce salată mare! exclamă Bunty; aş vrea să pot cina cu tine.

— Poţi, dacă vrei.

Când Sheila se întoarse, îmbujorată şi prea veselă, domnul şi doamna Lorrimer se întorseseră deja din mica lor escapadă, iar Bunty stătea în capul mesei, foarte mulţumită de ce vedea.

— Cei mici s-au culcat deja, îi spuse Linda.

— De când există televizorul, nu mai vor să se culce devreme, se plânse Sheila.

Curând, începu să le povestească despre plăcuta seară petrecută în compania lui Gordon, a Patricei şi a altor invitaţi.

Domnul Lorrimer le spuse că s-a înscris în clubul de golf, cu ajutorul colonelului Feller, un individ decent, după cum se exprima el.

— Mi-a spus că doctorul Gordon i-a vorbit despre mine, aşa că m-a înscris în club. Păcat că mama ta nu joacă golf; mi-ar fi plăcut s-o văd şi pe ea acolo.

— Tată, să nu ne facem deocamdată probleme pentru mama. O să încerc s-o prezint unor doamne de aici; uite, mis's Dean de exemplu, pare o persoană drăguţă.

— Mama îşi face probleme şi în ceea ce te

priveşte, Linda, zise domnul Lorrimer.

— De ce? Ador viaţa de aici!

— Nu-i place că trebuie să lucrezi pentru cei care au nevoie de serviciile tale.

— O, dragii mei, exclamă Linda exasperată, parcă vă convinsesem că nu vreau altceva decât să mă ocup de grădinărit! Şi-mi face plăcere să muncesc pentru cine mă solicită, deşi m-aş putea confrunta cu oarecare reţinere pentru că sunt femeie; pe aici mai mult bărbaţii se ocupă de grădină.

— Ei bine, fă aşa cum doreşti, numai să nu munceşti prea mult; vorbeam despre asta şi cu doctorul Gordon cu care ne-am întâlnit dimineaţă în sat; şi el spunea că nu eşti prea puternică, munca fizică nu este pentru tine.

— În ceea ce-l priveşte pe doctorul Gordon, când o să am nevoie de serviciile lui, o să trec pe la clinică; până atunci, să-şi păstreze opiniile.

Linda plecă la culcare pe jumătate deranjată de comentariile lui Ian, dar şi amuzată.

* * *

În dimineaţa în care urma să aibă loc petrecerea de întoarcere a fratelui Patricei, sună telefonul la Honeyhaye; răspunse doamna Lorrimer. Vocea care sunase o ceru pe Sheila.

— Aşteptaţi o clipă, spuse doamna Lorrimer şi se grăbi s-o caute pe Sheila.

O găsi în bucătărie.

— Sheila, eşti căutată la telefon.

Copiii Martin erau pe punctul de a pleca la şcoală.

— Dumnezeule! exclamă Sheila, suntem contra cronometru. Bunty, fugi şi roagă-l pe şoferul autobuzului să mai aştepte puţin! Robin a căzut în

noroi!

— Du-te să răspunzi la telefon, mă descurc eu, zise doamna Lorrimer.

— Sheila? auzi vocea Patricei Fairbrother. Draga mea, s-a petrecut o catastrofă! Ţi-am vorbit de petrecerea din seara asta, nu? Ei află că acea îngrozitoare femeie de la Sittinghazlett a sunat să-mi spună că nu poate veni. Are oreion! La vârsta ei!

Mama este înnebunită pentru că a invitat-o şi pe lady Flavel şi ştii ce pretenţioasă este!

— Nu te mai poate ajuta nimeni altcineva? întrebă Sheila.

De fapt, eu ştiu pe cineva care te-ar putea ajuta dacă ai ruga-o.

— Cine, Sheila? Mama şi-a pierdut minţile!

— Linda Lorrimer, zise Sheila.

— Cine? Tipa care se ocupă de grădinărit, care l-a făcut pe Ian să întârzie la golf? Patrice nu părea de loc fericită de propunere.

— Patrice, a fost doar un accident... Robin i-a încuiat în seră.

— Nu cred că ar vrea să mă ajute, răspunse Patrice cu aceeaşi răceală. De fapt, nici n-am invitat-o pentru că am realizat că familia ei nu face parte din categoria noastră socială.

— Este o femeie foarte amabilă, accentuă Sheila, furioasă pe snobismul celeilalte.

— Ei bine, poate o să-i invităm. Numai să îmbrace ceva decent, dacă au!

— În acest caz, vrei să le transmit eu invitaţia?

— Da, draga mea, formulează-o cum crezi că este mai bine.

O cunoşti pe tânăra aceea şi ştii cum s-o iei. Aştept telefonul tău!

Sheila se repezi spre bucătărie, dar acolo nu mai era nimeni; văzu autobuzul şcolii care oprise pentru băieţii ei.

— Linda, ai primit o invitaţie la o petrecere, îi spuse ea; este la Hayehurst Hall, în seara asta. Patrice te-a invitat.

Linda o privi uimită.

— De ce te uiţi aşa? Nu mă crezi?

— I-am fost prezentată ieri Patricei, dar n-a părut prea interesată… nu cred că i-am făcut impresie bună. Oricum, frumos din partea lor să mă invite! Sigur că merg bucuroasă, dacă tu chiar crezi că mă vor printre invitaţi.

— Patrice şi-a cerut scuze că nu te-a invitat cu două zile în urmă. S-a gândit că fiind recent sosită pe meleagurile astea te simţi cam singură şi ţi-a oferit ocazia să cunoşti lumea din Hayehurst.

— Repet, îmi face mare plăcere, dar nu ştiu nimic despre petrecerile de aici. Va fi lume multă? Ce-ar trebui să port?

— Va fi o cină urmată de dans.

— O rochie de organdi ar merge?

— Sigur că da!

Doamna Lorrimer a fost la fel de încântată ca fiica ei.

— Sigur că trebuie să mergi, Linda. Ce drăguţ din partea lor că te-au invitat! Este o şansă pe care nu trebuie s-o ratezi!

Linda începu imediat pregătirile pentru petrecere, printr-o foarte minuţioasă curăţire a mâinilor pe care le muie întâi în apă şi săpun, apoi le făcu manichiura.

Tocmai făcea ultimele retuşuri când Sheila dădu buzna în camera ei.

— Am agăţat singura pereche de ciorapi…

— Ce măsură?

— Nouă şi jumătate.

— Îţi dau eu o pereche, se oferi Linda. Ce culoare preferi?

— Ce m-aş face fără tine, draga mea? I-am culcat pe cei mici, iar Bunty se uită la televizor cu părinţii tăi.

Doamna Lorrimer veni să-şi vadă fiica pregătită de petrecere. Linda îmbrăcase o rochie albă, cu decolteu decent, pusese un buchet de flori proaspete la cordon şi părea mai tânără decât cei douăzeci şi doi de ani ai ei. Rochia albă contrasta cu pielea ei bronzată. Doamna Lorrimer îşi spuse că fiica ei era foarte frumoasă.

Sheila apăru după câtva timp într-o rochie de seară alb cu negru, o rochie foarte sofisticată.

Plecară în maşina familiei Lorrimer.

Capitolul 4

Hayehurts Hall era o construcţie impozantă, spaţioasă, cu o grădină stil Tudor şi o altă grădină de trandafiri, care dădea spre lac.

— Au o mulţime de grădinari aici tot timpul, spuse Sheila, observând cum privea Linda florile. Se organizează în anumite perioade ale anului exploziţii florale, lumea vine să cumpere, iar banii sunt donaţi caselor de copii.

— Minunat! exclamă Linda. Ca grădinar, pot aprecia munca depusă aici. Iar casa este un vis… este un adevărat conac englezesc vechi. N-aş fi crezut că a fost atât de bine întreţinută.

De obicei, simt o durere în suflet când văd casele

vechi cum se depreciază.

— Dar costă o avere să le întreţii, zise Sheila.

Linda parcă modesta ei maşină în spatele unui Rolls Royce.

Au fost imediat preluate de o menajeră îmbrăcată cochet.

Domnul şi doamna Fairbrother îşi primeau oaspeţii într-un salon albastru, care se întindea din faţa până în spatele casei.

Linda nu se lăsă intimidată de comportamentul aristocratic al doamnei care semăna mult cu Patrice.

Patrice, îmbrăcată într-o superbă rochie albastră, înclină din cap văzând-o pe Linda şi trecu imediat la lady Flavel.

Linda observă imediat că fratele Patricei Mostyn era îndrăgostit de Sheila.

Rămase retrasă într-un colţ, dar nu trecu mult şi auzi o voce puternică spunându-i:

— Bună seara, miss. De ce nu te-ai aşezat undeva?

Era colonelul Black şi Linda îl primi cu bucurie, fiind singurul cunoscut de la petrecere.

Doar când colonelul o lăsă câteva minute singură pentru a-şi lua ceva de băut, auzi vocea Patricei de undeva de pe terasă.

— Este exasperant! Ian a sunat să-mi spună să nu-l aşteptăm cu masa. Lady Flavel va fi îngrozită. Dacă ştiam că nu vine Ian, n-am fi invitat-o nici pe grădinăreasă.

Linda roşi, simţindu-se mizerabil că nu fusese invitată dintr-un gest simplu prietenesc.

Vru să se ridice să plece, dar în clipa aceea se petrecu ceva în salon şi auzi vocea pe care o cunoştea foarte bine:

— Am reuşit să ajung! Sper că nu m-aţi aşteptat prea mult.

— Ian, cum ai îndrăznit să te faci aşteptat? se auzi voce a Patricei.

— Îmi pare rău, dar am crezut că este bine să vă previn. În profesia mea nu se ştie niciodată…

— Te rog să serveşti o băutură, sper că n-a fost nimic serios.

Ian se aşeză lângă Patrice, Sheila la dreapta lui Mostyn.

Linda îl avea ca partener pe colonelul Black şi un alt tânăr cu o figură de cal.

— Călăreşti, miss? o întrebă acesta.

— Nu merg decât cu bicicleta, îi răspunse ea şi tânărul îşi pierdu orice interes.

De câteva ori surprinse privirea doctorului asupra ei, iar ea îi zâmbi încântată. Patrice fu nevoită să repete întrebarea adresată doctorului.

— Îmi cer scuze… ce spuneai?

Patrice nu era sigură în ce direcţie se îndreptaseră privirile doctorului şi la cine se uita atât de vrăjit.

Între timp, doamnele se retrăseseră să-şi refacă machiajul.

Linda se trezi acaparată de lady Flavel.

— Draga mea! exclamă aceasta foarte afectată. Doctorul Gordon mi-a vorbit despre dumneata; am observat imediat că eşti stingheră, iar horoscopul mi-a spus că voi cunoaşte o tânără interesantă. Aş vrea să te întreb; citeşti în stele? Dacă nu, ar trebui s-o faci. Eu am urmat horoscopul de când mă ştiu şi am obţinut rezultate uluitoare.

Linda îi zâmbi politicos, conştientă că doamna Fairbrother o privea dezaprobator.

Patrice, care-şi ruja buzele, o privi chiar cu ostilitate.

Lady Flavel era o doamnă micuţă de statură şi corpolentă, jovială, cu bucle scurte, grizonante, îmbrăcată într-o rochie fără un stil anume, cu ochi albaştri foarte intenşi.

Îi plăcu imediat pentru că nu era rece şi distantă ca doamnele Fairbrother.

— Te rog să mă vizitezi, draga mea; este scris în stele că ne vom cunoaşte bine. Te aştept la reşedinţa mea Grey Towers de lângă Sittinghazlett. Nu că aş mai locui acolo, a trebuit să vând casa la moartea soţului meu; aveam multe datorii, iar acum trăiesc la sora mea, Emily, care mă îngrijeşte şi unde mă simt foarte bine. Numai că este foarte mult curent în casa asta, mâncăm doar mâncare rece, pentru că bucătăria este departe de casă. Trebuie să vii să bem ceaiul împreună, draga mea.

Linda acceptă cu multă încântare.

— Ne întoarcem la oaspeţi? o invită doamna Fairbrother.

Patrice se apropie şi ea.

— Miss Lorrimer, o clipă te rog…

Linda se opri.

— Am vrut să-ţi spun că vom înţelege dacă nu rămâi şi la dans. Am auzit de la Sheila că mama dumitale stă cu copiii şi cred că vrei să te întorci repede s-o eliberezi. Nu te mai osteni să-ţi iei rămas-bun…

Linda realiză că Patrice era cât putea de politicoasă. Famili a Fairbrother n-o voia la petrecerea ei!

— Mulţumesc pentru invitaţie şi pentru ce mi-aţi spus acum, miss Fairbrother.

Patrice îşi continuă drumul, răsuflând uşurată. Scăpase de această grădinăreasă; la început, Ian nu-şi mai lua ochii de la ea, apoi lady Flavel.

Tocmai voia să plece când Ian apăru de pe terasă.

— Te căutam, miss. Unde am putea sta de vorbă fără să fim deranjaţi? De mult voiam să-ţi vorbesc, Linda.

* * *

Linda primise prea multe şocuri în seara aceea pentru ca să mai observe că doctorul i se adresase familiar.

Îi spuse grăbită:

— Tocmai plecam.

— Acasă? Distracţia abia începe. Pot avea onoarea primului dans?

— Mi-ar face mare plăcere, îi spuse ea, numai că… nu cred că este cazul să mai stau.

— Nu gândi aşa. Sigur că trebuie să rămâi, doar ai fost invitată!

Linda era vădit descumpănită.

— Nu înţelegi, domnule doctor. Am fost invitată doar la masă, pentru ca să se completeze numărul de persoane.

Cineva a anunţat în ultimul moment că nu poate veni şi… iată-mă invitată.

Ian o prinse de braţ.

— Nu te las să pleci, aşa că… am nevoie de ajutorul tău. Să mergem în grădină, te rog. Este acolo o seră superbă.

Linda auzi acordurile muzicii, râsete.

— Nu te voi reţine prea mult. Este vorba de Sheila.

Linda păru interesată.

— Cumnata ei, Fiona, şi soţul acesteia, mi-au fost buni prieteni cât au locuit la Honeyhaye, începu Gordon. Mi-a părut rău când au părăsit districtul, deşi Simon a fost avansat.

Fiona i-a promis fratelui ei să aibă grijă de Sheila şi de copii.

Sheia este cam frivolă, iar Robert gelos. Când a plecat Fiona, mi-a lăsat mie această responsabilitate. Trebuie să veghez asupra Sheilei, dar n-am obţinut prea bune rezultate. Nu este uşor pentru un holtei să aibă grijă de o femeie frumoasă şi mă tem că mi-am cam pierdut răbdarea. Cred că realizezi că am răsuflat uşurat auzind că tu şi părinţii vă mutaţi la Honeyhaye.

Linda încuviinţă.

— Cred că nu ţi-a fost prea uşor.

— Dar n-am terminat încă ce aveam de spus. Sheila este o femeie frumoasă, dar fără minte. Este teribil de plictisită şi caută orice prilej să se distreze. Aş vrea să te rog să-mi iei această povară de pe umeri şi să veghezi asupra ei în locul meu. Eşti de acord, Linda?

— Ştiu că este o situaţie foarte dificilă dar dacă vrei, m-aş putea considera o soră a ei, s-o previn când depăşeşte măsura.

Sheila nu are intenţii rele, dar are o situaţie vulnerabilă, este singură şi plictisită.

— Dar Mostyn Fairbrother este o ameninţare?

— Are şi el defecte omeneşti.

Linda îl privea cu multă seriozitate.

— Promit să fac tot ce o să pot. Dar nu cred că Sheila este cu capul în nori, aşa cum susţii. Îşi adoră soţul şi copiii.

— Mă bucur să aud asta. Mie mi-a cam făcut probleme. Cu cât se întoarce soţul ei mai repede, cu

atât mai bine. Iar acum, te rog, fă-mi plăcerea de a dansa cu mine!

Linda îi zâmbi.

— Cu mare plăcere.

Între timp, apăru Patrice ca din pământ.

— Iată-te, Ian! Ne-ai promis c-o să ne cânţi, sau ai uitat?

— Nu, n-am uitat.

— În acest caz, te aşteptăm.

— După acest dans, Patrice, am invitat-o pe Linda.

— Dar miss Lorrimer trebuia parcă să plece devreme acasă, să-şi ajute mama…

Linda roşi.

— Tocmai mă pregăteam de plecare…

Ian o prinse de braţ.

— Nici vorbă, uite, şi Patrice insistă să rămâi!

— Miss Lorrimer poate să facă ce vrea, dacă nu consideră că mama ei…

— Doamna Lorrimer este o femeie foarte înţelegătoare, zis e Ian şi o luă pe Linda la dans.

Linda se simţi mai bine, protejată în braţele lui la n Gordon.

— Foarte bine, zise ea. Pot rămâne să mă bucur de seara asta.

Îşi dorea să-l audă pe Ian Gordon cântând.

Acesta începu să cânte fără acompaniament.

Era întuneric, iar Sheila şi Mostyn nu se vedeau pe nicăieri, observă Linda şi porni în căutarea lor. Dar Sheila apăru brusc din grădină şi se aşeză lângă ea.

— Te distrezi bine?

— Foarte bine, dar tu?

Sheila începu să râdă.

— Mai trebuie să pui întrebări? Mi-am găsit

sufletul pereche, cineva care vorbeşte aceeaşi limbă cu mine. Trebuie să-l cunoşti, Linda, o să-ţi placă. L-am invitat mâine la ceai.

Nu-mi place Patrice, pe mama ei o urăsc, dar Mostyn este un scump.

* * *

Mostyn Fairbrother deveni un obişnuit al casei Honeyhaye; Sheila era foarte încântată, spunându-i doamnei Lorrimer că era sigură de farmecul Lindei, care îl atrăgea pe Mostyn.

Dar doamna Lorrimer se cam îndoia de afirmaţiile Sheilei, observând că acesta nu-şi lua ochii de la ea.

— Nu-l lăsa să se îndrăgostească de tine, Sheila, o atention a Linda.

Sheila începuse să râdă.

— Nu este vorba de dragoste, ci de faptul că ne înţelegem foarte bine. Mostyn ştie că Robert este singurul bărbat din viaţa mea. Dar mie îmi face plăcere compania lui.

Într-o dimineaţă, Sheila o opri chiar când se pregătea să plece la lucru.

— Linda, te-aş putea ruga să treci pe la doamna Mac să-i înapoiezi carnea şi ţigările împrumutate? Cred că m-a trecut pe caietul cu datornici.

Linda luă pachetul.

— Merg chiar acum, apoi mă duc la lucru; vreau să termin mai devreme pentru că lady Flavel m-a invitat la ceai.

— Trebuie să te simţi onorată, lady Flavel nu invită pe oricine. Desigur, nu trebuie luată în serios dar e o doamnă iubită de toată lumea.

Când ajunse după-amiază la lady Flavel, Linda observă cu surprindere că acolo se afla şi doctorul

Gordon, a cărui maşină era parcată chiar în faţa frumoasei case a bătrânei doamne.

— Intră, te rog, spuse aceasta, vizita doctorului nu este una de lucru, ci o verificare de rutină.

Linda fu condusă într-o încăpere octogonală, de unde începea o scară care ducea probabil la dormitoare.

Era ca o casă de păpuşi, îşi spuse Linda. Mobila era nouă, modernă, elegantă, tablourile originale.

Lady Flavel se arăta mulţumită şi fericită ca un copil de tot ce avea.

Ian stătea în faţa unei ferestre când intră Linda. Întorcându-se, o privi cu admiraţie; părea foarte proaspătă în rochia ei verde, ca o driadă, o compară el.

Lady Flavel exclamă:

— O, draga mea, ce verde superb! Dar oare este înţelept să-l porţi? Eu n-aş îndrăzni să port verde, nu aduce noroc.

Parcă ai căuta necazul cu lumânarea!

Ian o privi lung pe Linda.

— Nu crede în superstiţii, draga mea. Deşi i-am spus asta şi lui lady Flavel, n-am putut s-o conving niciodată.

— Ceea ce spui dovedeşte ignoranţă, dragul meu; viaţa mea şi a acestei copile erau menite să se intersecteze. Este scris în stele…

— Greşeală, dragă doamnă, destinul nu stă în stele, ci în noi, cită Ian din Shakespeare.

— Gata, doctore, vizita dumitale s-a terminat, vreau să discut doar cu Linda. Vino să stai aici lângă mine, draga mea.

Emily, te rog să aduci ceaiul, zise ea când apăru menajera. Nu, doctorul nostru nu rămâne.

Ian, care se pregătea de plecare, vârî capul pe uşă întrebând-o pe Linda în şoaptă:

— Cum ai venit? Nu-ţi văd maşina afară.

Linda îi explică de ce venise cu autobuzul.

— La ce oră pleci? Trec eu să te iau.

— Eşti foarte amabil, domnule doctor.

— Să vin la şase?

Lady Flavel zise:

— Sunt foarte apropiată de tânărul doctor deşi nu ia în serios convingerile mele. A, uite un semn bun! Ea este Jet pisica mea neagră. Nu se apropie de oricine. O, uite că ţi-a sărit în poală! Ce zici? Asta anulează puterea culorii verzi…

Linda îl mângâie pe Jet, care bineînţeles că-i rupse ciorapii; ascultă cu atenţie ce-i spunea lady Flavel.

— Cunoşti familia Dean, nu? Biata Dulcie! mai trece pe la mine uneori pentru că nu-şi poate lăsa singură acel dragon care-i este mamă. Atâta devotament! Ştii că Dulcie trebuia să fie nora mea?

Linda nu ştia asta.

Lady Flavel continuă:

— Dulcie Dean trebuia să se căsătorească, dar l-a refuzat pe fiul meu cel mare sub pretext că trebuie să-şi facă datoria faţă de părinţi. El a plecat de aici şi s-a căsătorit cu altă femeie. Dulcie cred că n-a depăşit niciodată acest moment, biata de ea. Fiul meu n-a avut o căsnicie prea fericită, iar soţia lui a murit de curând. Cred că i-ar fi mers mai bine cu Dulcie.

La ora şase se întoarse Ian Gordon.

Capitolul 5

— Nu mai fac nicio vizită în seara asta, anunţă

Ian. Te grăbeşti spre casă?

— Nu în mod special.

— În acest caz, vom face un ocol ca să-ţi arăt locurile mele preferate pe dealul Hayeshott.

— Abia aştept!

Pe când mergeau în tăcere, Linda arunca priviri spre profilul tânărului doctor:

— Am ceva să-ţi reproşez!

— Mie, Linda? Ce anume?

— De ce i-ai spus tatălui meu că nu am fizicul necesar pentru a munci din greu?

— Acesta este adevărul, Linda, chiar dacă nu-ţi convine. Dar asta nu înseamnă că nu te poţi ocupa de lucrări mai uşoare, cum ar fi jardinierele. Ale mele sunt superbe! Ai făcut un lucru grozav!

— Mi se pare, sau detectez condescendenţă în tonul tău? De parcă munca mea n-ar trebui luată în serios.

— Şi nu este aşa? Te ocupi de grădinărit până apare bărbatul potrivit cu care să te măriţi.

— Nici vorbă! Grădinăritul va fi meseria mea!

Ian începu să râdă.

— Bunty nu este de aceeaşi părere. Zicea că vrei să te măriţi, să ai copii, ba chiar spunea că aş fi un candidat eligibil.

Linda roşi până în vârful urechilor.

— Asta înseamnă că trebuie să fiu foarte atentă când discut cu copiii; de fapt, a fost o discuţie la baie când m-a întrebat dacă-mi plac copii şi de ce nu am deja copii mei.

— Şi numele meu cum a ajuns în discuţie?

— A fost ideea lui Bunty!

— Sunt convins că ai fi o soţie grozavă, Linda!

— Eşti foarte amabil să-mi spui asta!

— Nu înţeleg de ce nu m-a văzut în altă postură. De exemplu candidat la inima şi la mâna ta!

— Bunty a mai spus că eşti foarte drăguţ când vrei, dar problema este că nu prea vrei să fii!

El râse din nou.

— Sună a observaţiile Sheilei! Sau poate copila are dreptate.

Uite, am ajuns la priveliştea de care îţi vorbeam.

Linda era impresionată de imaginile oferite de dealul Kent, dar gândurile îi zburau la recenta discuţie cu Ian. Hotărî ca în viitor să fie mai atentă.

Priveau amândoi peisajul în tăcere când se auzi zgomotul făcut de copitele unui cal. Pe pajişte apărură Patrice şi Mostyn.

Opriră caii lângă maşina doctorului.

Patrice îi aruncă Lindei o privire rece, apoi se orientă spre Ian. Mostyn descălecă şi veni spre Linda. După ce discutară despre peisaj, el o întrebă brusc:

— Am auzit că a venit o companie nouă de teatrul a Wellbridge; te-ar tenta să mergem? I-am putea lua pe Patrice şi pe doctor cu noi.

— Ar fi plăcut, răspunse Linda.

Mostyn Fairborther era blond ca sora lui, dar pielea bronzată îi dădea un aer foarte masculin.

— Patrice, i se adresă surorii sale, tocmai am invitat-o pe Linda la Wellbridge într-o seară. Ce zici, doctore, te consideri invitat?

Patrice îi curmă entuziasmul.

— Eu şi Ian nu putem veni. Ştii că este foarte ocupat. Nu are tot timpul din lume ca tine, Mostyn. Dar invit-o pe mis’s Lorrimer, sunt sigură că-i va plăcea.

— Foarte bine, voi lua bilete doar pentru noi, i se adresă el Lindei.

Linda se trezi că acceptase o invitaţie pe care nu mai simţea nicio bucurie s-o onoreze.

După plecarea lui Mostyn şi a Patricei, Ian o conduse spre maşină.

— N-am ştiut că tu şi Mostyn sunteţi atât de buni prieteni.

— Nici nu suntem! N-am fost atentă să-l refuz la timp!

— Nu trebuie să-ţi găseşti scuze în faţa mea, Linda.

— Voiam doar să-ţi explic. De fapt, invitaţia a fost lansată pentru patru persoane.

— Iar Mostyn este un tip decent. Te-ar putea duce în Africa de sud, ai duce-o bine.

— Nu fi oribil, doctore! Faci asta numai pentru că ai aflat de la Bunty că aş vrea să mă mărit. Chiar crezi că fiecare bărbat de aici mi se potriveşte?

— Mostyn ţi s-ar potrivi, provine dintr-o familie foarte bogată, este o partidă mai bună ca un doctoraş de ţară.

— Vrei să opreşti maşina, să pot coborî? Refuz să aud cum sunt insultată!

Ian începu să râdă.

— N-aş fi crezut că micuţa Linda este atât de temperamentală! Dacă am atins un punct sensibil, îmi cer scuze. Este firesc să-ţi doreşti un soţ, o familie. Dar să lăsăm discuţia asta, mă simt atât de bine mergând prin zona asta splendidă cu o fată frumoasă!

Ea îl privi ciudat.

— Bunty a avut dreptate. Eşti ca fetiţa din versurile acelea spuse adesea de dădace: „când eşti bun eşti mult prea bun dar când vrei să fii rău eşti oribil!” Te rog, opreşte să cobor! Vreau să mă opresc la Dulcie Dean. Ai ştiut c-a fost logodită cu fiul lui lady

Flavel? M-a rugat să mai vin în vizită. Cred că mă consideră un fel de mascotă din cauza celor văzute de ea în stele...

Ian opri maşina şi Linda coborî în faţa casei Dean.

După ce maşina se îndepărtă, începu să se întrebe de ce-l lăsase s-o necăjească în privinţa lui Mostyn, fără ca ea să-i reproşeze nimic despre Patrice?

* * *

Uşa casei familiei Dean era deschisă întotdeauna vara.

Linda bătu încet, apoi începu să privească în jur pajiştea îngrijită, aşteptând să fie invitată să intre.

Văzând că nu răspunde nimeni, intră în holul în care se mai aflau pălăriile, haina şi bastonul defunctului domn Dean.

Salonul pe care Dulcie îl transformase în sală de clasă arăta bine, dar camera de zi era plină cu mobilele scoase din salon.

Dulcie nu aruncase nimic pentru că mama ei refuza să se despartă de vechile mobile.

Linda nu înţelegea cum putea Dulcie să trăiască într-o casă supraaglomerată, cu atâtea vechituri, ca să nu mai vorbim de volumul uriaş de muncă necesar pentru curăţenie. După ce intră, Linda încercă să vadă dacă Dulcie se afla cumva acolo printre seturile descompletate de chinezării, de ceainice, tacâmuri şi vaze.

Camera era goală; de pe hol se auzi zgomotul făcut de bastonul doamnei Dean.

— Cine este acolo? întrebă bătrâna.

— Miss Dean este acasă, vă rog? Sunt Linda Lorrimer de la Honeyhaye.

— A, acea tânără care se ocupă de grădinărit! Vino aici, vreau să vorbesc cu tine. Uite, ia-o pe acolo. Ştiu că te sufoci în casa asta înghesuită, dar încearcă să te strecori. Uite, dacă ţin deschisă uşa de la camera mea pot să văd ce se întâmplă în grădina din faţă şi pe drum printr-o serie de oglinzi pe care mi le-a fixat Dulcie. Inteligentă idee, nu? Văd astfel mai mult decât îţi poţi imagina. Am ştiut că tu eşti, pentru că te-am văzut cu doctorul la poartă. Da, poţi roşi în voie, miss.

— Am fost invitată la ceai şi doctorul a avut amabilitatea să mă aducă până aici. Ce faceţi, doamnă Dean?

— Prost, zise bătrâna. Ştii ce, fetiţo? Să nu-l mai aduci pe doctor aici! Nu-l suport! Este un inutil care nu-şi cunoaşte munca. A încercat să mă facă să mă ridic, să mă apuc de treabă prin casă! auzi! pufni bătrâna. Doctorul Nicholls nu este nici el mai bun, dar cel puţin îşi dă silinţa. Oricum ştiu că nimeni nu mă poate vindeca.

Privind-o, Linda îşi spuse că arăta destul de bine pentru o bolnavă. Era o femeie masivă, cu privirea vioaie.

— Ce vă doare, de fapt? încercă Linda.

— Totul, zise doamna Dean cu satisfacţie. Reumatismul, indigestia, insomnia… dar unde este Dulcie? Nu are dreptul să plece fără să-mi spună!

Bătrâna luă bastonul şi începu să bată cu el în podea.

Dulcie apăru imediat pe scări, cu un aer vinovat.

— Ce este, mamă, nu te simţi bine? O, Linda, mă bucur că ai venit!

— Eu nu mă bucur deloc, l-a adus şi pe acel doctor imposibil cu ea! Dar tu, Dulcie, cum ai îndrăznit să pleci de lângă mine?

— N-am plecat, mamă, eram în grădina din spate, vorbeam peste gard cu soţia pastorului, despre târgul de sâmbăta viitoare; i-am promis câteva lucruri…

— Din lucrurile mele nu dai nimic! sări bătrâna. Toate sunt bune.

Linda încercă să-şi explice vizita.

— Am fost invitată la ceai de lady Flavel. M-a întrebat de tine, Dulcie.

Dulcie roşi.

— Adevărat? Draga lady Flavel! Am fost prietene bune cândva, dar viaţa ne-a despărţit.

— Ce să faci! exclamă doamna Dean, ai o mamă bolnavă şi trebuie să o îngrijeşti! Şi dacă tot ai ajuns fată bătrână ar trebui să te mulţumeşti cu o viaţă liniştită. Ce altceva ţi-ai mai dori?

— O, destul de multe, mamă! Şi dacă sunt fată bătrână, din vina cui am ajuns aşa?

Doamna Dean o privea uluită.

— Dulcie, ţi-ai pierdut minţile? Mai ales în faţa unei străine?

O să discutăm mai târziu. Dă-mi acum cartea să mai citesc puţin, deşi ochii mă lasă cu fiecare zi ce trece, am nevoie de ochelari mai puternici.

Linda se gândi că bătrâna părea să aibă vederea destul de bună, mai ales dacă supraveghea grădina cu ajutorul acelor oglinzi instalate de fiica sa.

Ian Gordon avusese dreptate spunându-i că era mai bine să se ridice din pat şi să-şi ajute fiica la gospodărie! Bătrâna devenise un fel de tiran.

Dulcie se scuză din priviri.

— Ai vrut să mă vezi, Linda? Vino să discutăm jos în salon.

Când ajunseră jos, Dulcie se prăbuşi într-un fotoliu, izbucnind în plâns.

— Te rog să ne scuzi, zise ea ştergându-şi lacrimile. Ne certăm des, dar nu în faţa lumii. Nu vreau să fiu crudă cu mama, dar sunt cu nervii întinşi la maximum, simt că nu mai pot. Tot satul mă consideră o fiică model, crede că eu şi mama suntem foarte apropiate, dar îmi este tot mai greu să continui acest mit.

— Biata de tine! Îmi pare rău!

— De multe ori îmi pierd controlul şi-i spun lucruri dure mamei. Nu este chiar bolnavă, este de fapt mai mult închipuită. Câteodată, cum este acum mă urăsc pe mine, o urăsc şi pe mama.

— Ar trebui să faci acea călătorie pe care ai visat-o atâta.

Orice doctor dacă te-ar vedea în starea asta ţi-ar recomanda o plecare.

— Cred că o să plec într-o zi, dar la un azil de nebuni, zis e Dulcie cu o grimasă. Dacă n-aş avea aceste ore cu copiii, cred că mi-aş pierde minţile. M-aş fi putut căsători, ştii acum, şi viaţa mi-ar fi fost diferită.

— Ţi-ai sacrificat fericirea de dragul părinţilor, mi-a spus lady Flavel. Mi-a mai spus şi că soţia fiului său a murit…

— Bietul Piers! Nu ştiu de ce am ales atunci să rămân aici; cred că n-am avut curajul necesar, dar pe atunci şi tata era bolnav şi am simţi că datoria mea de fiică este să le fiu de ajutor. Şi acum consider că este datoria mea să suport strigătele şi insultele mamei. Întotdeauna a fost o femeie autoritară, dar nu şi dificilă. După moartea tatii, mama a capotat. Am crezut că va reuşi să depăşească momentul, dar s-a aşezat în pat şi n-a mai vrut să se ridice, iar relaţia noastră bazată pe dragoste s-a transformat într-un

calvar.

Nu suportă nici şcoala de care mă ocup, nici prietenele; numai pastorul şi soţia lui ne mai suportă.

— O s-o rog pe mama s-o sune. Mama nu se împrieteneşte prea uşor, dar este o femeie bună şi sensibilă. Cred că te va putea ajuta cumva.

— Ce-ar putea face, Linda?

— Nu se ştie. Poate cu acea călătorie pe care ţi-o doreşti.

— Mama nu va fi niciodată de acord!

— Nici dacă ar avea grijă altcineva de ea cât lipseşti?

— Nicio femeie din zona asta n-ar fi de acord să aibă grijă de mama, pentru că o cunosc toate. Niciodată servitorii n-au stat prea mult în casa noastră din cauză că mama nu ştia să se poarte cu ei. Dar mai bine să schimbăm subiectul: ai venit să-mi spui ceva anume?

Linda îi explică motivul vizitei: voia s-o invite pe doamna Dean la ceai în numele mamei sale.

Dulcie roşi din nou.

— Linda, te rog înţelege, noi nu avem o viaţă socială, am renunţat cu mulţi ani în urmă. Mama este împotrivă să ies, să am prietene, cu banii n-o ducem prea bine, eu am doar ce primesc pentru mica mea şcoală. Am economisit ceva pentru călătoria visurilor mele. Am curăţat toată chinezăria şi aş vrea s-o duc la târgul de sâmbătă, să mai câştig nişte bani, dar mama nu este de acord. Şi am ajuns la patruzeci şi doi de ani şi fiind obişnuită să ascult toată viaţa de mama nu mă mai pot schimba.

— Ai putea începe să te revolţi de acum, niciodată nu este prea târziu.

— Numai dacă aş putea! oftă Dulcie.

În clipa aceea, se auzi un zgomot din tavan:

— Dulcie! strigă bătrâna. Dulcie!

— Vin, mamă, răspunse Dulcie supusă ca întotdeauna.

* * *

Când Linda ajunse acasă de la Dulcie Dean, o găsi pe Sheila pe pajiştea din faţa casei, cu copiii în jur.

Stabiliseră prin contractul de închiriere că familia Martin nu avea voie să folosească această pajişte decât pentru a intra în casă. Dar terenul din spatele casei era într-o stare deplorabilă, aşa că familia Lorrimer n-a avut inima să refuze cererea Sheilei.

Dintr-o privire, Linda observă că Horatio săpa furios o gaură în pământul cultivat, că Robin trecea cu tricicleta peste straturile de flori, iar Bunty făcea un lanţ de margarete pentru Susan. În cele din urmă, ridică şi mama lor capul din revista pe care o citea.

— Bine ai venit, Linda! Mă uitam la reclamele pentru rochii de vară. Ce mult mi-aş dori să-mi pot comanda ceva! Colin! strigă deodată Sheila. Ce faci acolo?

— Strivesc buruienile pentru unchiul Lorrimer, zise puştiul venind mândru cu plăntuţele abia cultivate în mână.

— Sunt răsadurile de ieri, zise Linda disperată.

Sheila sări în sus.

— Adevărat? Ce rău îmi pare! Colin, astâmpără-te! strigă ea.

— Robin, dacă treci cu tricicleta peste răsaduri nu vor mai creşte niciodată, i se adresă Linda copilului, încercând să nu lase să se vadă că este supărată. Apoi exclamă: dar aici ce mai este?

Sheila ridică alene capul.

— O, cred că pe acolo au trecut caii.

— Caii?

— Da, Mostyn şi Patrice au fost aici, să mă vadă. N-au ştiut că ai plantat ceva.

Linda nu mai răspunse. Muncise în zadar două după-amiezi.

Sheila o privi lung, apoi îndrăzni:

— Ai început să furi inimile bărbaţilor, draga mea.

— Ce vrei să spui?

— Patrice mi-a spus că te-a surprins admirând peisajul din maşina lui Ian.

— Şi? Ian a trecut s-o vadă pe lady Flavel şi s-a oferit să mă ducă până la Dulcie Dean, asta a fost tot.

— Patricei nu i-a convenit, crede că vrei să i-l iei pe Ian.

— Este ceva între ea şi doctorul Gordon?

— Ea aşa crede. Şi el pare să manifeste interes în ultima vreme. Dar astăzi arăţi foarte bine, draga mea, ai rochie foarte drăguţă. Nu numai că i-ai suflat iubitul Patricei, dar ţi-ai fixat şi o întâlnire cu Mostyn!

— Mă faci să mă simt prost ca şi cum aş fi o ameninţare pentru femeile de aici! protestă Linda.

— Din partea mea nu-ţi face probleme! Cu Mostyn poţi să ieşi când vrei. Dacă el se îndrăgosteşte, nu este nicio problemă. I-am scris lui Robert că nu mai suport să stau singură aici, să facă ce ştie, să se întoarcă. Dacă-l iei pe Mostyn din calea mea îmi faci un serviciu.

— Tu crezi ceea ce spui, Sheila?

— Sigur că da! Este mai uşor să fii corect dacă nu există tentaţii!

Linda ridică din sprâncene, nedumerită.

— Situaţia este cel puţin ciudată: Mostyn nu mă va considera o persoană interesantă pentru că nu am o personalitate puternică.

Sheila îşi luă bebeluşul în braţe.

— Nu-ţi face probleme, draga mea. Mostyn este cel mai curtat holtei din zonă, Ian al doilea. Pentru o fată care declară că nu are personalitate puternică, te descurci destul de bine.

Capitolul 6

Întâlnirea cu Mostyn, la care nu se dusese din toată inima, se dovedi în cele din urmă un succes. Mostyn apăru la timp în maşina sa sport şi după ce schimbă câteva cuvinte cu părinţii ei, plecară.

Doamna Lorrimer o încurajase să se ducă, după ce ascultase motivele Lindei.

— Aste sunt prostii, draga mea! Te poţi întâlni cu cine doreşti! Nu are rost să te lamentezi din cauza doctorului Gordon, Linda. Când eram de vârsta ta aveam câţiva pretendenţi simultan, îi ţineam pe toţi în şah.

Linda sări ca arsă:

— Mamă, cum poţi să spui că mă lamentez din cauza doctorului Gordon?

— Adevărat? Atunci poate mi s-a părut! pufni doamna Lorrimer. Îmi place doctorul, dar cred că era deja „rezervat”.

După această discuţie, Linda pornise destul de tristă la întâlnirea cu Mostyn. Mama spusese lucrurile foarte direct şi de ce nu… avusese dreptate!

Şi tocmai pentru a nega că visează la doctorul Gordon, Linda făcu totul pentru a fi o companie cât mai plăcută pentru fratele Patricei.

Piesa a fost reuşită, le-a plăcut amândurora.

Dar pe drumul de întoarcere Mostyn simţi nevoia să se confeseze. Vorbi despre Sheila pe care o admira mult, şi se conformase dorinţei ei de a se vedea cât mai puţin pe viitor.

— Mi-a spus foarte deschis că bârfitoarele satului nu mai discută decât despre noi. Soţul ei este cam gelos şi are şi de ce să fie, aşa că a trebuit să consimt la dorinţa ei. Îmi pare rău pentru ea, pentru viaţa pe care o duce aici, merită mai mult.

Soţul ei n-ar trebui să neglijeze o femeie atât de frumoasă.

Singur caută necazul, dacă vrei părerea mea.

Linda începu să ia apărarea soţului care lipsea. Acesta nu avusese intenţia de a sta departe de soţia şi copiii săi; trebuie să fi teribil pentru el să trăiască izolat în zona Mau Mau. Şi-a trimis familia acasă pentru a n-o expune pericolelor.

— Ştiu că nu este bine ce simt, continuă Mostyn, sunt conştient de asta. Dar mă voi simţi foarte singur fără prieteni a Sheilei; este o femeie plăcută şi foarte frumoasă.

Când ajunseră aproape de Honeyhaye, el opri maşina în faţa casei lui Ian.

Linda avu impresia că voia chiar s-o sărute.

— Hai să fumăm o ţigară, ca să-mi dovedeşti că nu te-am plictisit cu văicărelile mele.

— Nu m-ai plictisit, Mostyn.

— Dacă stăm să ne gândim că jumătate de seară am vorbit despre altă femeie, cred că m-ai suportat destul de greu…

— Nu este aşa; acum trebuie să mă duc acasă, este târziu, spuse ea.

— Bine, nu te mai reţin. Îţi mulţumesc că m-ai

suportat.

Trebuie să ne mai întâlnim şi atunci voi fi o companie mai plăcută. Promit, Linda!

Pe când Mostyn îşi lua rămas-bun, se văzură luminile unei maşini: era doctorul Gordon, care nu avea cum să nu-i vadă.

Maşina lui Mostyn nu putea fi confundată. Astfel, Ian ştiu că Linda avusese întâlnire cu fratele Patricei.

De aceea, repetă mult mai hotărâtă că trebuia să plece.

— Te rog să nu mă conduci, îi spuse ea, nu vreau să deranjezi toată casa.

Dar Mostyn lăsă maşina în faţa casei lui Gordon şi luând-o de braţ o însoţi până acasă.

— Eşti o fată drăguţă, Linda, trebuie să ne cunoaştem mai bine.

— Astfel voi deveni un fel de substitut al Sheilei, zise Linda, atâta timp cât îţi va conveni. Oricum, dă-mi de ştire când o să apară o fată care te interesează. Voi înţelege. Sunt prietenul care la nevoie se cunoaşte.

— Sunt sigur că între noi va fi ceva foarte serios, zise el, privind în ochii ei frumoşi.

— Îţi ofer o dragoste de soră, Mostyn.

— Mulţumesc am deja una. Tu vei fi prietena la nevoie se cunoaşte, o vreme. Noapte bună, Linda, şi-ţi mulţumesc încă o dată. Brusc, el o sărută pe obraz, apoi se întoarse şi plecă.

Linda se strecură în casă, într-o stare destul de confuză.

Auzi imediat vocea mamei când trecu prin faţa uşii părinţilor.

— Tu eşti, Linda?

— Nu, draga mea, hoţul.

— E cam târziu pentru glume, draga mea. Te-ai

distrat bine?

— Da, mamă.

— Mă bucur. Acum, culcă-te mai repede!

Linda intră în camera ei cu un zâmbet pe buze.

Draga ei mamă! Niciodată nu adormea când nu-i era fiica acasă. Întotdeauna purtau acelaşi dialog: „tu eşti Linda? Te-ai distrat bine?” Apoi comentariul cu culcatul devreme şi trezirea de dimineaţă.

Gândurile Lindei zburau foarte departe, în timp ce se pregătea de culcare. Se întrebă chiar ce făcea biata Dulci e Dean, dacă va găsi curajul să-şi înfrunte mama.

Apoi se strecură între cearşafurile reci, apretate şi gândurile îi reveniră inevitabil la bărbatul de care abia se despărţise.

„Nu-mi place că tânjeşti după doctorul Gordon”, îi spusese mama.

Şi iat-o că nu se mai gândea la Mostyn, căruia îi oferise prietenia, ci la bărbatul care urma să se logodească, dar nu cu ea.

Nu mai trebuia să se gândească la Ian, dar nu avea ce face; acesta îi era prezent în toate gândurile, în inimă. Era o situaţie umilitoare. Îşi fixă din nou gândurile asupra lui Mostyn.

Dacă prietenia ei îl putea ajuta pe Mostyn s-o uite pe Sheila, poate o ajuta şi pe ea să scape de obsesia pentru doctorul Gordon.

Adormi deprimată; nu era ceva normal pentru ea.

* * *

Dulcie Dean nu veni la ceai la Honeyhaye, ci îi trimise doamnei Lorrimer un bilet. Îi părea rău că nu poate participa, nu-şi putea lăsa singură mama. Înainte de a recurge la acest bilet, avusese discuţii interminabile cu doamna Dean.

— Sigur că m-aş putea duce, mamă! N-aş lipsi mai mult de o oră! Şi când mă duc la cumpărături nu te deranjează că eşti singură!

— Asta este cu totul altceva; dacă accepţi ospitalitatea cuiva, trebuie să-l inviţi la rândul tău, iar noi nu ne putem permite.

— N-ar fi chiar aşa o problemă să invit o prietenă la ceai, când şi când. M-aş descurca din banii pe care mi-i dai pentru casă.

— Dacă aşa este, înseamnă că-ţi dau prea mulţi bani şi voi mai reduce suma, i-o tăie doamna Dean.

— Le-aş putea invita la ceai pe Linda şi pe mama ei, chiar dacă asta nu-ţi convine, începu Dulcie.

— Nu este nicio problemă dar o să bat tot timpul în tavan cu bastonul şi nu veţi putea schimba două vorbe!

— Cum poţi fi atât de crudă, mamă?

— Crudă? Cred că tu eşti crudă, încercând să mă faci să consimt la ceva ce nu ne putem permite.

Dulcie fu prima care capitulă ca de obicei şi-i trimise doamnei Lorrimer biletul. Dar doamna Lorrimer, care cunoştea realitatea de la fiica ei, lăsă totul deoparte şi porni spre familia Dean.

Linda abia se întorsese de la muncă şi oprise maşina în faţa garajului, când o văzu pe Dulcie chiar în faţa ei.

— Mama ta m-a făcut să vin, începu ea apologetic. Stă de vorbă cu mama. Sper că nu te deranjez?

— Nici vorbă! Te rog, pofteşte! Mă schimb imediat şi vin să stăm de vorbă.

După ce o conduse pe Dulcie, Linda îi aduse nişte reviste cu care să-şi treacă timpul.

Când se întoarse, Dulcie era fermecată de

salonul în care se afla:

— Ce frumos ai aranjat camera şi toată casa, de altfel! Cum să fac s-o conving pe mama să mă lase să descongestionez casa? Dar nu are rost să mai vorbesc despre asta…

— Cum ai reuşit să scapi?

Dulcie o privi cu recunoştinţă.

— Mama ta a fost minunată. A intrat în casa noastră cu un buchet mare de flori şi mi-a spus că pot veni la tine pentru că ea va sta cu mama. Le-am pregătit ceaiul şi am plecat.

Mama m-a văzut în oglinzi când am plecat şi m-a strigat, dar eu nu m-am întors.

Sper că n-am făcut nimic rău, a trebuit să mă conformez spuselor mamei tale. Mă simt grozav că sunt liberă o oră.

Mama ta mi-a spus să nu mă grăbesc cu întoarcerea.

Era evident că Dulcie Dean se simţea grozav.

După ce băură ceaiul, Linda o conduse în grădină unde apăru şi Sheila, care le invită la un pahar de sherry.

Sheila era însoţită de Colin, care începu să-i recite Dulciei ultima poezie învăţată, timp în care, Susan, bebeluşul familiei făcu primii paşi, spre deliciul celor trei femei.

Sheila notă data la care se întâmplase acest lucru, pentru a-i aminti soţului ei.

— Te duc eu acasă, se oferi Linda, o iau pe mama şi apoi pe tata de la club.

Pe măsură ce se apropiau de casa familiei Dean, Dulcie devenea tot mai tăcută. Se întreba cum se descurcase mama ei, sperând că nu devenise violentă.

Dar imediat ce ajunseră în faţa casei apăru

doamna Lorrimer cu aerul ei calm şi controlat dintotdeauna.

— Sper că n-am obosit-o pe mama dumitale, miss Dean, zise ea, am stat de vorbă şi i-am promit că voi reveni.

Dulcie o privi îngrijorată.

— Per că mama a fost… politicoasă… nu mai ţine cont de ce spune…

Doamna Lorrimer, care-şi aranja pălăria, spuse:

— A fost mult prea surprinsă la început. Mi-a cerut să plec chiar din primele clipe, dar eu am ignorat-o, i-am oferit florile şi i-am spus că te-am trimis să iei ceaiul cu fiica mea. I-am spus că sunt vecina voastră, că nu mă simt prea bine aici pentru că toate prietenele mele au rămas la Londra şi mă simt singură.

După câteva clipe, mama dumitale a devenit chiar prietenoasă, miss Dean.

— Cred că farmecul dumneavoastră a făcut-o să cedeze, zâmbi Dulcie. Am petrecut o după-amiază minunată la Honeyhaye; vă mulţumesc din inimă şi vă rog să-mi spuneţi pe nume.

— Aşa voi face, Dulcie. Ar fi bine să începi să-ţi faci planuri de vacanţă, pentru că am reuşit s-o fac pe mama ta să se gândească la această posibilitate, zise doamna Lorrimer cu mult calm.

Dulcie Dean o privea cu ochi mari.

— I-aţi spus mamei c-aş vrea să fac o călătorie în străinătate?

În clipa aceea, doamna Dean începu să bată cu bastonul în podea.

— Dulcie! Dulcie!

— Nu te teme de ea, draga mea, încearcă s-o faci să te înţeleagă. Blând, dar ferm. Să nu-ţi mai fie teamă

de ea.

— Ce minune s-a petrecut, repeta Dulcie.

Doamna Dean stătea în pat fixându-şi fiica indignată.

— Doamna Lorrimer este o femeie foarte de treabă, începu ea. De ce n-ai invitat-o până acum la noi? Am stat aici atâta timp singură…

— Dar mamă, tu refuzai pe toată lumea…

— Prostii! Femeia asta m-a înţeles, i-a fost milă de mine. A înţeles că am nevoie de o schimbare pentru ca să mă vindec.

Are mai mult discernământ ca oricare din doctorii care m-au văzut. M-a invitat să stau la Honeyhaye un timp. Nu mă va costa nimic…

— Dar mamă, nu poţi…

— Nu pot? Cine spune că nu pot? Pot şi chiar mă voi duce.

Tu n-ai fost invitată, Dulcie, va trebui să te descurci singură.

Cred că mare parte din tratamentul meu constă în a fi departe de tine. Doamnei Lorrimer îi este milă de mine. Înţelegi? Tu îţi plângi singură de milă şi te lamentezi la toată lumea că eşti chinuită; ei bine, acum am găsit pe cineva căreia îi este milă de mine!

Dulcie se aşeză.

— Nu mi se pare posibil…

— Nu înţelegi cum cineva poate să aibă milă de mama ta, nu? Ştiu ce simţi pentru mine; sunt o piatră de gâtul tău, dar asta nu se poate schimba.

— Mamă, cred că fiecare din noi are partea ei de vină; dar te poţi duce la Honeyhaye. Dar poate când ne vom revedea ne vom înţelege mai bine. Eram bune prietene, mamă, pe vremea când trăia tata…

— Doamna Lorrimer mă va lua de aici cu maşina

lor, adăugă bătrâna cu satisfacţie. Ce bârfe se vor ivi în tot satul! Dar mai întâi va discuta cu doctorul Nicholls despre mine. Iar acum, du-te să-mi aduci un pahar de limonadă.

— O, mamă! exclamă Dulcie cu lacrimi în ochi.

* * *

Era o zi înnorată când Linda se îndreptă spre casa lui Ian pentru a îngriji florile din jardiniere, aşa cum prevedea contractul dintre ei. Nu-l mai întâlnise pe Ian de când trecuse pe lângă ea şi Mostyn. Se mai gândise la ea, oare?

Dar gândurile ei se mai înveseliră când văzu florile vesele din jardiniere, care, pentru casa sobră a lui Ian erau ca rujul pe figura unei femei. Erau puncte de lumină.

Când ajunse la intrare apăru şi Ian care se îndrepta spre uşa garajului. Când o văzu, se opri de parcă ar fi vrut să se întoarcă, apoi îi spuse „bună dimineaţa” şi trecu mai departe.

Linda îl strigă.

— Ian!

El se întoarse.

— Poftim?

— Voiam să-ţi vorbesc. Despre Sheila.

— Ce vrei să-mi spui?

— Îţi aminteşti ce mi-ai cerut să fac? S-o ajut să nu greşească? Ei bine, cred c-am reuşit.

— Judecând după ce am văzut alaltăieri, sunt sigur c-ai reuşit!

— Nu era ce ţi-ai imaginat…

Ian se uită la ceas.

— Îmi pare rău, Linda, trebuie să plec. Am întârziat deja; mă bucur că te-ai distrat bine alaltăieri seara.

Linda rămase în drum, simţindu-se frustrată. Era ceva greşit înţeles între ei şi ar fi vrut să-l lămurească, dar nu găsise momentul potrivit. Ian era într-o dispoziţie sumbră, aşa că se îndreptă spre jardinierele ei şi începu să le ude.

Terierul familiei, Hamish, apăru imediat să semnaleze prezenţa ei, începu s-o latre, dar recunoscând-o dădu bucuros din coadă.

Linda nu riscă să-l mângâie.

Doamna Mac apăru când Linda făcea câteva retuşuri florilor de la fereastra cabinetului.

Geraniumul, cea cu florile frumos mirositoare se dezvolta bine; lobelia, care curgea în cascadă completa imaginea.

— Doreşti o ceaşcă de ceai, miss Lorrimer? o întrebă menajera.

Linda se uită la ceas.

— Aş putea sta câteva minute, doamnă Mac.

— În acest caz, te aştept în casă. Apa fierbe deja; abia aştept şi eu să beau un ceai.

Când începură să bea ceaiul, doamna Mac o privea speculativ.

— Cum se numeşte tânăra de la Honeyhurst Hall?

— Patrice Fairbrother? N-o cunosc prea bine. Este o tânără de familie bună, călăreşte, face sport, dar nu avem nimic în comun.

— E cam snoabă, după părerea mea. Nu ştiu ce găseşte doctorul la ea.

Linda simţi un cuţit în inimă.

— Adică este îndrăgostit de ea?

— Aşa se pare, zise doamna Mac. Se duc împreună la golf, ea îi telefonează tot timpul… de fapt, întotdeauna doctorul a fost curtat. Mi-a părut bine

când v-aţi mutat la Honeyhaye, crezând că asta o va împiedica pe doamna Martin să tragă o fugă pe aici sau să trimită după domnul doctor, sub un pretext sau altul. Dar acum a apărut această miss Fairbrother; nu este genul de femeie care ar putea fi o bună soţie de doctor şi mă surprinde că el nu înţelege.

— Cred că nu este problema noastră să stabilim cine este sau nu bună de soţie, se aventură Linda.

Doamna Mac se simţi ofensată.

— Problemele doctorului sunt şi ale mele, miss, iar dacă o aduce pe această femeie aici, eu trebuie să plec. Mă gândeam că ai aflat mai mult, miss.

— Cum puteam să aflu, doamnă Mac?

— Am văzut că ieşi cu fratele lui miss Patrice şi m-am gândit că…

Linda se ridică. Aşadar, numele ei era rostit acum împreună cu cel al lui Mostyn Fairbrother; bârfele locale circulau exasperant de repede!

— Îmi pare rău că nu vă pot fi cu nimic de folos, doamnă Mac, încheie ea. Sunt prietenă cu Mostyn, dar asta este tot.

Mulţumesc pentru ceai. La revedere, doamnă Mac.

— Stai puţin, miss. Este adevărat ce se spune că mama dumitale o va aduce pe doamna Dean la Honeyhaye?

Linda se opri în prag.

— Da, doamnă Mac, este adevărat.

Menajera trase aer în piept.

— Mama dumitale este o femeie foarte curajoasă, draga mea. Femeia aia, doamna Dean, este dezagreabilă dar şi periculoasă. Mama dumitale nu ştie la ce se angajează. Este datoria mea să te previn,

miss. Dacă luaţi femeia aia în casă veţi regreta.

Linda începu să râdă.

— O, doamnă Mac! Doamna Dean nu este chiar atât de rea!

Aş putea crede că este vreo vrăjitoare după prezentarea pe care i-o faceţi!

— Unii din sat chiar cred că este vrăjitoare! zise doamna Mac.

Linda plecă amuzată de la doamna Mac, dar acasă avea loc o discuţie pe aceeaşi temă. Familia Lorrimer era conştientă că vizita bătrânei doamne Dean nu putea fi o plăcere.

— De ce s-o aduci aici pe acea doamnă, Mary? Ţi-ai pierdut minţile? exclamase domnul Lorrimer.

Doamna Lorrimer avea răspuns pentru orice.

— Nu, dragă. Nu vreau decât ca biata Dulcie să scape puţin de ea, să mai răsufle. Pentru noi, va fi un inconvenient, dar va trece.

Domnul Lorrimer îşi privi soţia gânditor, dar cedă. Dacă Mary se simţea împlinită aducând-o pe acea doamnă, foarte bine. Asta însemna că se integra în societatea din Honeyhaye.

Mary decise să-i ofere doamnei Dean o cameră pe care o foloseau pentru studiu, aflată la parter, pentru ca să nu fie nevoie s-o urce pe scări.

Linda se duse spre atelierul în care-şi păstra bicicleta; trebuia să ajungă la Sittinghazlett, să aibă grijă de grădina colonelului Black. Acesta, un văduv de şaizeci şi trei de ani, locuia singur şi în jurul casei avea destul pământ pe care nu-l cultivase până la sosirea Lindei, lăsându-l în părăsire. Acum se ducea acolo de trei ori pe săptămână şi începuse să obţină rezultate.

Muncise mult de când venise la Honeyhaye

pentru că majoritatea grădinilor fuseseră lăsate în paragină.

După ce termină la colonelul Black se întoarse acasă pe bicicletă, când, la o curbă, din neatenţie, se trezi intrând direct în spatele maşinii doctorului Gordon, oprită în faţa unui bungalou.

Era prea târziu să mai pună frână şi căzu. Se ridică destul de repede şi se scutură bucuroasă că nu fusese nimeni prin preajmă s-o vadă. Îndreptă ghidonul bicicletei, apoi o sprijini de un gard.

Tocmai se pregătea să urce din nou pe bicicletă, când doctorul Ian apăru cu un aer destul de distrat.

— Am sperat că eşti moaşa pe care o aşteptam, zise el. N-ai văzut-o cumva?

— Nu. S-a întâmplat ceva?

— În casa asta naşte o femeie. Totul decurge normal, dar femeia este foarte speriată. M-a sunat un vecin al ei apoi a plecat să caute o moaşă. I se pare că nu pot reuşi singur. O vrea pe moaşa Colins, nu suportă să fie asistată de un bărbat.

— Ce pot să fac, până vine moaşa, desigur?

— Tu? Ce să faci? Ai leşina, oricum! Îţi aminteşti?

— A fost o situaţie diferită.

Ian ezită.

— Bine, zise el, poţi să fierbi apa, s-o linişteşti pe femeie.

Tânăra femie zâmbi la vederea Lindei.

— Vă ţin eu companie până vine moaşa Colins.

— Bine c-ai venit, miss! Mă bucur c-a venit şi doctorul Gordon, dar vreau o moaşă. Am crezut c-a ajuns, dar… o, dragă, cred c-ar trebuie să-l chemi pe doctor repede…

Când veni moaşa, treaba era terminată.

Linda rămase în bucătărie ţinând în braţe copilul

pe care doctorul Gordon abia îl adusese pe lume.

Când sosi tatăl, un bărbat foarte înalt care intră în vârful picioarelor să vadă dacă nevasta lui era bine, dacă avea băiat sau fată, Linda se strecură din casă, ştiind că se terminase o experienţă pe care nu avea s-o uite. Asistase la aducerea unei noi făpturi pe lume.

Ca să nu mai vorbim că fusese o revelaţie să-l vadă pe Ian la lucru, un bărbat capabil, care ştia ce are de făcut.

Se urcă pe bicicletă să urce dealul dar la un moment dat simţi o durere puternică în umăr că era să cadă din nou de pe bicicletă. Se aşeză pe marginea drumului să-şi revină. Acolo o găsi Ian.

Capitolul 7

El opri maşina, coborî, apoi i se adresă pe un ton foarte rece:

— Nu-mi spune că vrei să te faci de râs!

Văzând că ridică spre el chipul palid, tonul lui se schimbă:

— Ce este, Linda? Te-ai rănit cumva?

Linda încercă un zâmbet.

— Mă doare umărul foarte tare. Sper să-mi revin, a fost o durere puternică, dar nu persistentă. Am căzut de pe bicicletă în faţa casei.

— Nu mi-ai spus ce ţi s-a întâmplat.

— Erau probleme mai importante atunci… şi nici nu mă durea aşa de tare.

— Te rog, lasă-mă să-ţi văd umărul, spuse el cu autoritatea medicului. Te doare, acum? Dar aici? Aşa, roteşte mâna încet.

În timpul acesta, Ian o sprijinea cu cealaltă mână de mijloc.

Nu cred că este ceva grav, dar aş fi mai liniştit dacă ţi-ai face o radiografie. Te duc cu maşina mea; vom pune bicicleta în portbagaj.

— Radiografie? repetă Linda. Crezi că este necesar?

— Ca medic, insist, aşa că nu mai şovăi. Apropo, nici n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru ajutorul dat acasă, ai fost minunată!

Linda îl privi, dar întâlnindu-i ochii şovăi şi lăsă privirea în jos.

— Am făcut ce mi s-a spus să fac. Nimic mai mult. Tu ai fost minunat.

Deodată atmosfera deveni foarte încărcată. El o strânse de mijloc şi-şi apropie capul de al ei. Dar în clipa aceea se auzi motorul unei maşini şi vraja se risipi.

Ian o ridică în braţe şi o duse spre maşina sa ca pe un copil, aşezând-o încet pe bancheta din spate.

— Relaxează-te, îi spuse el. Eu o să pun bicicleta în portbagaj.

Maşina care se apropia le era foarte cunoscută amândurora. Mostyn oprise şi venea spre ei.

— Ce s-a întâmplat? Pot fi cu ceva de ajutor?

— Linda a căzut de pe bicicletă şi o doare umărul destul de tare. O duc la spital pentru o radiografie. Nu ne poţi ajuta cu nimic. Îţi mulţumesc, oricum.

Mostyn se apropie de maşină şi o privi pe Linda:

— Biata de tine! Ce ghinion! Te doare tare?

— Nu este o durere permanentă.

— Vin cu voi la spital.

— Nu trebuie să te deranjezi, Mostyn, se va rezolva.

— Iar eu voiam să te invit la o partidă de tenis după-amiază!

— Linda nu va mai putea practica niciun sport o vreme, interveni Ian.

— Vin cu voi la spital ca s-o pot aduce acasă după aceea, insistă Mostyn.

— Dar nu este nevoie, o aduc eu.

— Dacă am spus că vreau să merg, nu mă poţi opri! Mostyn ridică glasul.

Cei doi tineri se înfruntară o clipă, apoi Ian zise:

— Faci cum doreşti.

Ian porni maşina.

— Sper că nu voi fi imobilizată prea mult timp, încep u Linda, jenată de situaţia creată între cei doi bărbaţi. Buruienile cresc destul de repede şi voi avea mult de lucru.

— Va trebui să faci pauză cel puţin o săptămână. Dar nu ştiu de ce-ţi faci probleme. Ai un tovarăş minunat, care te poate înlocui.

— Ai vreo obiecţie, Ian?

— Nu, de ce aş avea?

Linda se gândi că poate interpretase greşit momentul apropierii şi Ian nu avusese de gând s-o sărute. Poate îşi imaginase ea.

Dar aşa cum a estimat Ian, Linda a fost imobilizată două săptămâni. În acest timp, Mostyn a vizitat-o frecvent, aducându-i flori, reviste, dulciuri.

A sunat-o şi Dulcie Dean, ca şi alte persoane pentru care lucrase. Iar lady Flavel a venit în vizită.

— Draga mea, mi-a părut atât de rău să aud de accidentul tău! Dar nu mă surprinde. Acea rochie albă… sub ce semn te-ai născut, draga mea? Aş vrea să-ţi fac horoscopul. Este întotdeauna bine să ştii ce te aşteaptă. Dar observ că este o atmosferă foarte plăcută în casa asta…

Domnul şi doamna Lorrimer au fost foarte

impresionaţi de lady Flavel.

Numai Patrice nu veni, nici nu-i trimise vreun mesaj şi Linda ştiu că nu-i trecuse supărarea că rămăsese la petrecere.

Mostyn o invitase adesea la reşedinţa lor, dar ea refuzase. Nu voia să vină decât dacă primea o invitaţie specială de la Patrice sau doamna Fairbrother.

— Sora ta nu mă place deloc, i se confesă lui Mostyn.

— Şi ce importanţă are?

— Aş prefera să nu vin în aceste condiţii.

— Bine, în acest caz, te voi vizita eu mai des.

— Abia aştept să-mi reiau lucrul, îi spuse Sheilei într-o dimineaţă. M-am plicisit să stau aici imobilizată.

— Iar pentru mine ideal este să nu fac nimic, răspuns e Sheila care, îmbrăcată într-un frumos costum de baie sta întinsă la soare. Uite, faci ca mine, încerci să nu te gândeşti la nimic. Relaxează-te şi o să vezi ce bine te vei simţi.

— Aş vrea să pot să nu mă gândesc la nimic, dar n-am reuşit până acum, zise Linda. Gândurile îmi zboară precum albinele în stup.

— Eu nu am prea multe gânduri, se confesă Sheila. De aceea nu-mi este greu să mă relaxez. Ştiu că sunt un eşec ca gospodină dar asta este, nu mă pot concentra.

— Cred că te subestimezi, draga mea.

— Nici vorbă; niciodată n-am avut prea multă minte.

Iar Robert îmi confirmă asta. Dar apropo acela este poştaşul?

După ce luă scrisoarea Sheila începu să citească bucuroasă, dar pe măsură ce citea trăsăturile i se lăsau şi în curând începu să plângă.

— Robert nu vine… i-am spus că m-am săturat de copii, de viaţa pe care o duc aici, că nu mai pot, dar el nu vine…

— Poate că are un motiv…

— Nu poate pleca de acolo din cauza banilor… dar asta nu este un motiv pentru mine… O, Linda sunt atât de dezamăgită!

Robert nu vede lucrurile ca mine. Consideră că ar trebui să fiu mulţumită că sunt în siguranţă aici cu copiii, că ei sunt sănătoşi şi-mi cere să mai am puţină răbdare, să nu-i fac situaţia mai grea decât este. Dacă pentru el este grea, pentru mine cum este? Sheila începu să plângă.

Linda o privea deznădăjduită, pentru că nu avea nicio soluţie. Oare Sheila va mai rezista, sau va profita de situaţie şi va începe să se distreze, indiferent de consecinţe? Mostyn venea la Honeyhaye, pasămite, s-o viziteze pe Linda, dar şi Sheila era întotdeauna prin preajmă.

Realiză că peste puţin timp sosea şi autobuzul cu car e Colin venea de la grădiniţa doamnei Dean. În felul acest a Sheila era scutită de a-l duce şi aduce pe copil, ceea ce era destul de mult.

Imediat ce apăru Colin în cămăşuţă bleu cu pantalonii albi, Horatio alergă în întâmpinarea lui, ajunse la el şi aproape îl trânti la pământ în entuziasmul lui, apoi se întoarse şi veni în fugă spre Linda.

— În fiecare zi face la fel când mă vede venind, zise puştiul.

Dar mama unde este?

Sheila, care reuşise într-o oarecare măsură să treacă peste dezamăgirea produsă de scrisoarea lui Robert, apăru în uşă.

— Cum a fost Colin, dragul meu?

— Facem o pauză săptămâna viitoare, nu ştiu din ce motiv, apoi intrăm în vacanţă.

— Spală-te pe mâini, să fii gata de masă, îi spuse Sheila. Apoi i se adresă Lindei, disperată: intră în vacanţă! Asta înseamnă că vor fi toţi patru aici pe capul meu!

— Nu-i vei duce la mare?

— Nu-mi pot permite şi dacă i-aş duce, ce fel de vacanţă ar mai fi pentru mine?

— M-am gândit că o schimbare ţi-ar prinde bine. Nu ai nişte prieteni la care să te duci măcar câteva zile? Vom avea noi grijă de copii.

Sheila o privi cu recunoştinţă.

— Sunteţi atât de buni cu mine! M-aş putea duce la Fiona şi Simon, presupun. Este vorba despre sora lui Robert şi soţul acesteia. Dar dacă aş face asta, Fiona ar considera că-mi neglijez copiii. De fapt, ştiu ce mi-ar plăcea mai mult…

— Ce, Sheila?

— O zi întreagă la Londra. Voi pleca de dimineaţă cu primul tren să mă uit pe la vitrine, să iau masa la un restaurant, apoi mă voi duce la un spectacol.

— De ce nu? Dar fă asta cât mai sunt acasă!

— Poate Patrice ar veni cu mine. Ar fi mai bine decât să fiu singură.

Patrice a acceptat invitaţia, aşa că Sheila n-a mai pomenit de dezamăgirea provocată de vestea lui Robert.

În ziua în care Sheila plecă la Londra, Linda se duse la control; promisese tuturor că se va întoarce la muncă peste trei zile, aşa că trebuia să se ţină de cuvânt.

Cu Ian nu mai vorbise de când acesta, aducându-

i rezultatul radiografiei, îi spusese că nu avea nicio fractură sau dislocare. Simţi o strângere de inimă când ajunse la chirurgie; abia aştepta să-l vadă pe Ian!

Doamna Mac o conduse în sala de aşteptare, apoi plecă.

Ian apăru imediat.

— Bună dimineaţa, cum te simţi?

— Nu mă doare deloc umărul. Cred că de luni mă pot apuca din nou de grădinărit.

— Da, nu văd de ce nu. Îţi voi elibera certificatul medical.

Când el se aşeză să-i scrie certificatul, Linda îi spuse:

— Observ că plantele din jardiniere au fost bine îngrijite. M-am gândit la ele; mi-ar fi părut rău să aflu că s-au uscat.

— Le-am îngrijit cu cea mai mare dragoste, îi spuse Ian.

Le-am dorit şi era firesc să le şi îngrijesc. Dar spune-mi, Linda, eşti mulţumită aici? apoi schimbă subiectul: ieri am văzut-o pe doamna Bolton.

— Tocmai voiam să întreb cum se simte copilul?

— Foarte bine. Doamna ar vrea să-i dea numele tău. Ai vreo obiecţie?

— Nu, sunt chiar flatată.

Linda începu să-i vorbească apoi despre greutăţile cu care se confrunta Sheila şi mai ales de faptul că Robert nu putea veni acasă.

— De aceea, i-am propus Sheilei să petreacă o zi la Londra, să se destindă. Se duce cu Patrice.

— Şi cu Mostyn, completă Ian.

— N-am ştiut asta… rosti Linda, brusc îngrijorată la gândul că Sheila, dezamăgită de refuzul soţului, putea să ia o hotărâre pe care apoi s-o regrete.

Dar în clipa aceea sună telefonul şi îl auzi pe Ian spunând:

— Bună dimineaţa, lady Flavel!

Linda îi făcu semne că trebuia să plece şi o dată ajunsă afară porni repede spre casă, unde doamna Lorrimer plimba căruciorul în care se afla Susan.

— Eu o să-i duc pe ceilalţi trei la picnic, dacă tu te vei ocupa de Susan, mamă. Am putea-o convinge pe Dulcie Dean să vină la noi. Tata nu are nevoie de maşină astăzi, nu?

Dulcie acceptă imediat invitaţia. Avea cu cine să-şi lase mama.

Imediat ce sosi Dulcie, plecară, luând cei trei copiii, şi pe Horatio.

— În sfârşit, i se confesă Dulcie, am reuşit să fac rezervare pentru turul Italiei. Sper doar ca mama să nu-mi creeze probleme până atunci.

— Dulcie, sper că mama ta nu va avea nimic împotrivă să stea la noi cât lipseşti tu.

— Nu pot decât să sper că nu vă va crea probleme. Ştii, obişnuieşte să spună exact ce gândeşte…

— O să fim foarte înţelegători cu ea, nu-ţi face probleme.

Dulcie, care aşteptase toată viaţa această excursie, nu putea crede că i se ivea această posibilitate. Dintotdeauna îşi dorise să facă turul Romei şi al Veneţiei.

Ajunseră într-un loc cu livezi şi grădini unde copiii se puteau juca în linişte, aşa că opriră şi întinseră păturile pe care să-i aşeze.

Deodată, Horatio începu să latre şi să alerge.

Bunty strigă:

— Vine doctorul Gordon!

Acesta le salută din mersul maşinii, iar Dulcie îi spus e Lindei:

— Mă întreb dacă este adevărat că doctorul se logodeşte cu Patrice Fairbrother. Se văd destul de des, după cum spune lumea. Iar doctorul, fiind celibatar…

— Doctorul nu s-ar căsători pentru bani, spuse Linda.

— Nici prea romantic nu mi-l imaginez, observă Dulcie. Am mai avut unele discuţii cu el când o mai îngrijea pe mama şi mi s-a părut că pentru el cariera este pe primul loc.

— L-ai auzit vreodată cântând?

— Pe doctorul Gordon? se miră Dulcie. Nu! Nu mi-aş fi închipuit!

— Patrice l-a făcut să cânte la petrecerea fratelui ei. Nu mi s-a părut că n-ar avea pic de romantism mai ales că interpreta nişte balade, pe care o persoană lipsită de emoţii, de trăiri nu le-ar putea interpreta. Poate că se controlează bine.

— Poate că tu îl înţelegi mai bine ca mine, zise Dulcie în cele din urmă. Se poate să am resentimente în privinţa lui pentru faptul că a fost foarte dur cu mama şi cu mine spunându-mi că-mi distrug viaţa, lăsând-o să mă domine.

— Ian poate fi şi foarte bun.

Dulcie zâmbi.

— Văd că-i eşti un apărător foarte loial; n-aş fi crezut că sunteţi prieteni, altfel n-aş fi spus toate astea.

Linda schimbă subiectul, trimiţând-o pe Bunty să vadă unde este Horatio.

* * *

Începură să-l strige. Bunty chiar îl fluieră. Dulcie părea tot mai îngrijorată şi Linda o observă privind de

câteva ori la ceas.

— Vrei să ne întoarcem?

— Soţia pastorului a promis că stă cu mama până mă întorc dar la şase ştiu că avea o întâlnire.

— Şi mama ne aşteaptă. Mi-a promis că-i face baie între timp Susanei. Dar unde s-o fi ascuns câinele?

După o oră de căutare plecară, sperând că acesta le va aştepta acasă.

— Să nu fie prins în vreo capcană, zise Bunty, uitându-se cu teamă spre pădure.

Colin începu să plângă.

— Nu plec de aici fără Horatio!

Dulcie încercă să-l liniştească, dar copilul se eliberă din mâna ei şi fugi spre pădure.

— Aşteptaţi aici, le spuse Linda celorlalţi şi porni după el.

Se auzi o împuşcătură din altă parte a pădurii şi inim a Lindei începu să bată mai tare. Dacă fusese împuşcat Horatio?

Colin era în primejdie. Începu să-l strige. Deodată auzi lătrat şi vocea lui Colin care striga:

— Dă-mi drumul! Este câinele meu!

Linda se trezi în faţa unui bărbat care-l prinsese pe Colin de guler cu o mână şi cu cealaltă pe Horatio.

— Cred că ştii că ai trecut pe o proprietate privată, zise matahala. Copilul şi câinele sunt ai dumitale?

— Da, răspunse Linda. Am pierdut câinele şi copilul a fugit după el.

— Am avut destule probleme cu câinii rătăciţi pe aici aşa că va trebui să mă însoţiţi, zise omul.

— Dar Horatio n-a făcut nimic; este un animal de casă paşnic, nu face niciun rău.

Dar chiar în clipa aceea, Horatio începu să mârâie, să-şi arate colţii.

— Zici că este paşnic? începu acesta. Dovedeşte contrariul.

— Vă rog, începu Linda, lăsaţi-mă să-mi iau copilul şi câinele şi nu vom mai călca pe aici. Am fost de fapt la picnic…

— Veţi pleca atunci când veţi avea voie, zise omul. Stăpânul meu vânează acolo pe deal. O să-i explicaţi ce s-a întâmplat, veniţi cu mine. S-a furat cam mult în zona asta, este timpul să se ia măsuri. Veniţi cu toţii, le mai spuse el pentru că între timp apăruse şi Bunty.

— Cred că se vede cu ochiul liber că nu suntem hoţi… începu Linda.

Deodată se auziră paşi şi din pădure apărură Ian şi tată l Patricei.

— O, domnule Fairbrother, strigă Linda îmi pare rău că s-a întâmplat aşa…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fairborther.

— Am organizat un picnic aici, iar câinele a fugit în pădure.

Linda începu să se scuze.

Fairbrother o ascultă tolerant apoi îl concedie pe paznic cu un gest al mâinii şi i se adresă Lindei:

— Ne-am confruntat cu foarte multe daune în ultimul timp din cauza celor care vin să fure, să pună capcane, să dărâme împrejmuiririle. De fapt, noi urmărim să nu se apropie ţiganii, nu oamenii care vin la picnic.

— A fost un accident, întări Linda. A dispărut câinele când ne pregăteam de plecare şi am trecut hotarul pentru a-l căuta.

Apăru şi miss Dean cu Robin de mână.

— Am auzit împuşcături, explică ea speriată şi Robin a insistat să vedem ce s-a întâmplat. Sunteţi bine cu toţii?

— Desigur, o linişti Linda. Iar acum, să luăm acest câine indisciplinat şi să plecăm pentru că domnul Gordon, care a văzut toată scena, nu ne-a luat apărarea, mai zise ea.

Ian o luă deoparte.

— Linda, ştiu că eşti cam iritată astăzi, dar când se vor întoarce cei doi să ai o discuţie cu Sheila. Nu vreau să te mai văd cu inima frântă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui!

— Eşti furioasă că Mostyn a plecat cu Sheila la Londra fără să-ţi spună, nu?

— Da, sunt puţin îngrijorată, admise ea.

— N-ar trebui să fii!

Linda porni după Dulcie, care se grăbea spre maşină.

Capitolul 8

Sheila se întoarse noaptea târziu, după ce copiii fuseseră culcaţi; era atât de veselă încât nu se întrebă nimeni dacă ziua fusese un succes.

— Cum au fost copiii?

Linda începu să-i povestească aventurile zilei la o cafea.

— Linda, apreciez că te-ai ocupat de copii ca o adevărată mamă, şi că m-ai aşteptat cu cafeaua caldă, dar acum chiar trebuie să te culci.

— Mă bucur că ai savurat ziua petrecută la Londra.

Sheila îşi descălţă pantofii cu tocuri foarte înalte şi-şi scoase pălăria.

— Acum este mai bine... ce dur este pavajul Londrei! Dar magazinele, Linda... ce haine frumoase... numai dacă aş fi avut bani să-mi cumpăr ceva! Oricum, mi-am luat o rochie nouă şi un neglijeu, iar Mostyn ne-a dus la un restaurant unde mâncarea a fost grozavă!

— Am auzit c-a mers şi el cu tine...

Sheila o privi mirată.

— De unde? Oricum, nu lua figura asta solemnă. Eram supărată pe Robert, aşa că, atunci când Patrice mi-a spus că trebuie să ne întoarcem devreme pentru că vine Ian la cină, l-am rugat pe Mostyn să mă ducă la un spectacol, apoi a insistat să bem ceva şi când ne-am întors l-am găsit pe Ian acolo. El m-a adus acasă şi mi-a ţinut o prelegere pe drum; mi-a vorbit tot timpul despre tine.

— Despre mine?

— Ian este convins că ai probleme de inimă. Nu, nu este nimic organic, ci romantic. Nu mai eşti dezinvoltă ca atunci când ai venit aici. După observaţiile lui, se pare că te-ai îndrăgostit...

— De cine? întrebă Linda.

— De escorta mea din seara asta. Îmi pare rău, Linda, dacă te-am supărat luându-l pe Mostyn cu mine. Dar dorinţa mea a fost să mă răzbun pe Robert, de fapt, nimic altceva. Nu mă mai uit la el de acum, promit.

— Sheila, Ian se înşală. Nu sunt îndrăgostită de Mostyn.

— Dacă nu eşti, ar trebui să fii, pentru că el te place mult.

Mi-a spus în seara asta. Ar trebui să-l încurajezi, Linda. Pentru mine nu trebuie să-ţi faci probleme.

— Aş fi dorit să nu se fi discutat pe seama mea,

conchis e Linda. Observ că lumea de aici ştie prea multe, chiar înainte ca lucrurile să se petreacă...

— Oricum, draga mea trebuie să râzi şi să fii veselă. Patrice era foarte fericită. Am impresia că în sfârşit a pus mâna pe Ian.

— Nu înţeleg cum se pot lăsa unii oameni atraşi în căsătorie ca într-o cursă! izbucni Linda. Căsătoria trebuie să se bazeze pe dragoste, pe încredere, nicidecum nu este o asociere în care unul din parteneri să dicteze condiţiile!

Sheila o privi gânditoare.

— Poate că ai dreptate. În cazul meu şi al lui Robert a fost o iubire care a evoluat până la stadiul în care nu mai puteam trăi unul fără celălalt. Poate într-o zi o să-ţi spun povestea noastră, dar nu acum este prea târziu. Iar acum, du-te la culcare şi-ţi mulţumesc că ai avut grijă de copii.

Linda urcă în camera ei, dar îngândurată, cu inima grea.

Ce frumos din partea lui Ian să observe că nu mai era la fel ca atunci când venise, ce frumos că-i pusese un diagnostic dar din păcate, nu realizase că nu de Mostyn era îndrăgostită!

* * *

Cu o zi înainte ca Dulcie să plece pe continent, doamna Lorrimer organiză o mică petrecere. A invitat famili a Fairbrother, pe lady Flavel, pastorul şi soţia sa, colonelul Black, Ian Gordon şi alţii de la club. Iar doamna Dean aflând că petrecerea fusese organizată pentru fiica sa, ţinu morţiş să participe.

Deşi se deplasa foarte greu, se lăsă ajutată şi îmbrăcată cu cele mai bune haine, apoi dusă acasă la familia Lorrimer. Cu toate acestea, găsi imediat ce să-i reproşeze fiicei sale şi o puse pe Dulcie într-o postură

dificilă. Doamna Lorrimer încercă să aplaneze lucrurile şi-i spuse Dulciei:

— Dulcie, aveţi nevoie de o pauză, aţi stat prea mult timp împreună. Ai fost deosebit de înţelegătoare cu ea, dar se vede că a profitat prea mult de tine. Iar acum sper doar că se va bucura de această petrecere. Nu te mai simţi datoare să stai lângă ea; mama ta este în grija mea de acum înainte. Tu încearcă să te bucuri de acest eveniment, de invitaţi, să te simţi bine.

— Cred că niciodată nu voi putea să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru ce ai făcut, zise Dulcie cu lacrimi în ochi.

Bătrâna doamnă Dean era aşezată pe o canapea, cu perne la spate şi un pled pe genunchi; acceptase chiar şi un pahar de vin şi urmărea invitaţii cu mult interes. Imediat observă care erau cuplurile de îndrăgostiţi, află bârfele din sat legate de Sheila, Mostyn, Linda, Ian şi Patrice.

Când auzi că se punea la cale nunta Patricei cu Ian, doamna Dean, care nu-i plăcea defel, spuse că meritau unul pe altul şi le ură să se bucure de o căsnicie lungă şi fericită.

Cât despre Mostyn, bătrâna află că deşi părea îndrăgostit de Linda, frumoasa doamnă Martin era cea care îi furase liniştea.

Doamna Dean, care cunoştea bine familia Martin şi-l văzuse crescând pe Robert, nu acceptă că acesta îşi risca viaţa pe meleaguri străine, în timp ce frivola lui soţie îşi făcea de cap în sat! Tot doamna Dean observă imediat ce Sheila şi Mostyn ieşiră singuri în grădină.

Doamna Dean nu se gândise de mult la Robert Martin, dar dintr-odată se trezi compătimindu-l, devenind aliata lui.

Iar Dulcie îşi privea mama, neputând să creadă că bătrâna zâmbea, se simţea bine cu ceilalţi invitaţi şi nu mai bodogănea tot timpul, ca acasă.

La un moment dat, Mostyn care revenise în salon, o rugă pe Linda să-l însoţească în grădină.

— Spune-mi, când ne vom mai vedea? o întrebă el imediat.

— Anul acesta, anul viitor, cândva… glumi ea.

— Tocmai asta este problema, draga mea, timpul trece.

Anul viitor nu voi mai fi aici, mă întorc în Africa de Sud.

— Nu-ţi pare rău să pleci tocmai acolo?

— Depinde, dacă plec singur!

— Îmi pare rău, Mostyn… începu Linda, dar trebuie să-mi ajut mama…

— Acordă-mi o clipă şi te voi lăsa să pleci, Linda. Vreau să ştii că între mine şi Sheila nu mai este nimic. Mă crezi?

— Da, Mostyn, te cred şi-mi pare bine c-ai luat hotărârea asta.

— Ar trebui să fii pentru că voi trece la probleme mai serioase. De când te-am cunoscut, am realizat că mi-am pierdut vremea cu prostii! M-am pierdut în fleacuri şi n-am văzut ceea ce era important. Mă înţelegi, Linda?

— Nu… nu cred.

— Linda, te cer în căsătorie.

Ea îl privi foarte uimită.

— Mostyn… totul este atât de neaşteptat… sunt onorată, dar…

— Linda, nu-mi răspunde acum. Mai gândeşte-te. Dar te rog să ai gânduri bune pentru mine.

Mostyn o trase spre el şi o sărută. Deodată, o

exclamaţie îl făcu să se oprească. Patrice şi Ian se apropiau.

— Am întrerupt ceva? începu Patrice. Regret, adăugă ea continuându-şi drumul, urmată de Ian, care nici măcar n-o privi pe Linda.

Mostyn scăpă câteva cuvinte nu prea ortodoxe.

— Dacă ai nevoie vreodată de cineva care să-ţi strice cheful poţi s-o chemi pe sora mea…

— N-a fost vina ei! De unde era să ştie?

— Tu încerci mereu să aplanezi lucrurile, să le găseşti scuze tuturor, Linda. Voi face totul pentru ca să fii fericită, dacă mă vei accepta.

— Mostyn nu cred că tu cu mine vrei să te căsătoreşti.

Bănuiesc că atitudinea Sheilei are un mare rol. Noi suntem prieteni iar tu vei pleca în curând. Nu lăsa această cerere să strice prietenia care ne leagă.

— Nu-ţi place deloc?

— Îmi eşti drag ca prieten, nimic de zis.

— În acest caz, mă voi mulţumi cu aceste sentimente deocamdată, dar voi face totul pentru ca să crezi că sunt îndrăgostit de tine. Cât despre Africa de sud, nu există loc mai minunat… Poţi vedea acolo atâtea feluri de flori pe care la noi nu le găseşti. Ţi-aş face cea mai frumoasă grădină, Linda. Ţi-ai trăi viaţa în aer liber, aşa cum îţi doreşti. Am face surf, plajă, tenis… părinţii tăi ar putea veni să te viziteze oricând…

— O, Mostyn, eşti atât de bun… Mi-aş dori să accept.

Doamna Lorrimer, care apăru pe neaşteptate, întrerupse aceste vise cu ochii deschişi.

— Ce faci aici, draga mea? De când te aştept să te întorci cu tava! Doamna Lorrimer privi ciudat la

chipul îmbujorat al fiicei sale apoi la cel al interlocutorului acesteia, după care se întoarse şi plecă, simţind că întrerupsese ceva important.

Nu-i nimic, o să-l rog pe tatăl tău să mă ajute…

— Lăsaţi-mă pe mine să vă ajut, doamnă Lorrimer, zis e Mostyn luând din braţele viitoarei sale soacre tava. Este vina mea. Eu am atras-o pe Linda în această discuţie; tocmai am cerut-o de soţie.

Doamna Lorrimer se întoarse spre fiica sa.

— O, draga mea!

— Răspunsul este” nu”! Mostyn nu mă cere serios în căsătorie, mamă.

— Aşa crede ea! Primim binecuvântarea dumneavoastră, doamnă Lorrimer? Nu voi accepta refuzul Lindei.

Doamna Lorrimer nu ştia ce să creadă.

— Nici nu trebuie, dragul meu. Eu şi soţul meu te placem foarte mult, dar desigur decizia este a ei.

Apăru şi domnul Lorrimer.

— Mary, doamna Dean te cheamă; cred că a avut parte de prea multă distracţie pentru o singură zi. După atâţia ani de însingurare, a simţit din plin diferenţa.

— Desigur, vin imediat.

Linda simţi privirile Patricei asupra ei. Pe Ian nu-l vedea, dar deodată se auzi din casă vocea puternică a bătrânei.

— Ia mâinile de pe mine, tinere! Nimic, niciun tratament pe care mi l-ai dat până acum nu mi-a făcut niciun bine.

Dulcie, roşie de ruşine încercă s-o scuze:

— Cred că este din cauza vinului, a agitaţiei… nu este obişnuită cu niciuna şi cred că a ameţit…

— Nu vorbi prostii, Dulcie, o apostrofă bătrâna,

apoi ieşi din încăpere, sprijinită de colonelul Black şi de domnul Lorrimer.

Toată scena i se păru foarte amuzantă Lindei, care, pufnind în râs, ieşi în grădină.

* * *

La scurt timp după această petrecere, se organiză Spectacolul Florilor în Hayehurst, o manifestare de interes pentru Linda, pentru că participau mulţi dintre cei cărora le îngrijea grădinile. Manifestarea avu loc la scurt timp după plecarea Dulciei Dean pe continent.

Lady Flavel fusese desemnată să facă deschiderea festivalului.

Domnul Machintosh câştigă câteva premii la secţiunea legume, dar la castraveţi cei ai domnului Lorrimer primiră toate aprecierile. Desigur, la secţiunea flori câştigară trandafirii de la Hayehurst Hall. Urmă un spectacol muzical, dans.

Sheila veni însoţită de cei patru copii, iar doamna Dean, spre uimirea tuturor, îşi manifestă dorinţa de a participa. O aduseră cu căruciorul în maşina familiei Dean, apoi o purtară printre rândurile cu flori de toate felurile unde bătrâna doamnă respira adânc aerul înmiresmat. Linda tocmai voia s-o conducă spre cortul în care se servea ceaiul când Ian îi spuse:

— Lasă-mă pe mine, este prea grea pentru tine.

— Să nu pui mâna pe mine, începu bătrâna.

— Mă bucur să constat că sănătatea vi s-a îmbunătăţit, doamnă Dean, începu Ian. Aţi primit veşti de la fiica dumneavoastră? o întrebă el cu toate protestele bătrânei.

Doamna Dean pufni.

— Se pare că o duce foarte bine, după vederile pe care mi le-a trimis; se comportă copilăreşte, la

vârsta ei. Oricum, ei nu-i convine să mă fac bine, vrea să mă ştie prizoniera patului.

— Doamnă Dean, nu este adevărat! sări Linda în apărare a Dulciei.

— A, uite-l şi pe tânărul Fairbrother, zise bătrâna, dansează acolo în colţul acela mai retras. Bineînţeles, cu Sheila Martin.

A venit s-o ia de acasă cu maşina.

— Doamnă Dean, nu este adevărat! sări Linda. A venit să ia copiii, pentru că maşina lui este mai mare. M-a adus şi pe mine, de fapt.

— Ştiu, draga mea, că te pricepi să arunci praf în ochii spectatorilor. Dar eu văd şi ceea ce nu este de văzut!

— Doamnă Dean, nu trebuie să mai vorbiţi aşa, nu este adevărat şi nici frumos din partea dumneavoastră.

Ian dispăruse să aducă ceaiul, iar când se întoarse o eliberă pe Linda de corvoada de a avea grijă de doamna Dean. Linda o zări pe Sheila care îşi ducea copiii de mâini cu un aer disperat.

— Dacă vrei să te relaxezi un pic, pot avea eu grijă de copii, se oferi Linda.

— Îţi mulţumesc din inimă, draga mea. Mai am puţin şi-mi dau sufletul. M-am săturat de petrecerile astea locale, care pentru mine sunt un test al nervilor! Sper că voi impresiona comunitatea locală cu eforturile mele disperate de a fi o mamă convingătoare. Acum, sunt la capătul răbdării. Îţi las copiii în grijă cu toată bucuria.

Capitolul 9

Zărind-o pe Linda, Mostyn veni spre ea.

— Am observat că nu ţi-au rezervat un loc la masă lângă noi, începu el. O căutam pe Patrice, ea s-a ocupat de asta.

— Mostyn, pentru mine nu are nicio importanţă!

— Cum să nu aibă? Este o insultă la adresa ta şi a mea! Chiar dacă mama nu realizează, Patrice ar fi trebuit să ştie asta!

— Nu-ţi face probleme din cauza mea, Mostyn, prefer să mă pierd în mulţime. Suntem nou veniţi pe aceste meleaguri, iar masa principală este rezervată oficialilor, părinţilor tăi şi lui lady Flavel. M-aş simţi privită, dacă aş sta acolo.

— Linda, tu eşti iubita mea, repeta Mostyn. Patrice şi l-a adus pe doctor, care nu este nici el o persoană oficială. Voi avea o discuţie cu ea pe tema asta.

— Te rog să nu produci discuţii din cauza mea, îl sfătui Linda. Asta n-o să le facă pe mama ta sau pe Patrice să mă placă.

— Ce te face să crezi că ele nu te plac? o întrebă Mostyn, privind-o lung.

— Aşa simt.

Mostyn clătină lung din cap.

— Cine vă mai înţelege pe voi, femeile? Câteodată îmi pare bine că mă întorc în Africa de Sud; mama şi Patrice n-ar fi plăcut nicio fată pe care aş fi vrut-o eu!

Cu aceste vorbe, Mostyn porni în căutarea surorii sale, mai nervos ca oricând. Când o găsi şi-i spuse despre ce era vorba, aceasta îl potoli numaidecât:

— Mostyn, nu fi absurd! Ştiu că umbli după tipa aceea, Lorrimer parcă, dar ce contează? Te-ai îndrăgostit de fiecare fată care ţi-a ieşit în cale de la şaisprezece ani, dar iubirile tale n-au fost de durată.

Niciodată nu ne-ai spus că-ţi aduci acasă mireasa…

Mostyn deveni livid.

— Nu-mi mai aminti! Iubirea aceea s-a destrămat imediat ce ţi-am vorbit de ea!

— Vezi? Iar noi n-am fost surprinse. Te cunoaştem prea bine. Aşa că, nu ne învinui că nu ţi-am luat în serios ultima pasiune. Cu trei săptămâni în urmă, erai vrăjit de Sheil a Martin. Cu asta cât va dura?

— O veşnicie, dacă mă vrea.

— Doar nu ai de gând să te însori cu ea?

— De ce nu?

Patrice schimbă tactica. Dacă fratele ei era serios în privinţa Lindei Lorrimer, nu era mai bine să încerce s-o îndepărteze decât s-o defăimeze?

De când observase cum o privise Ian la seră, când ea tăia garoafe, fusese foarte geloasă.

Refuzând să se împrietenească, Patrice sperase să-i ţină pe cei doi departe unul de celălalt. Oricum nu va mai lăsa vreodată ca ei să se mai întâlnească la Honeyhurst Hall, în privinţa asta era hotărâtă. Dar dacă fratele ei se logodea cu ea…

I se adresă pe un ton cu totul diferit:

— Îmi pare rău, Mostyn. Dacă o iubeşti cu adevărat, este cu totul altceva. Eu şi mama am considerat că nu vrei decât să te amuzi, ca de obicei, de aceea nu i-am acordat importanţă. Dar dacă astfel stau lucrurile, trebuie s-o inviţi la Hayehurst, s-o cunoaştem mai bine.

Mânia lui Mostyn se risipi.

— Bine că ai realizat c-ai greşit! Ori de câte ori am încercat s-o invit, ai găsit alte pretexte; nu puteam risca s-o aduc fără consimţământul vostru. Cu toate că tu ai invitat-o la petrecerea mea de bun-venit.

— Uite ce este, Mostyn, nu am acum timp să discut subiectul ăsta. Mama ne aşteaptă, mai ales pe mine. Dar dacă promiţi să nu mai faci alte probleme, o să vă ce pot face pentru tine şi Linda.

— Voi continua să mă întâlnesc cu ea, chiar dacă familia este împotrivă, răspunse Mostyn. Dar ar fi mai bine să ştiu că sunteţi gata s-o primiţi acasă.

Patrice se grăbi spre masa la care se servea ceaiul, cu mintea plină de gânduri.

Ian urma să plece în concediu, în scurt timp. Dacă în acest timp Linda se logodea cu Mostyn, nu mai avea de ce s-o considere rivală.

Patrice îşi dorea cu disperare să se căsătorească. Avea deja douăzeci şi şapte de ani şi ideea de a rămâne singură o cam speria.

Nu că ar fi fost considerată bătrână la această vârstă, dar prietenele ei erau deja căsătorite, aveau şi copii, aşa că posibilitatea ca ea să întâlnească un holtei care s-o merite, era destul de limitată. Toţi bărbaţii demni de luat în seamă din zonă erau însuraţi, doar Ian mai rămăsese.

Dorinţa de a se căsători devenise aproape o obsesie.

Patrice ştia că fiind foarte stăpână pe sine speria orice soţ posibil.

Faptul că era frumoasă, că avea bani, nu era de-ajuns.

Dorinţa ei de a domina totul se manifesta mult prea devreme şi o împiedica să-şi îndeplinească dorinţa.

Adesea, se întreba:

— Ce-mi lipseşte mie din tot ce are această insipidă Linda?

Se simţea umilită că nu i se acorda atenţia

cuvenită.

Neştiind de planurile Patricei legate de viitorul ei, Linda o duse pe Sheila şi copiii la Honyehaye apoi se întoarse să-şi ia părinţii. Toţi se simţeau epuizaţi după o zi lungă, se aşezară la umbra unui copac să discute problemele zilei.

— Ian pleacă în vacanţă săptămâna viitoare, zise Sheila, cred că ţi-a spus.

— Nu, nu mi-a spus, zise Linda, simţindu-se direct afectată de faptul că el n-o socotise demnă să-i spună acest lucru.

— De cabinetul lui se va ocupa doctorul Nicholls.

— Unde pleacă?

— În Scoţia, din câte ştiu.

Linda continua să primească informaţia de la Sheila ca pe o lovitură. Chiar dacă nu-l vedea zilnic pe Ian, se obişnuise cu gândul că era acolo, peste drum. Îi vedea maşina venind sau plecând. Satul nu va mai fi la fel fără el.

Sheila oftă şi se ridică.

— Trebuie să culc copiii. Horatio trebuie să-şi facă rondul.

Stă cam de mult în casă, bietul de el.

— Dacă vrei, îl duc eu la plimbare, se oferi Linda.

— Nu eşti obosită? zise Sheila şi-l trimise pe Colin să-l aducă pe Horatio.

Copiii ar fi vrut s-o însoţească, dar ea se ţinu ferm pe poziţie şi-i trimise la culcare.

Linda porni cu Horatio care alerga înaintea ei, dar nu ajunsese prea departe când inima i se opri. După un colţ apăru Hamish la plimbare cu stăpânul său şi observându-l pe Horatio se opri o clipă. Ian îl strânse mai bine în lesă.

Linda îl ţinu şi ea pe Horatio.

— Se pare că aici nu sunt probleme; Hamish devine agresiv doar pentru a-şi apăra teritoriul.

Linda începu să râdă destinsă acum.

— Am tras o sperietură! Vedeam deja repetându-se ultima luptă.

Doctorul o privi lung.

— Cum se face că nu eşti la Hayehurst Hall?

— De ce a fi?

— M-am gândit că ai rămas acolo, cu toate că nu eşti dorită.

— Dar cum se face că nici tu nu eşti acolo? îndrăzni ea. În privinţa acceptării tale nu sunt probleme.

El o ignoră, apoi spuse:

— Ai de gând să te măriţi cu Fairbrother?

— De ce întrebi??

— Răspunde-mi, te măriţi cu el? Da sau nu?

— Nu m-am hotărât încă.

Figura lui se schimbă.

— Vrei să spui că te foloseşti de acest nefericit doar pentru a te amuza?

— Nu, nici vorbă, suntem doar prieteni!

El începu să râdă.

— O foarte caldă prietenie, văd. M-ai dezamăgit, Linda, n-am crezut că eşti o astfel de persoană.

— Dacă nu eşti de acord, ce să fac, eşti vinovat!

— Ce vrei să spui?

— M-ai rugat s-o protejez pe Sheila, să nu se mai facă de râs.

Asta am şi încercat şi se vede că am reuşit.

— Dar nu ţi-am sugerat să-l opreşti pe Mostyn pentru tine! sări Ian. Eu nu ţi-am cerut decât să vorbeşti ca o soră cu… el, dar nu mai contează!

— Asta mă gândem şi eu. De fapt, nu ştiu de ce te

interesează dacă mă mărit sau nu cu Mostyn.

— Nu mă interesează.

— Şi atunci, de ce discutăm în contradictoriu?

— Nu discutăm în contradictoriu, sunt doar intrigat. Eram sigur că pot evalua cu corectitudine caracterul unei persoane.

În cazul tău, m-am înşelat.

Hamish, aflat în braţele stăpânului său începu să dea semne de nerăbdare.

Ian continuă furios:

— Linda, de ce te ascunzi de mine? Patrice mi-a spus că fratele ei te-a cerut de soţie. Pot să te felicit? Asta ai vrut, nu?

Eram sigur că nu te vei ocupa mult timp de grădinărit. Dar nu ştiu ce ai avut în minte. Ai vrut să ne faci pe amândoi să jucăm aşa cum ne cânţi? Dacă unul nu este de-ajuns, trebuie să treci imediat la al doilea? Nu mă privi aşa! Am văzut dincolo de farmecul tău afişat. Am crezut că te-ai îndrăgostit de Mostyn, am vrut să te ştiu fericită, dar văd că succesul ţi s-a urcat la cap.

Nu eşti mulţumită; ţi-ai pus în gând să mă pui pe acelaşi plan cu el. Ei, află, că nu-ţi va merge!

Când se opri din peroraţie, Linda tremura de indignare.

— N-am fost aşa de insultată în viaţa mea! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel! Te crezi foarte deştept, crezi că ştii totul despre mine, dar vreau să-ţi spun că nici măcar nu ai idee! Cât despre faptul că vreau să te fac să te îndrăgosteşti de mine… este incalificabil! Abia acum văd cum eşti în realitate. Îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii. Dar acum mă consider liberă. Mulţumesc, Ian, mulţumesc încă o dată.

Linda se întoarse să cheme câinele, dar el o opri.

— Aşteaptă! strigă el. Ce-ai vrut să spui?

— Te rog să pleci! Nu vreau să-ţi mai vorbesc vreodată!

* * *

Dulcie Dean se întoarse din călătoria mult visată frumos bronzată şi întinerită, iar doamna Dean fu nevoită să admită că fusese mai bine departe de casă şi că de acum va ieşi o oră sau două în fiecare după-amiază, indiferent de părerea fiicei sale.

Dulcie a fost, desigur, prea fericită să observe o astfel de schimbare la mama ei şi chiar îi spuse ce gândea.

— Chiar vorbeşti serios, Dulcie?

— Mamă, cum poţi pune o astfel de întrebare?

— N-am fost niciodată prea amabilă, dar ai răbdare cu mine, s-ar putea să n-o mai duc mult.

— Mamă, te rog nu vorbi aşa!

— Ţi-am simţit lipsa, Dulcie, în timp ce tu cutreierai Europa.

Familia Lorrimer a fost bună cu mine, dar tot mai bine e acasă.

— O, mamă, ce bine că te aud vorbind aşa! Şi eu mă bucur că m-am întors. A fost minunat, dar tot mai bine e acasă.

Doamna Dean, care se instalase într-un fotoliu din prea încărcatul lor salon, privi în jur şi exclamă:

— E prea multă mobilă aici! Nu mi-am dat seama că salonul arată ca un depozit!

— A trebuit să degajez celălalt salon pentru a-l transforma în sală de clasă, îi explică Dulcie.

— De ce n-ai aruncat vechiturile astea? Sunt ridicol de multe!

— Doar ştii că nu m-ai lăsat să arunc nimic!

— Nu ai metodă, Dulcie, acesta este defectul tău. O să fac mâine o listă, să vedem ce trebuie aruncat.

Dulcie era mult prea fericită la gândul că va scăpa de acele piese de mobilier ridicol de vechi. Se simţea acum reconfortată fizic şi psihic şi putea rezista observaţiilor mamei sale.

Se duse la Honeyhaye cu un set de vederi care să-i amintească de voiajul făcut şi care să exprime familiei Lorrimer mulţumirea pentru efortul depus.

— Închipuiţi-vă că mama vrea să meargă la expoziţia de flori!

Dulcie îi oferi doamnei Lorrimer o faţă de masă brodată, iar Lindei o colecţie de animale mici din sticlă.

— Am vizitat fabrica la care se lucrau aceste ornamente de sticlă, le spuse ea.

— Dar cu gondola te-ai plimbat, sub clar de lună? o întreb a Linda.

— Am făcut această plimbare, numai că nu era lună, iar apa mirosea cam urât.

După câteva zile, doctorul Gordon plecă în vacanţă.

Veni cu o seară înainte la Honeyhaye să-şi ia rămas-bun.

Linda după acea întâlnire îşi spuse că-l apreciase greşit că acum nu mai tânjea după el. Era un tip insuportabil.

Doamna Fairbrother îi trimise Lindei invitaţia de a lua ceaiul cu ea; atâta ea cât şi Patrice o tratară cu multă atenţie şi bunăvoinţă, încât se simţi foarte bine şi le răspunse cu graţie la complimente.

Doamna Lorrimer se arătă încântată de aprecierea arătată fiicei sale.

— Mă bucur că s-au purtat frumos cu tine, draga

mea. Nu este prea plăcut pentru o tânără dacă restul familiei se împotriveşte.

— Ce vrei să spui, mamă?

Doamna Lorrimer zâmbi complice.

— Copila mea, dacă tu nu vezi spre ce te îndrepţi, restul lumii vede.

Linda o privi cu multă seriozitate.

— Cum v-aţi descurca tu şi tata dacă m-aş mărita şi aş pleca în străinătate?

Doamnei Lorrimer îi căzu în poală puloverul la care lucra.

— Eu nu m-aş gândi la asta prea mult, draga mea. Îţi aminteşti bungaloul familiei Radcliff, cu acea grădină frumoasă care ajunge în spate până la pista de golf?

Întotdeauna m-am gândit că este locul ideal pentru un cuplu de vârstă medie, dar pe atunci, ei nu erau dispuşi să vândă.

Acum ne-au sunat, pentru că se mută pe coastă.

— Şi vreţi să cumpăraţi?

Doamna Lorrimer încuviinţă.

— Este foarte potrivită pentru noi. Vara a fost bine aici, dar nu ştiu cum ne vom descurca la iarnă. Chiar şi tatăl tău a realizat că locul acesta este prea mare pentru noi. Ştiu că îi vom provoca durere Sheilei, dar nici ea nu este gazda ideală! Încălzirea centrală nu mai funcţionează de mult timp, iar ea a început să abuzeze aducându-şi copiii aici în funcţie de interese. Copiii şi câinele strică mereu răsadurile tatălui tău.

— O, mamă, am ştiut că vor fi probleme, dar am crezut că vom fi în avantaj. Iar bungaloul Radcliff ştiu că este potrivit pentru voi.

— Este şi mai aproape de Londra, draga mea,

lângă fraţii tăi şi familiile lor. Îmi lipsesc foarte mult.

— Biata mama! Mă tem că am fost egoistă! Îmi pare rău, dar mi-a plăcut foarte mult Honeyhaye.

— Nu-ţi face probleme, draga mea. A fost o experienţă.

Sper că am făcut totul pentru ca biata Dulcie să aibă o viaţă mai bună. Tu ai şansa de a face o căsătorie excelentă. Acum, tatăl tău a înţeles că nu mai are puterea de a face ceva de amploare. Iar dacă nu vrei să te măriţi cu Mostyn Fairbrother, poţi veni cu noi la bungalou.

Vom avea întotdeauna o încăpere pentru tine. Ai putea găsi ceva de lucru la vreo firmă floricolă. Dar oricum trebuie să fii pregătită să-ţi iei rămas bun de la Honeyhaye în toamnă. Nu-i vom spune Sheilei nimic până ce nu aranjăm dincolo totul.

Linda rătăci prin grădina conacului, apoi se refugie în seră.

Trebuia să aibă liniştea necesară pentru a se gândi la bomba pe care i-o făcuse cunoscută mama. Totul devenise posibil aici: la început, făcuse acea pasiune copilărească pentru Ian, apoi pierdea şi casa de care se îndrăgostise.

Deodată, uşa se deschise şi apăru Colin.

— De ce plânge toată lumea în casa asta?

* * *

Linda se apropie de el.

— Cine plânge?

— Mama, zise Colin.

— Mama? repetă Linda, care nu putea să creadă asta despre Sheila. Sheila, care era atât de nepăsătoare, să plângă în faţa copiilor? Ce criză domestică îi provocase această descărcare nervoasă?

— Este legat de tata, continuă Colin. A primit o

scrisoare de la el, de asta plânge.

Linda nu mai aşteptă. Cu teama în suflet, ştiind la ce se putea aştepta şi mai ales ştiind că Sheila nu făcuse nimic pentru a preîntâmpina un dezastru, alergă la Sheila. Pe drum dădu peste Bunty şi ea cu lacrimi în ochi.

Sheila apăru brusc din salon.

— Pentru Dumnezeu, Bunty, ia copiii, lăsaţi plânsul şi ieşiţi în grădină!

— Tata n-o să se mai întoarcă la noi suspina Bunty, n-o să se mai întoarcă niciodată!

— Ba o să se întoarcă şi asta foarte curând! zise Sheila.

— Vine aici? repetă Bunty care nu putea să creadă. Aici, în Anglia?

— Da.

— Şi atunci de ce plângi, mamă?

— De fericire, răspunse Sheila, care arăta oricum, dar nu fericită. Şi acum, duceţi-vă afară, am multe de pregătit pentru venirea lui, dar mai ales vreau să stau de vorbă cu mătuşa Linda.

Copiii schimbară lacrimile cu zâmbete şi plecară fericiţi.

Începură să cânte în cor o melodie inventată pe loc” tata vine acasă”.

Linda se întoarse spre Sheila, cu privirea plină de speranţă.

— Draga mea, mă bucur pentru tine! Mi-a fost teamă când v-am văzut pe toţi plângând. Mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva rău.

— Aşa este, zise Sheila. Robert a primit o lovitură teribilă; nu de la vreun terorist, ci de la o scrisoare.

— O scrisoare? repetă Linda cu inima strânsă. Vrei să spui că i-a transmis cineva ceva anume? Ceva

ce nu trebuia să afle?

— Exact.

Sheila avea o figură posomorâtă acum, gura i se schimonosise, avea buzele strânse şi parcă nu mai părea atât de frumoasă.

— Poate că merit tot ce mi se întâmplă. Poate eu am atras acest rău. Dar asta nu mă face să-l suport mai uşor. Poate că am făcut fapte prosteşti dar nu sunt o femeie rea şi n-am făcut nimic de care să-mi pară rău, continuă ea, îndreptându-se spre uşă, să vadă dacă este închisă, apoi spre fereastră.

— Nu vreau să asculte Bunty cumva, are acest obicei. Cu atâţia copii prin preajmă, nici măcar nu poţi să plângi liniştită!

Dar nu mai vreau să plâng, simt că-mi pierd minţile! Robert mi-a scris lucruri pe care n-aş fi vrut să le aud vreodată…

— Nu cumva… zise Linda, soţul tău a primit o scrisoare anonimă?

— O, n-a fost deloc anonimă! replică Sheila cu năduf.

— Nu anonimă? Sheila, ce Dumnezeu s-a întâmplat?

— Doamna Dean a fost autoarea.

Linda sări ca arsă.

— Cum a putut să facă asta, Sheila? Cred c-a scris-o când stătea la noi.

— Probabil i-a trimis chiar pe copii s-o pună la poştă, zis e Sheila cu amărăciune. Duceau scrisorile lui Dulcie la oficiul poştal.

— Nu-mi vine să cred! repeta Linda. De ce ar încerca o femeie ca ea să strice căsnicia asta? Mai ales când sunt implicaţi patru copii!

Sheila ridică din umeri.

— Nu ştiu! Poate că îi place să se bucure de necazul altuia; sunt unii cărora le place să semene nefericire pe unde trec.

Uită-te ce-a făcut din propria ei fiică! O epavă!

— Spuneai că se întoarce Robert? întrebă Linda după o pauză.

Sheila o privea de parcă i-ar fi trebuit un timp să revină de pe alte tărâmuri.

— Tocmai asta este tragedia! Aş fi fost foarte fericită acum dacă aş fi fost mai atentă. Singurătatea mi-a luat minţile!

Robert este nebun de gelozie. Şi-a dat demisia şi vine acasă. În sfârşit este şi el de acord cu mine că nu putem trăi la distanţă şi s-a decis să se întoarcă aici. Tocmai făcuse toate aranjamentele să se întoarcă şi urma să-mi telegrafieze data sosirii, când a venit acea scrisoare blestemată şi a stricat totul.

Femeia aia oribilă i-a spus că neglijez copiii din cauza iubitului meu, Mostyn. Robert, care este un bărbat foarte gelos, spune că nu iese fum fără foc; am dat prilej de bârfă şi acum iată rezultatul! Când va veni acasă, voi avea mari probleme.

— Sheila! îi poţi explica!

— Crezi că poţi să aduci la raţiune o minte de bărbat plină de suspiciune?

Linda rămase privind-o, neştiind ce să spună în timp ce Sheila străbătea încăperea cu paşi mari.

Zgomotele din grădină le distraseră atenţia.

De pe drumul plin de prai se ivi maşina lui Mostyn şi opri în faţa intrării principale.

Copiii se repeziră spre ea, urcându-se pe capotă, strigând:

— Tata! Se întoarce tata!

Mostyn coborî din maşină şi-şi puse mâinile la

urechi.

Bunty îl trase de mână.

— Ai auzit? Tata se întoarce acasă!

— Veşti bune, nu? zise Mostyn. Ce-o să fie! Unde e mătuşa Linda?

— În casă, cu mami.

Sheila deschise fereastra.

Mostyn sări gardul peste răsadurile cu flori. Bunty alerga după el.

— Vrem să sărim şi noi, unchiule Mostyn. Începură să escaladeze cu toţii gardul, călcând peste florile Lindei.

— Uite ce exemplu le-ai dat! strigă Sheila. Apoi se întoarse spre copii: acum duceţi-vă la joacă, vreau să am linişte, altfel îmi pierd minţile. Trebuie să mă gândesc.

Văzându-i chipul desfigurat, Bunty îi luă pe ceilalţi şi se duseră la joacă. Supunerea lor era ceva neobişnuit.

— În sfârşit, ai început să ai puţin control asupra familiei tale, Sheila, zise Mostyn. Felicitări.

— Ar fi mai bine să nu mai zâmbeşti cu gura până la urechi, i-o reteză Sheila. S-a întâmplat ceva foarte rău. Sheila îi explică de scrisoarea doamnei Dean.

— Cred că unul din voi ar trebui să se ducă la Crum p Cottage s-o lămurească pe doamna Dean, interveni şi Linda.

Dar Mostyn era de altă părere.

— Stai puţin! Nu trebuie acţionat sub impuls în cazuri ca acesta. Mia bine să ne întrebăm ce vor să obţină oamenii de acest fel, care vor să facă rău cu orice chip? Satisfacţia că au făcut rău! De aceea nu vreau să-i oferim această satisfacţie doamnei Dean. Nu trebuie să afle nimic. S-o lăsăm să aştepte, să vadă

ce se întâmplă…

Linda încuviinţă.

— Cred că ai dreptate; aşa vom face. Dacă am vorbi cu ea, ar începe să circule tot felul de poveşti prin sat, faptele ar fi şi mai distorsionate… tu ce părere ai, Sheila?

— Nu ştiu ce să spun, ce să fac. Nu mă gândesc decât cum să-l liniştesc pe Robert.

— Scrie-i şi spune-i adevărul, o sfătui Mostyn. Spune-i că sunt ca şi alţii admiratorul tău, dar asta nu trebuie să-l îngrijoreze. Spune-i cum ne-am împrietenit. Patrice, doctorul, Linda şi eu. Mai scrie-i că sper să mă însor cu Linda şi să plecăm împreună în Africa de sud, înainte de sfârşitul anului.

Sheila se mai însenină.

— Te măriţi cu el, Linda? Minunat! Cred că Robert nu va continua să se frământe cu toate îndoielile sădite de doamna Dean, dacă va afla vestea asta. Spuneţi-mi repede, vă veţi căsători?

Capitolul 10

Mostyn se apropie de Linda, prinzând-o după umeri.

— Spune-mi, iubita mea, te vei mărita cu mine?

Deodată, Linda începu să vadă lucrurile foarte clar.

Dacă se mărita cu Mostyn, se aranjau foarte bine lucrurile pentru familia Martin. Mostyn era astfel fericit, Robert răsufla uşurat că nu se întâmplase nimic. Ea nu voia să plece de la Honeyhaye, dar părinţii ei plănuiau să se mute, lucru care trebuia făcut oricum. Se pare că acesta era lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă.

— Linda, te rog… o imploră Sheila, scoate-ne pe toţi din necaz! Dă-i răspunsul lui Mostyn!

Linda îşi strecură palma mică în mâna lui Mostyn.

— Dacă mă vrei cu adevărat, Mostyn, mă voi mărita cu tine, zise ea.

El o prinse în braţe.

— Am ştiut c-o vei face, în cele din urmă!

Sheila îi lăsă singuri.

Se grăbi să-i scrie un răspuns lui Robert, care să anihileze tot răul făcut de acea scrisoare veninoasă a doamnei Dean, care adusese atâtea lacrimi.

Robert se va întoarce acasă, vor începe o nouă viaţă, se gândi plină de speranţă. Teama lui Bunty că nu-şi va mai vedea vreodată tatăl se va risipi şi vor fi din nou o familie fericită.

Când doamna Dean află de logodna Lindei cu Mostyn, fu cam tulburată. Dăduse uitării scrisoarea pe care i-o trimisese lui Robert, dar acum această veste i-o reamintise.

De când se întorsese de la Crumps Cottage şi nu mai stătea la pat, coborând zilnic în salon, mama lui Dulcie se simţea mai bine şi parcă nu mai era atât de cârcotaşă şi de arţăgoasă.

Începuseră vecinii să vină în vizită la ea, mai ales de când făcuse efortul să-şi mai potolească limba atât de ascuţită şi începuse să vadă viaţa dintr-o perspectivă mai bună.

Auzise şi ea ca tot satul de altfel că Robert Martin urma să se întoarcă şi de aceea îi scrisese sperând să-l mai prindă acolo.

Îi ceruse Dulciei să pună scrisoarea la poştă, iar fiica ei văzând cui îi era adresată începu să-i pună întrebări stânjenitoare.

De ce-i scria lui Robert Martin?

— Îl cunosc de copil, de ce nu i-aş scrie? răspunse doamna Dean.

— Robert Martin n-a mai fost în Anglia dinainte de căsătorie.

Spune-mi, mamă, ce i-ai scris? Mi se pare ciudat, totuşi. Ce aveţi în comun?

— Ţie poate să ţi se pară ciudat, Dulcie, dar nu şi mie. Dacă cineva a făcut o nedreptate, trebuie să îndrepte lucrurile.

— Tot nu înţeleg.

— Nici n-ai putea, replică doamna Dean.

Dulcie îşi pregătea sala de clasă pentru redeschiderea de săptămâna care urma.

Doamna Dean îi luă ceaşca de cafea din mână şi mai adăugă nişte zahăr, iritată.

— Presupun că trebuie să afli, începu ea. Când stăteam la Honeyhaye am făcut ceva ce regret acum; la vremea aceea am considerat că este de datoria mea s-o fac. Am crezut că Sheil a Martin umblă cu Fairbrother, că-şi înşală bărbatul. I-am scris şi i-am spus totul.

Dulcie îşi privi uimită mama.

— I-ai scris lui Robert despre asta? Şi ai fost musafir în casa Sheilei Martin… mamă, cum ai putut?

— Am fost invitată de familia Lorrimer, nu de Sheila! Şi oricum ar fi fost, am simţit că era datoria mea să-i scriu. Îl cunosc de copil, dar frivola aia de nevastă a lui nu mi-a plăcut niciodată. Nu merită un bărbat ca Robert.

— Mamă, ştiai că nu ai dreptul să te amesteci în vieţile oamenilor, să le faci necazuri! Nici nu-ţi închipui ce probleme le-ai creat! sări Dulcie indignată. Este un lucru îngrozitor ce ai făcut, mamă. Sunt

şocată.

— A primit scrisoarea mea cu câtva timp în urmă şi n-am văzut să fi întreprins ceva. Ce rău am făcut? Dulcie, gândeşte înainte de a vorbi, pentru numele lui Dumnezeu! I-am scris din nou retractând cele spuse despre soţia lui, scuzându-mă pentru acuzele aduse. Am făcut tot posibilul să repar greşeala şi dacă o să pui scrisoarea la poştă o să dau uitării totul. Trebuie să admit că şi eu am început să-mi fac probleme.

Dulcie care-şi privea mama cu dispreţ nedisimulat, realiză că sub aerul ei autoritar dintotdeauna, aceasta se temea. Îi tremurau mâinile.

— Asta să fie o lecţie pentru tine, mamă, zise ea cu severitate, apoi luă bicicleta şi se grăbi spre oficiul poştal din sat să ducă scrisoarea.

Astfel că înainte de porni spre Anglia, Robert îi mai scrise odată nevestei sale despre confesiunea doamnei Dean, care-şi ceruse scuze. O rugă pe Sheila să-l scuze c-o acuzase şi semnase: „ca întotdeauna soţul tău care te adoră”…

Sheila se simţise din nou în al nouălea cer.

Când află că familia Lorrimer se va muta de la Honeyhaye, Sheila a fost un pic dezamăgită, dar nu disperată.

Acum dacă se întorcea Robert nu mai era singură şi probabil că o aşteptau lucruri destul de bune şi mai ales schimbări.

Robert voia să vândă Honeyhaye, să cumpere altceva spre nord unde să poată creşte vite.

Reuşise să vândă tot ce avea în Kenya cu preţ destul de bun după cum îi scrisese. Faţă de vechea casă din Honeyhaye nu era decât ataşat sentimental, nu-l interesau livezile nici floricultura.

Pământul pe care-l moştenise de la părinţi îl

vânduse pe parcele, iar acum practic nu mai avea decât casa şi terenul pe care se afla aceasta.

Între timp, Mostyn începu să-i vorbească Lindei despre plecarea în Africa de sud şi sugeră ca voiajul la Cape Town să fie voiajul lor de nuntă.

Linda era de acord cu tot ce spunea el. Cu toate acestea, parcă se simţea smulsă din atmosfera prea plăcută a grădinăritului de un torent care o lăsa fără suflare.

Câteodată, i se părea că această logodnă este un vis fantastic din care se va trezi totuşi, stând pe canapeaua din salon cu acele chinezării de care era atât de mândră.

Se duse la ferma alăturată, deşi doctorul era plecat, să discute despre bulbii de gladiole pe care îi comandase.

Asta fusese înainte de cearta lor, dar munca era muncă şi trebuia să-şi respecte înţelegerea, cu toate că-i spusese că nu vrea să-i mai vorbească vreodată.

Familia Machintosh era acasă.

Hamish se apropie cu prietenie pentru prima dată dând din coadă, bucuros c-o vede.

— Hamish, chiar te bucuri că mă vezi, îi spuse ea. Bietul de tine, simţi lipsa stăpânului… Linda se aplecă să-l mângâie, iar Hamish acceptă cu bucurie.

— Văd că te-a acceptat, în sfârşit, zise doamna Mac. Asta este o onoare, miss Lorrimer. Tânjeşte după stăpânul lui.

— Sper că doctorul Gordon are o vacanţă frumoasă, zis e Linda cu politeţe, ca de obicei.

— N-ai aflat, miss? Nu s-a prea distrat, pentru că din cauza ploilor n-a putut face drumeţii. Doreşti un ceai, miss?

— Nu mai pot sta, doamnă Mac, spuse Linda,

mulţumindu-i pentru ospitalitate. Prietenia arătată de Hamish, de menajeră, îi amintiră de alte vremuri în care se simţea atât de bine aici, provocându-i emoţii pe care nu voia să le analizeze.

— Am auzit că vă veţi căsători cu Mostyn Fairbrother, începu doamna Mac. Vi se pare corect, miss?

Linda ridică din umeri apoi spuse că logodna lor nu fusese anunţată oficial; acest lucru urma să se petreacă la întoarcerea familiei Fairbrother din străinătate.

— Vedeţi, Mostyn aranjase cu părinţii să facă această excursie în Spania înainte ca logodna noastră să aibă loc.

Mama lui ar fi fost foarte dezamăgită dacă nu s-ar fi dus. Vor sta o lună, iar la întoarcere va avea loc o petrecere la Honeyhurst pentru a anunţa logodna noaastră.

— A, bănuiesc că şi doctorul Gordon va fi invitat!

Linda îşi dori să nu-l mai vadă pe Ian, dar spuse doar atât cu voce tare:

— Şi el îşi va anunţa curând logodna cu miss Fairbrother.

Doamna Mac o întrerupse:

— O, nu! Doctorul Gordon nu se gândeşte la căsătorie!

— Adevărat? Am crezut că…

— Întotdeauna au alergat domnişoarele după doctorul Gordon. El a fost logodit cu mulţi ani în urmă cu o asistentă, dar biata de ea a murit într-un accident. Recunosc că m-am gândit la miss Fairbrother cu o strângere de inimă pentru că nu-mi place deloc. Într-o seară, l-am întrebat direct pe doctor, spunându-i că nu mai pot sta aici dacă acea

femeie va fi soţia lui... doctorul Gordon mi-a spus să fiu liniştită, că asta nu se va întâmpla. Cred că a ieşit mai mult cu mis's Fairbrother pentru ca lumea să nu mai vorbească despre el şi Sheila Martin, care venea tot timpul la el cu diferite solicitări.

Sunt convinsă că miss Fairbrother îl place pe doctor, dar el este un bărbat foarte circumspect şi în ultimul timp şi-a rărit întâlnirile cu ea.

Linda acceptă informaţia, simţind că i se ridică o greutate de pe inimă.

Se înşelase în privinţa lui Ian, aşa cum şi el se înşelase în privinţa ei.

Ea se împrietenise cu Mostyn mai mult pentru a-i fi de ajutor Sheilei, iar Ian cu Patrice, poate din acelaşi motiv.

Amândoi încercaseră s-o ţină pe Sheila departe de bârfe şi de încurcături. Dar în cazul ei lucrurile se complicaseră pentru că se îndrăgostise de Mostyn, în timp ce prietenia dintre Ian şi Patrice începuse să pălească.

— Miss, decât să stăm de vorbă aici, am putea face un ceai! exclamă doamna Mac. Acum chiar trebuie să-l bem împreună!

Dar Linda se menţinu ferm pe poziţii, trebuia să plece.

Când vru să deschidă uşa zări însă jardiniera cu geranium parfumat. Jardiniera căzuse, florile erau rupte. Se duse repede o ridică, atinse pământul cu degetul.

— Este mult prea uscat! Ce s-a întâmplat, doamnă Mac?

Cum a ajuns planta aici? Este cea din fereastra cabinetului, nu?

Mă întrebam unde a dispărut!

Femeia roşi.

— Doctorul a aruncat-o, miss, cu o seară înainte de plecare.

— Ian a aruncat-o? repetă Linda indignată. De ce?

— Nu ştiu, miss. Spunea că parfumul prea tare îl deranjează. Soţul meu a vrut s-o arunce dar nu l-am lăsat.

Linda strânse planta la piept protector.

— Doamnă Mac, dacă nu-i place nimănui de aici geraniumul o voi lua acasă. Nu suport să văd că o plantă este neglijată. Mă doare, ca şi cruzimea faţă de animale.

Nici dacă ar fi vrut s-o rănească mai tare Ian n-ar fi putut s-o facă decât aruncându-i planta preferată. Probabil o aruncase pentru că-i amintea de ea.

* * *

Familia Lorrimer a fost invitată să cineze la Hayehurst Hall, înainte de plecarea familiei Fairbrother în străinătate. Desigur, doamna Fairborther se scuză că-l lua pe Mostyn de lângă a Linda, tocmai acum când relaţia lor începea să se contureze.

— Te rog să mă ierţi, draga mea, dar îmi văd atât de rar fiul de când s-a mutat în Africa de sud, că am vrut să-l am lângă mine patru săptămâni; după aceea, va fi doar al tău toată viaţa.

Îmi pare foarte bine că fiul meu a decis să se însoare. A avut multe prietene şi eram cam disperată că nu se va însura vreodată. Dar oricum, este mai bine să fii ultima dragoste a unui bărbat, nu prima!

Mostyn mormăise câteva cuvinte despre despărţire, dar se consolase destul de repede, îi spusese Lindei că-i va scrie des, dar prevenind-o să nu

aştepte acelaşi lucru din partea lui.

— Nu suport corespondenţa, dar să nu crezi astfel că te-am uitat. Îţi voi simţi lipsa, iubito. Aş fi vrut să vii cu mine. Ce rost mai are un decor romantic dacă iubita nu este cu tine? Te rog să porţi acest inel, care să-ţi amintească de mine.

Mostyn îi dărui un inel moştenire de familie, cu perlă.

— Dacă doreşti un diamant, îl vei avea la oficializarea logodnei, zise el în final.

Lady Flavel, care văzu inelul, aproape că leşină.

— Draga mea! Un opal şi perle! Ce gândeşte acest tânăr?

Linda o linişti.

— Nu sunt superstiţioasă.

Linda fusese invitată la ceai de lady Flavel.

— Perlele aduc lacrimi, îi spuse aceasta. Opalul aduce ghinion. Ştiu că Mostyn va spune că opalul aduce ghinion pentru că nu rezistă prea mult în montură şi se poate pierde foarte uşor. Dar eu n-aş purta unul, draga mea.

— Mi se pare foarte frumos, zise Linda, întinzând mâna în aşa fel încât pietrele să capteze lumina. Nu vreau să-l schimb pe diamant.

Lady Flavel începu să toarne ceaiul în ceştile mici de porţelan. Părea îngrijorată.

— Nu sunt prea încântată de logodna ta, draga mea. Nu ţi se potriveşte. Horoscopul tău personal nu spune nimic de drumuri peste hotare şi există o avertizare în special împotriva voiajului pe mare. Nu vreau să te necăjesc, dar sunt influenţată de stele. De multe ori s-a dovedit că au dreptate.

Tot mai vrei să părăseşti Anglia pentru Africa de sud?

Linda încuviinţă. Voia să vadă lumea.

— N-aş vrea să-mi părăsesc părinţii.

— Am crezut că eşti devotată grădinăritului şi Honeyaye-ului.

Îmi pare rău că pleci. Stelele mi-au spus că vieţile noastre se vor întâlni, dar n-am intuit că ne vom despărţi atât de curând.

Linda, draga mea, eşti sigură că vrei să te măriţi cu acest bărbat? îl iubeşti cu adevărat? Nu ştiu de ce am impresia că nu este o căsătorie potrivită.

— O, lady Flavel, nu spune asta!

— Nu am niciun drept să spun asta, dar aşa simt…

— Te rog, lady Flavel…

— Este un tânăr prea superficial. Este fermecător, dar nu este un bărbat profund.

— Te rog, lady Flavel, nu spune asta despre Mostyn, este un scump…

— Şi un superficial, repetă lady Flavel, de parcă i-ar fi făcut horoscopul: este influenţabil, iubeşte femeia în general, acum eşti fericită cu el, dar nu va dura.

Linda îi luă desigur apărarea lui Mostyn, deşi nu putea spune că n-o îngrijorau vorbele lui lady Flavel. Bătrâna doamnă nu-i spunea astea cu răutate, ci pentru că era îngrijorată de viitorul ei.

— Căsătoria este o loterie, după cum prea bine ştiţi, lady; închidem ochii şi alegem.

— Tocmai asta este problema, draga mea, nu trebuie să închizi ochii. Află-ţi viitorul, profită de sfatul stelelor. Te interesează semnele zodiacului? După mine şi zodiac, la n Gordon este bărbatul ideal pentru tine.

Linda roşi.

— Ian Gordon este ultimul cu care m-aş mărita. Este egoist, imposibil, autoritar… Linda se întrerupse, uimită de reacţia lui lady Flavel.

— A, Ian! exclamă aceasta, te rog, intră! Când te-ai întors?

Aseară? Emily! strigă ea, mai adu o ceaşcă pentru doctorul Gordon.

Linda, aflată cu spatele spre uşă, nu-l auzise venind; îşi dori să fi existat posibilitatea să dispară printr-o trapă din podea.

— Discutam cu Linda care s-a logodit şi se va mărita cu un bărbat nepotrivit, îi spuse lady Flavel. Horoscopul este împotriva hotărârii ei, dar ea nu vrea să creadă. Tinerii vor să fie lăsaţi să facă propriile lor greşeli. Dar acum vorbeşte-mi de Scoţia, ce mai era pe acolo? Pe vremuri, mă duceam acolo în fiecare an. Aveam un castel şi duceam copiii acolo în vacanţă. Se spunea că este bântuit, dar n-am văzut stafii niciodată…

* * *

Deodată, lady Flavel se ridică să le aducă nişte fotografii, lăsându-i singuri pe cei doi.

El îi spuse foarte înţepat:

— N-aş fi venit dacă aş fi ştiut că te voi găsi aici. Nu ţi-am văzut maşina sau bicicleta afară.

— Dacă tot ne-am întâlnit, află că voi renunţa la serviciile pe care trebuie să le fac legat de jardinierele cu flori.

— Nu mă surprinde. Te rog, oricum, să nu te mai deranjezi cu nimic în ceea ce mă priveşte.

— Nu mă deranjez, am făcut deja aceste lucruri. Vreau să-ţi spun totuşi că ai avut un comportament de persoană imatură, aruncând ghiveciul cu geranium. Chiar dacă ne-am certat, nu înţeleg de ce a trebuit să

ucizi o floare. Am recuperat-o şi i-am dăruit-o doamnei Bolton, care ştie s-o aprecieze.

— Ai dreptate zise el. M-am comportat prosteşte. Spune-mi, Linda, ce mai pui la cale?

— Nu consider că trebuie să mă explic. Mă voi mărita cu Mostyn, zise ea arătându-i mâna cu inelul.

— Se pare că lady Flavel nu este de acord cu căsătoria asta.

— A, superstiţiile ei! Horoscoape, topaze, nenoroc…

— Inelul este foarte frumos.

— Da, aşa este încuviinţă ea.

— Te-ai schimbat; nu mai eşti fata care a venit la Honeyhaye, cu mersul sprinten şi lumini în priviri. Eşti fericită?

— Nu mă împac cu ideea că trebuie să plec de la Honeyhaye, se confesă brusc, cuprinsă de emoţie. Mă leg de locuri mai mult ca de oameni!

— Dar ai ales de un bărbat care locuieşte în Africa de sud!

Lady Flavel se întoarse cu fotografiile întrerupându-le discuţia.

— Am primit veşti de la fiul meu, Piers, se întoarce acasă.

— Acel fiu care a fost logodit cu Dulcie Dean? întrebă Linda.

Lady Flavel încuviinţă.

— Acum este văduv…

— O, lady Flavel, n-ar fi frumos să fie împreună după atâţia ani? exclamă Linda fericită.

— Cei doi s-au schimbat mult în timpul care a trecut.

Dulcie s-a cam trecut, iar bărbaţii au obiceiul de a-şi lua o soţie mai tânără… Sau poate Piers nici nu se

mai gândeşte la căsătorie.

De la lady Flavel, Linda se duse s-o vadă pe Dulci e Dean.

Imediat ce o văzură, Dulcie îi ieşi în întâmpinare.

— Cred că-i duci dorul lui Mostyn, probabil numeri orele până la întoarcerea lui.

— Mai sunt doar zece zile, o linişti Linda. Abia aştept să-l revăd.

— Ştiu, încuviinţă Dulcie. Ştiu ce înseamnă să nu-ţi mai ai iubitul aproape. Am fost şi eu îndrăgostită cândva şi trebuia să mă mărit, dar n-am făcut-o pentru că era nevoie de mine acasă.

— Ce comportament nobil, draga mea!

— O, nu spune asta, uneori cred că m-am comportat prosteşte.

Linda o privi lung.

— Ai aflat de întoarcerea lui Piers Flavel?

Dulcie roşi.

— Vrei să spui că revine aici, la Honeyhaye?

— Da, vrea să stea cu lady Flavel la South Lodge.

— O, exclamă Dulcie. Mi se pare incredibil! O, dar ce va crede despre mine? Sunt o fată bătrână… trecută înainte de vreme…

Aşa că nu mai trebuie să discutăm nimic despre o eventuală revedere romantică între noi doi, nu este şi nu va fi cazul.

— Nu înţeleg de ce respingi ideea chiar din start! exclam a Linda. Încercă s-o vadă pe Dulcie cu ochii unui străin: părul îi era grizonant, ochii cândva albaştri erau înfundaţi în orbite, lipsiţi de expresie.

— Frumuseţea stă în ochii privitorului, o încurajă Linda; poate Piers nu te-a uitat.

Dulcie începu să râdă.

— Draga mea, Piers a fost însurat douăzeci de

ani. Nu se mai poate gândi la mine!

— De unde ştii? Soţia i-a murit recent.

— Este văduv?

— N-ai ştiut?

— N-am mai vorbit cu nimeni despre el. Nici măcar cu lady Flavel.

Capitolul 11

Moartea neaşteptată a doamnei Dean a fost o lovitură pentru fiica ei, din care aceasta însă şi-a revenit după un timp oarecare. Dulcie a închis şcoala pe timpul funeraliilor; lady Flavel a sosit în maşina ei demodată şi a insistat s-o ajute pe cea care ar fi putut să-i fie noră. Insistă ca Dulcie să stea o vreme în casa ei.

— Sunt atâtea de făcut aici… începu Dulcie, încercând să evite.

— Nimic din ce-mi spui nu poate să nu fie aranjat din casa mea, replică lady Flavel cu fermitate. Nu te las singură aici draga mea, până nu-ţi revii din şoc.

Supusă ca întotdeauna, Dulcie se lăsă convinsă. Se simţea oarecum bine să fie în centrul atenţiei, acum când voia să se obişnuiască fără tirania doamnei Dean.

Fără mama pe care s-o consulte la fiecare pas, biata Dulcie se simţea în derivă. Avea remuşcări pentru zilele în care fusese rebelă sau nesupusă şi-şi reproşa că toate acestea grăbiseră moartea mamei.

— N-ar fi trebuit să părăsească patul. În ultimul timp s-a simţit mai bine şi a insistat să coboare, dar ar fi trebuit s-o opresc. Mă simt răspunzătoare. Am avut intenţii bune, dar…

— Fii serioasă, draga mea, ştii prea bine că n-ai fi

putut s-o împiedici pe mama ta să facă ce voia, aşa că nu te mai lamenta.

Doctorul a spus că mersul pe jos nu i-a grăbit moartea. Era bătrână şi-i sosise momentul. Sper doar să mă duc şi eu la fel de uşor ca ea. Ai fost o fiică bună, ţi-ai făcut datoria, aşa că revino şi începe să trăieşti viaţa care ţi-a mai rămas.

Lady Flavel o îmbrăţişă pe Dulcie cu drag şi vorbele ei o făcură să se pună pe picioare, să conceapă planuri de viitor.

Familia Lorrimer avusese, ca întotdeauna bunătatea de a-i oferi ajutor şi ospitalitate.

Sheila Martin veni să-şi ofere şi ea ajutorul şi de fapt toată lumea din sat a fost atât de binevoitoare cu biata Dulcie, care a fost impresionată profund de câţi prieteni avea.

Până să poată afla cum stă din punct de vedere financiar, Dulcie Dean s-a gândit să trăiască aşa ca de obicei, şi la scurt timp după funeraliile mamei, s-a întors la Crumps Cottage, deschizând şcoala ca în fiecare an.

— Îmi place să fiu înconjurată de copii, îi spuse ea Lindei.

Oricum, voi trăi singură, aşa că trebuie să mă obişnuiesc şi cu asta. Voi fi bine, nu vă faceţi probleme din cauza mea.

Imediat, Dulcie se apucă de probleme practice curăţind casa şi spălând perdelele.

Ori de câte ori Dulcie se afla în clipe de restrişte ştia că trebuie să fie permanent ocupată.

Îi fusese recunoscătoare lui lady Flavel pentru înţelegere, dar nu voia ca Piers Flavel s-o găsească acolo la întoarcerea sa apropiată.

Se temea mai mult decât se bucura de

întoarcerea fostului ei logodnic, conştientă că puţinele clipe frumoase şi amintiri împărţite cu el vor fi întinate, acum când el o va vedea din nou. Trecutul era plin de romantism.

Dragostea lor nefericită nu mai avea efecte şi acum; rămăsese doar o amintire nostalgică.

Dulcie se temea că revederea ar distruge chiar şi acea veche romanţă, lăsând un gol imens în loc.

Se ascunse la Crumps Cottage, şi acum când era liberă să renunţe la toată mobila aceea inutilă, simţi dintr-odată că nu vrea să renunţe la lucrurile care fuseseră ale mamei.

Între timp, începu să înveţe să trăiască această viaţă nouă.

Linda deveni tot mai conştientă de o anume nelinişte care nu-i dădea pace. Tânjea după Mostyn imaginându-şi că absenţa lui era cauza.

Gândul că se vor muta de la Honeyhaye îi umbrea viaţa de zi cu zi cu toate că tânjea să plece din această casă direct la bărbatul pe care-l iubea, căruia îi dăruise inima şi visurile ei fără ca acesta să i le ceară.

Nu că i-ar mai fi păsat prea mult de Ian acum; ar fi vrut să-l scoată definitiv din mintea ei, dar atâta timp cât exista posibilitatea să se vadă zilnic cu el, asta era cam greu de realizat.

Mostyn fiind plecat începu să se simtă nesigură, şovăitoare, numărând zilele până la întoarcerea lui.

Nu-l mai întâlnise pe Ian din ziua în care o condusese la lady Flavel şi avea grijă să-l evite cât mai mult. Nu se mai uita acum la ghirlandele şi jardinierele lui, reducând astfel tot mai mult riscul de a se întâlni cu el.

Totul se va lămuri când se va întoarce Mostyn, îşi

repeta întruna.

El cu modul lui necomplicat de a vedea viaţa îi va alunga toate temerile.

Numai că acum se simţea foarte singură; mama şi tata îşi făceau planurile pentru noul lor bungalou, iar Sheila îl aştepta pe Robert.

— După ce ne mutăm, vom pune la cale nunta ta, draga mea, zise mama într-o dimineaţă când Linda părea că umblă cu capul în nori fără rost.

— Aş vrea să plec mireasă de la Honeyhaye, oftă Linda.

— Asta n-ar însemna să grăbim lucrurile? Am crezut că în luna de miere vrei să pleci în voiaj!

— Da, este adevărat.

— Ce mai contează unde te măriţi, dacă o faci cu bărbatul potrivit? insistă mama. Apoi tonul ei se modifică. Linda, sper că nu te mai gândeşti la doctor, nu?

— Nu, mamă, sigur că nu. Nu! Nu!

Linda ieşi în grabă din cameră, cu lacrimi pe obraz, trântind uşa în urma ei, spre consternarea părinţilor.

Doamna Lorrimer îşi privi soţul care studia un catalog cu bulbi de lalele.

— Copila asta este prea nervoasă în ultimul timp.

Se va simţi mai bine când se va întoarce acel tânăr al ei…

Domnul Lorrimer puse un semn în colecţia de lalele, apoi continuă să privească fotografiile pline de culoare ale unor grădini de lalele care-i inspirau optimism. Apoi lăsă deoparte cataloagele şi se duse să-şi caute fiica. O găsi în seră, aşa cum se aşteptase.

Imediat ce-şi văzu tatăl, Linda se prefăcu ocupată.

— Ce făceai acolo, draga mea?

— Nu prea ştiu. M-am gândit să plantez nişte răsaduri, dar totul mi se pare fără sens acum. Nu din punctul tău de vedere, pentru că vei avea bungaloul…

Domnul Lorrimer se apropie.

— Minunatele noastre planuri de a face aici paturi de răsaduri, de a avea toate aparatele necesare s-au spulberat, zise el. Nu ne-am intuit corect limitele, nu-i aşa, fiica mea? Tu eşti prea tânără, iar eu prea bătrân pentru aventură. Mama ta are dreptate. Ne va fi mai bine la Green Shutters. Mama se simte grozav la gândul că ne vom muta acolo. Este o bucurie s-o vezi!

— Ştiu asta.

— Linda, şi eu sunt îndrăgostit de casa asta; este o construcţie veche, încântătoare, îmi pare rău să plec de aici.

Linda îi evită privirea.

— Nu mai fi atât de impresionabil, tată, altfel voi izbucni în lacrimi!

Domnul Lorrimer trase din ţigară.

— Dacă te-ai gândi mai bine, n-ar trebui să te măriţi cu bărbatul acesta, draga mea, zise el cu blândeţe.

— O, tată, ce te face să spui asta?

— Mă tot întrebam dacă vei duce această idee până la capăt.

— Sigur că da, tată.

— Este foarte bine, atunci.

Sigur că trebuie să materializez acest gând, îşi spuse Linda.

Robert urma să se întoarcă la Honeyhaye, destul de repede.

Dacă ea nu s-ar fi logodit cu Mostyn, gelozia lui

Robert ar fi izbucnit din nou; nu mai putea da înapoi acum, chiar dacă ar fi vrut.

Pentru a se convinge, Linda decise să se ducă la gar a Victoria să-l întâmpine pe Mostyn. Îi spusese data la care se întorcea familia lui; urma s-o sune de la Honeyhurst imediat ce ajungea. Dar ea simţi dintr-odată că nu mai poate aştepta.

Simţea nevoia să fie îmbrăţişată, să i se spună „iubita mea”; voia să se simtă sigură de el, să discute cu el despre viitor şi căminul pe care-l vor avea în Africa de sud.

Împrumutase cărţi de la bibliotecă pentru a studia ţara în toate etapele prin care trecuse; încercase să afle despre horticultură în zona aceea.

Azaleele înfloreau superb, dar cultivate afară, îi spusese Mostyn. Cât despre margarete, acestea aveau două nuanţe superbe, roşu şi galben.

Admiră şi casele în stil olandez cu verandele mari şi abia aştepta să ajungă să trăiască acolo.

În clipa în care văzuse Honeyhaye pentru prima oară, simţise că ajunsese acasă, că acolo avea să trăiască.

— Aici voi rămâne pentru tot restul vieţii! exclamse atunci.

Şi cât se înşelase!

Totul se încheiase după doar opt luni.

Simţind că alunecase pe o pantă nepotrivită, Linda decise să-şi cumpere o rochie nouă pentru ca Mostyn s-o admire.

Vorbise mult cu Sheila despre îmbrăcăminte şi imediat ce doamna Lorrimer acceptase să stea cu copiii, cele două plecaseră la Londra pentru o zi, să-şi cumpere lucruri.

Sheilei îi plăcea să-i dea sfaturi, iar când Linda o

anunţă că este gata să se ducă la familia Fairbrother, Sheila se anunţă mulţumită de rezultatul cumpărăturilor.

— Arăţi minunat, declară ea. Verdele acesta blând ţi se potriveşte, ca şi pălărioara asta modernă. Mostyn va fi vrăjit...

Chiar şi doamna Lorrimer îi spuse Lindei că arată foarte bine, aşa că porni în prima parte a călătoriei sale cu mult optimism. Domnul Lorrimer o conduse la gară.

— Te vei întoarce cu familia Fairbrother, zise el, aşa că nu voi fi aici să vă iau. Mostyn te va aduce de la Honeyhurst Hall.

Linda îşi strânse uşor tatăl de braţ. Pe platformă însă îl văzu cu surprindere pe Ian.

— Oh! exclamă ea şi tu mergi la Londra să-i întâmpini pe Fairbrother?

El spuse că avea alte probleme acolo, iar Linda îşi dori să nu fi fost atât de impetuoasă. Răsuflă uşurată la sosire a trenului, iar Ian după ce o conduse într-un compartiment de nefumători, se duse să-şi ocupe locul într-altul mai depărtat.

Linda încercă să-l dea uitării, iar trenul începu să prindă viteză. Voia să se gândească exclusiv la întâlnirea cu Mostyn, dar nici întâlnirea cu Ian n-o lăsase indiferentă. Oricât ar fi încercat, nu putea să-l scoată din viaţa ei.

La Charing Cross se îndreptă spre locul de întâlnire fără a se uita în urmă.

Intră în staţia de metrou.

Patrice dorise să vină cu avionul, dar doamna Fairbrother nu suporta acest mijloc de transport, aşa că familia hotărâse să se întoarcă acasă cu vaporul.

Linda aştepta călătorii cu nerăbdare ca şi ceilalţi,

şi inima îi bătea destul de tare. Spera doar că sosirea ei neanunţată nu se va dovedi o proastă inspiraţie.

Mostyn va fi fericit desigur, dar despre familia lui…

Linda nu se simţea prea bine în prezenţa familiei Fairbrother. Oricum era prea târziu să se mai răzgândească; trenul intrase deja în gară.

O văzu prima pe Patrice; înaltă, blondă, elegantă aranjată de parcă ar fi ieşit din cutie.

Patrice o privi uimită şi veni spre ea.

— Nu ne aşteptam la o astfel de onoare. Unde este Mostyn?

Lui nu-i place să fie aşteptat la gară. Tu ce mai faci, Linda?

— Bine, mulţumesc. Cum a fost călătoria? Arăţi minunat, Patrice… dar…

Doamna Fairbrother veni spre ele.

— Linda, nu ne aşteptam să te vedem aici…

— Mostyn, începu Linda, dar apoi se opri pentru că realiză că nu se afla cu familia. Unde este Mostyn?

Patrice o privi ciudat.

— Nu este cu tine?

— Cu mine? Sigur că nu! Cum să fie cu mine? Eu am venit să-l întâmpin!

Mama şi fiica schimbară priviri.

— Mi se pare ciudat, zise Patrice. Mostyn a plecat din Spania cu patru zile înaintea noastră. Nu te-ai întâlnit cu el?

— Nu, zise Linda. N-am ştiut nici că a plecat din Spania. Nu… nu înţeleg…

Linda îşi simţi buzele uscate şi inima începu să-i bată necontrolat. Domnul Fairbrother se apropie de grupul lor, privind-o ciudat.

— Desigur, începu doamna Fairbrother, trebuie

să existe o explicaţie logică. La începutul săptămânii trecute, Mostyn a primit o scrisoare importantă şi ne-a spus că se întoarce imediat în Anglia.

— Iar noi ne-am imaginat că scrisoarea este de la tine şi de aceea se grăbeşte să se întoarcă în Anglia, aşa că n-am spus nimic, adăugă Patrice.

— Mi-a spus că era ceva legat de afacerile lui Africa de Sud, interveni domnul Fairbrother. Cu toate acestea, atunci am crezut că a fost un pretext pentru a fi aproape de tine.

— Dar Linda nu l-a văzut, zise Patrice, n-a luat legătura cu ea.

Doamna Fairbrother luă un aer dramatic.

— Ce s-a întâmplat? Vreun accident? Nu-mi place! Ce să facem? Anunţăm poliţia?

— Nu te agita, draga mea. Ce aranjamente aţi făcut la întoarcerea lui, Linda?

Linda le povesti cum Mostyn îi promisese c-o va suna imediat ce va ajunge la Honeyhurst Hall.

— A fost ideea mea să vin la gară, să-i fac o surpriză plăcută, spuse ea tremurând.

— Cred că se află deja la Hayehurst şi ne aşteaptă acolo, le linişti domnul Fairbrother. Poate şi-a rezolvat problemele la Londra; se poate să-ţi fi telefonat la Honeyhaye dar a aflat că ai plecat deja.

— Oh, zise Linda mult mai veselă acum. Credeţi? N-ar fi trebuit să vin!

— De unde să fi ştiut? interveni şi Patrice cu amabilitate falsă. O să apară şi el, vei vedea.

— Maşina ne aşteaptă, zise domnul Fairbrother. Briggs ne va aduce lucrurile şi mergem mai întâi pe la Honeyhurts.

Linda îi urmă la maşină, a cărui şofer o salută cu politeţe.

Îşi dorea să nu fi venit. Poate Mostyn o căuta la Honeyhaye. De ce plecase din Spania cu patru zile înaintea familiei?

Abia putu să închege o conversaţie pe drumul de întoarcere. Nu se putea concentra; era prea afectată de cele petrecute.

* * *

La Hayehurst Hall, nu se ştia nimic de Mostyn. Dintr-odată, domnul Fairbrother se întunecă la faţă, iar soţia lui căpătă o mină speriată.

— O, Charles, ce s-a întâmplat oare?

— Poate s-a dus direct la club, fără să mai treacă pe aici. Mă duc să sun acolo. Ce a putut să ne facă! Nici până acum nu s-a maturizat!

— Mă tem de vreun accident, zise doamna Fairbrother, cu un tremur în glas.

Patrice încercă să-şi calmeze mama, dar Linda asista la toată scena fără a avea puterea să calmeze pe cineva.

Era acum convinsă că planul ei inocent de a-i face o surpriză lui Mostyn precipitase o criză.

Linda rămăsese în holul mare, la picioarele scărilor unde îl întâlnise pe Ian la petrecerea organizată de Patrice, când ea voia să plece dar de dragul lui rămăsese şi dansaseră spre ciuda Patricei.

Ce mult trecuse de atunci! Sau cel puţin aşa i se părea ei.

Domnul Fairbrother telefona la Londra în timp ce soţia sa şi Patrice căzuseră în câte un fotoliu.

Ascultau cu toţii conversaţia domnului Fairbrother cu cei de la club.

— Îmi puteţi spune dacă Mostyn Fairbrother se află acolo? întrebă acesta. A, stă la club, dar momentan nu este acolo? zise acesta răsuflând uşurat.

Cele trei femei ridicară ochii spre slava cerului. Vă rog, transmiteţi-i să telefoneze imediat tatălui său, este urgent. Vă mulţumesc.

Domnul Fairbrother întoarse spre cele trei femei un chip radios.

— Ei bine, dacă n-a avut niciun accident, n-a fost răpit sau ucis îmi puteţi oferi un ceai?

— Sper că rămâi să bem ceaiul împreună, Linda, zise doamna Fairbrother văzând că Linda se ridicase să plece.

— Mostyn ar putea suna la Honeyhaye, ar fi bine să mă găsească acolo. Îmi pare rău că am fost cauza acestei neînţelegeri. Dacă n-aş fi apărut la gara Victoria, nu v-aţi fi făcut probleme deloc pentru Mostyn.

— Nu mai contează acum. Cred că eşti dezamăgită, Linda, dar te rog să nu-l judeci pe Mostyn până nu-i auzi explicaţiile.

Doamna Fairbrother urcă în camera sa, iar Patrice o conduse pe Linda spre ieşire.

— Tata a spus că te va ducea Briggs acasă.

Astfel că Linda se întoarse la Honeyhaye într-o limuzină; mama o privi surprinsă iar Sheila mirată.

În pofida întrebărilor mamei şi comentariilor Sheilei, Linda continua să se culpabilizeze.

— A fost doar vina mea! El nu se aştepta să mă găsească la gara Victoria. Sigur îmi va telefona aici.

— Dar nu înţeleg cum se face că a sosit deja de patru zile în Anglia şi n-a luat legătura cu tine, zise doamna Lorrimer.

— Mostyn o să apară cu zâmbetul lui frumos, interveni Sheila, mirându-se că ne-am făcut probleme pentru el.

— Trebuie să aşteptăm şi părerea lui, se trezi şi

domnul Lorrimer.

Linda urcă în camera sa, scoţându-şi jacheta şi pălăria. Voia să fie singură, să se gândească la cele petrecute. Dar telefonul din camera ei sună chiar în acel moment; desigur, era pentru ea.

— Linda! o auzi pe Sheila strigând-o, este pentru tine!

Linda ridică receptorul.

— Tu eşti iubito? auzi glasul lui Mostyn.

Toate îndoielile ei se risipiră în clipa aceea ca prin farmec.

— Mostyn! Bine că m-ai sunat! Am fost foarte îngrijorată când nu te-am întâlnit în gara Victoria.

— De ce te-ai dus acolo iubito, nu ţi-am promis că te sun direct de acasă?

— Ştiu; am realizat că n-a fost bine ce am făcut, dar am vrut să-ţi fac o bucurie.

— Nişte afaceri urgente m-au chemat la Londra cu câteva zile de întoarcerea familiei mele. Nu înţeleg de ce aţi fost atât de îngrijoraţi ba chiar tata mi-a lăsat un mesaj sumbru la club de parcă aş fi fost în cine ştie ce primejdie… Linda am fost foarte ocupat, nu pot să-ţi spun cu ce.

— Îmi pare rău că totul a ieşit aşa, intenţiile mele au fost bune.

— Sunt sigur că aşa a fost. Tu ce faci, iubito?

— Bine, dar tu?

— Şi mie mi-a mers destul de bine.

Apoi, în mod ciudat, conversaţia stagnă; nu aşa îşi imaginase Linda reîntâlnirea cu Mostyn după atâta vreme. Cât timp Mostyn fusese departe, păstrase imaginea lui în suflet şi încercase să se îndrăgostească de acea imagine atribuindu-i iubitului ei calităţi pe care acesta nu le avea. Probabil, construise această

imagine pentru a compensa iluziile pierdute în privinţa lui Ian. Dar acum şi acest vis se destrăma fără să ştie de ce şi se confrunta cu realitatea nu prea plăcută.

Realiza că acel Mostyn pe care-l închipuise inima ei, nu exista în realitate.

Dar nu voia să renunţe. Deocamdată.

Mostyn îşi recăpătase suflul.

— Vin în seara asta la Hayehurst, dar probabil voi ajunge târziu; vin să te văd mâine dimneaţă.

— Te aştept.

— Linda...?

— Poftim?

— Am atâtea să-ţi spun, că nici nu ştiu cu ce să încep.

— Bine c-ai spus asta! Începusem să mă tem că nu te bucuri de revederea noastră!

— Pe mâine, draga mea.

Nu fusese o discuţie ca între îndrăgostiţi. Ce nu mergea între ei? se întrebă Linda.

Mostyn fusese la început foarte entuziasmat de logodna lor, dar acum era diferit şi această reacţie nu se putea datora faptului că ea îl întâmpinase în gara Victoria.

Fără să vrea, privi inelul oferit de el, amintindu-şi vorbele lui lady Flavel că perlele aduc lacrimi.

* * *

Când se revăzură a doua zi, Mostyn o prinse în braţe, o sărută, apoi îi întoarse brusc spatele îndreptându-se spre fereastră. Afară ploua des, era o zi posomorâtă ca de toamnă.

— Ce deosebire de însorita Australie, zise el. Abia aştept să mă întorc la Cape Town. Clima de aici nu-mi prieşte, mă deprimă.

— De ce trebuie să vorbim despre vreme?

Mostyn se întoarse spre ea.

— Despre ce vrei să vorbim, Linda? Spune-mi tu ceva!

— Să vorbim despre noi. Spuneai că abia aştepţi să ne vedem, să vorbim… Mostyn, ce s-a întâmplat, dragul meu?

— Linda, mai vrei să te măriţi cu mine? Să plecăm departe de aceste meleaguri de părinţi… să lăsăm totul în urmă? Să începem o viaţă nouă?

— Desigur, dragul meu.

Linda văzu în clipa aceea maşina doctorului Gordon pe fereastră şi aceasta o hotărî şi mai tare să vrea să se mărite cu el. Va avea o căsătorie fericită cu Mostyn, îl va face pe doctor să regrete spusele sale.

— Voi fi o soţie bună, Mostyn. Dacă eşti îngrijorat, dacă ai pierdut bani, nu-mi voi face probleme. Sunt obişnuită să muncesc.

Uşa se deschise larg şi Sheila apăru cu o telegramă în mână fără să se mai obosească să bată.

— Mâine dimineaţă soseşte Robert! Vrea să îl întâmpinăm cu toţii! Linda draga mea, te-aş putea ruga…

— Sigur că voi avea grijă de copii, Sheila!

Mostyn o privi lung.

— Asta înseamnă că ţi-ai făcut deja program pentru următoarele douăzeci şi patru de ore!

— Da, se pare că da; dar asta nu înseamnă că nu vom putea fi împreună! Vei sta aici cu noi.

— Linda, te superi dacă nu ne vedem mâine? Am ceva de rezolvat la Londra…

— Tot afaceri?

— Da, un fel de… oricum, ceva important.

— Foarte bine, Mostyn, dacă simţi că trebuie să

te duci la Londra, te rog să te duci.

— Linda, te rog să nu te superi; ştiu că eşti o fată foarte sensibilă. Înţelege că am nevoie de o zi sau două pentru a-mi sorta gândurile, apoi vom discuta clar.

Mostyn plecă aproape fericit, iar Linda încercă să nu-şi facă probleme, deşi nu mai înţelegea nimic.

A doua zi, Sheila se duse să-şi întâmpine soţul, iar Linda avu grijă de copiii ei; seara după ce-i culcă şi coborî în salon văzu o străină, o femeie frumoasă, elegantă, care coborî dintr-un taxi şi veni spre ea.

— Eşti Linda Lorrimer?

— Da, răspunse Linda cu o strângere de inimă.

— Eu sunt Betty Spear. Nu mă cunoşti, dar este timpul s-o faci. Mă voi căsători cu Mostyn Fairbrother.

Capitolul 12

Linda rămase privind-o pe străină cu ochii ei mari.

— Spui că te vei mărita cu Mostyn Fairbrother! Dar este logodit cu mine!

— Ştiu şi tocmai de asta am venit. Mostyn n-a avut curajul să-ţi spună. Pot intra?

— Te rog. Din cauza ta s-a întors Mostyn cu patru zile mai devreme din Spania? o întrebă Linda.

— Exact.

— Am intuit că s-a întâmplat ceva.

— Uite ce este, draga mea, îmi pare rău de încurcătura asta.

Am simţit că trebuie să-ţi spun.

— Mostyn ştie c-ai venit?

— Nu. Mi se pare mie sau primeşti vestea cu prea mare uşurinţă, Linda? Venisem pregătită pentru

o scenă de isterie, lacrimi...

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, zise Linda la fel de calmă ca întotdeauna.

— Ştii, Linda, ar fi trebuit să ne căsătorim înainte de plecarea lui Mostyn de la Cape Town. Trebuia să mă aducă aici ca mireasă. Dar cu o seară înainte ne-am certat, iar eu am refuzat să mă mai mărit cu el. El a plecat spre Anglia fără să ne mai vedem, apoi nu mi-a mai dat niciun semn de viaţă. Ştii că Mostyn lucrează la firma tatălui meu? Am aflat apoi că se căsătoreşte în Anglia şi am văzut roşu în faţa ochilor. Am venit în Anglia după el, dar din nefericire el plecase în Spania cu părinţii.

Imediat ce a primit scrisoarea mea, Mostyn a venit. Am înţeles atunci că ne iubim mult, că ar fi fost o prostie să se însoare cu tine.

Tânăra se opri, văzând că Linda nu reacţiona.

— Mă asculţi?

Linda deschise ochii.

— Sigur că da. Continuă.

Linda îşi scoase inelul cu perle şi opal de pe deget. Îi adusese nefericire, aşa cum prezisese lady Flavel. Perlele aduseseră lacrimi; numai că ei nu-i venea deloc să plângă. O extraordinară senzaţie de uşurare o cuprinse brusc. Simţi că este fericită să scape de această logodnă. Încercase să se convingă că este îndrăgostită de Mostyn, numai pentru că Ian o jignise, dar şi pentru că astfel i-ar fi fost de ajutor Sheilei şi dintr-o mie de alte motive, dar nu din dragoste.

Nu fusese niciun moment îndrăgostită de el. Iar acum înţelese că nici el n-o iubise. Îl prinsese într-un moment de slăbiciune, când fusese vulnerabil şi i se păruse că s-a îndrăgostit de ea.

Îi întinse inelul lui Betty.

— Te rog, ia-l!

— I-l voi înapoia lui Mostyn. Am şi eu inel de logodnă, n-am apucat să i-l înapoiez când a plecat.

Betty întinse mâna pe care se afla un diamant superb, apoi se ridică.

— Îmi pare rău, Linda, n-ar fi trebuit să vorbesc atât despre succesul meu. Ne pare rău că te-am pus în situaţia asta şi mie şi lui Mostyn. Dar ai primit informaţia cu destulă tărie, te admir.

Linda se ridică.

— Nu vă faceţi probleme din cauza mea. A fost un şoc desigur, dar nu sunt nefericită. Te rog să-i spui lui Mostyn că ar fi fost o greşeală să ne căsătorim, aşa cum i-am mai spus. Am fost întotdeauna nesigură pe sentimentele mele, mă temeam de clipa în care trebuia să ne căsătorim.

— Linda, îţi mulţumesc mult! Mi-ai luat o piatră de pe inimă! Felul minunat în care ai primit vestea m-a impresionat!

— Te rog să-i spui lui Mostyn să nu-şi facă probleme din cauza mea.

— Linda, înainte de a pleca, îmi dai voie să te sărut?

După plecarea lui Betty sosiră Sheila şi Robert Martin, apoi Dulcie Dean care-i făcu o propunere:

— Draga mea, mi-ai spus că ai tăi vor să se mute de aici.

Ce zici, n-ai vrea să vii să stai cu mine la Crump Cottage?

Ideea i se păru grozavă Lindei.

— Nu cred că ai mei ar avea ceva de obiectat. Acceptaseră că mă mărit cu Mostyn, că plec în străinătate. Fiind aici aproape m-aş putea duce la ei în

weekend.

Astfel, lucrurile se aranjaseră: Dulcie era încântată, iar Linda îşi găsise un scop nou în viaţă.

* * *

Într-una din zile, înainte ca familia Lorrimer să se mute în bungalou, doamna Lorrimer îi spuse Lindei că era căutată de doctorul Gordon.

— Ţi-a spus ce vrea? întrebă Linda.

— Nu, şi-a cerut scuze că ne deranjează în aceste condiţii şi că nu te va reţine mult.

Linda scoase un pieptene din buzunarul pantalonilor şi-l trecu prin păr.

— Bună ziua, Ian. Ai vrut să mă vezi.

— Am aflat că nu pleci de pe aceste meleaguri, că vei locui cu Dulcie Dean, că te vei ocupa în continuare de grădinărit.

— Aşa este.

— Am venit să te rog să mă treci din nou pe lista celor de ale căror grădini te ocupi.

— Bine, o voi face.

— M-ai evitat în ultimul timp, sau a fost doar o impresie? o întrebă Ian. Nu te învinuiesc şi am venit să aflu pe ce poziţii ne aflăm acum. Aş vrea să organizez o petrecere înainte de plecarea părinţilor tăi şi a Sheilei şi am vrut să te invit personal. Ce zici, Linda, vrei să vii?

Linda îi evită privirea.

— Aş fi foarte încântată să vin, Ian. Vor veni şi fraţii Fairbrother?

— Aş vrea să invit familia şi desigur pe Patrice. Mostyn este în luna de miere. Linda, ai trecut prin momente destul de dificile, nu ştiu ce ar trebui să spun…

— Mă simt cu inima foarte uşoară, Ian. Căsătoria

cu el ar fi fost o greşeală.

— Adevărat? Dar de ce ai făcut-o, Linda? Am fost aproape de a-mi pierde minţile…

— Tu m-ai făcut să-mi pierd minţile, ripostă ea, apoi fără să-şi dea seama, ajunse în braţele lui.

— Linda, am fost un neghiob. Aveam pretenţia că ştiu totul.

De fapt, am încercat să te ajut cu Fairbrother pentru că mi s-a părut c-ai fi îndrăgostită de el. Numai când te-ai logodit cu el am realizat că te iubesc.

— O, Ian, cum ai fost atât de orb? Tot timpul doar pe tine te-am iubit! Mama mi-a spus de la început asta, dar pe atunci credeam că Patrice este iubita ta, iar apoi am încercat s-o ajut pe Sheila şi tu m-ai acuzat că vreau să supun toţi bărbaţii…

— Şi uite că ai reuşit, în ceea ce mă priveşte! spuse Ian prinzând-o în braţe, sărutând-o cu patimă. Vrei să te măriţi cu mine, Linda? Doamna Mac spune că este timpul să mă însor, am întârziat cam mult!

Uşa se deschise şi doamna Lorrimer se ivi în prag.

— Mamă, mă voi căsători cu Ian!

Doamna Lorrimer îi privi pe amândoi.

— Este cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

* * *

Petrecerea organizată de Ian Gordon era în plină desfăşurare.

— Nici nu ştiţi ce mult mă bucur că veţi fi soţia domnului doctor! spuse doamna Mac.

La petrecere sosi şi lady Flavel, însoţită de fiul său, Piers.

Dulcie Dean îl privea lung din cealaltă parte a încăperii, deşi el nu părea s-o recunoască. În cele din urmă o făcu.

— Dulcie? Dulcie Dean? Au trecut atâţia ani… Îmi pare rău de mama ta…

— Şi mie de pierderea soţiei tale, zise Dulcie.

Nu mai schimbară nicio vorbă pentru că atenţia le fu atrasă de Patrice Fairbrother îmbrăcată într-o superbă rochie de seară din mătase şi catifea cu un umăr dezgolit provocator.

Piers Flavel o remarcă imediat şi se îndreptă spre ea.

Linda, care observase scena, se îndreptă spre prietena ei, căreia dezamăgirea i se citea pe chip.

— Te simţi bine, Dulcie? Doreşti ceva de băut? Fiul lui lady Flavel a înţeles cine eşti?

— Da, sigur, mi-a spus chiar că dacă nu i-aş fi fost prezentată nu m-ar fi recunoscut! Nu mă surprinde! Ştiu că arăt ca o fată bătrână, iar Piers este un bărbat încă tânăr. Mi se pare normal să fie atras de Patrice.

— O, Dulcie, este nedrept! zise Linda.

— Linda, nu sunt sigură că-mi doresc acum un soţ!

Căsătoria te lasă fără libertate, iar eu asta îmi doresc cel mai mult. Abia acum pot să-mi satisfac dorinţa de libertate. Cred că voi vinde casa şi voi face un voiaj în jurul lumii, sau mă voi stabili în Elveţia unde să mă ocup de copiii orfani.

Doamna Mac se apropie de ele.

— Este cineva în hol care vrea să vă vorbească, miss.

Linda păru surprinsă.

— Mie?

Ieşind în hol, îl văzu pe Ian.

— Sunt cel căruia i-ai promis să te măriţi într-o bună zi. Îţi aminteşti?

— De parcă aş fi uitat vreun moment!

Ian o prinse în braţe, sărutând-o.

— Ian, ne poate surprinde cineva aici! exclamă ea.

— Iubito, vorbeşti prea mult! o opri el, sărutând-o din nou.

Sfârşit